006

DOSARE MISTERIOASE

ION ŢUGUI
EMIL STRĂINU

APOCALIPSA 2000

II 339.785

BIBL. CENTR. UNIV.
„M. EMINESCU" IAŞI
II 339.785

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

14

ION ȚUGUI & EMIL STRĂINU

APOCALIPSA 2000

–PARANORMALUL DE LÂNGĂ NOI–

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

008.2 v 2000 : 133

Editor: Zamfir M.RUSU
Coperta: EDITURA Z 2000

Apocalipsa
Iarnii
2000

Copyright © Toate drepturile asupra acestei
ediţii aparţin EDITURII Z 2000

EDITURA Z 2000 – Bd. Nicolae Titulescu, nr. 163,
bl. 20, parter, sc. 3, ap. 82, sector 1, Bucureşti
Tel+Fax 223 42 46
223 42 61
222 45 24

Comenzile se primesc la adresa editurii Bucureşti

Redactor: Constantin D. Pavel
Tehnoredactor: Vivi Lungu

Printed in Romania
grupul dragoprint
fed print sa O societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ION ȚUGUI & EMIL STRĂINU

APOCALIPSA 2000

–PARANORMALUL DE LÂNGĂ NOI–

213492

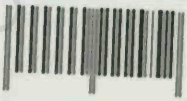

022295
B.C.U. - IASI

EDITURA Z 2000
2000

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

16. MAI. 2001

2000, ULTIMUL AN AL ISTORIEI?

Nici un astronom sau astrofizician nu poate afirma cu certitudine că nu se vor petrece lucruri îngrozitoare în sistemul nostru solar. Este binecunoscută ipoteza conform căreia, peste aproximativ patru miliarde de ani, minunatul şi binecuvântatul nostru Soare se va dilata suficient cât să înghită, pur şi simplu, planeta Mercur, apoi pe Venus şi, în fine, Pământul. Soarele va deveni o pitică roşie, Terra – numai cenuşă. Amintirile istoriei şi civilizaţiei oamenilor? Nici urmă!

Ştiinţa nu ne poate oferi, la ora actuală, o speranţă legată de dăinuirea sufletelor miliardelor de oameni. Singura care ne favorizează această speranţă rămâne Credinţa. Ştiinţa, în schimb, propune un alt gen de viitor anterior colapsului Sistemului Solar: accelerarea evoluţiei inteligenţei omeneşti. Oamenii de ştiinţă consideră că nu vor fi necesare patru miliarde de ani, ci doar câteva zeci de milioane pentru ca omul să devină o „super-fiinţă", capabilă să-şi construiască în Univers un cuib sigur. Privită prin prisma cunoştinţelor de acum, perspectiva ştiinţei ar fi, de fapt, singura noastră şansă de supravieţuire şi dăinuire...

Ipoteza de mai sus are avantajul de a putea fi modelată pe calculator. Dezavantajul, însă, ar fi că orice eveniment cosmic care ar putea distruge Pământul şi viaţa nu pare dispus să ne avertizeze în timp util de iminenta sa de desfăşurare. Informaţia, de orice natură, circulă în Univers cu viteza luminii, iar dacă ceva groaznic se petrece în Galaxie în clipa în care dumneavoastră citiţi aceste rânduri, este foarte posibil să-i simţim în viitor efectele ca pe un şoc. Un şoc ce poate dura numai câteva secunde!

Sfârşitul de mileniu s-a umplut cu literatură apocaliptică. Pe lângă evenimente cosmice, se evocă, cu precădere, evenimente pământeşti. Sfârşitul lumii a fost datat în anul 2000. Acesta-i anul tuturor primejdiilor. Tot ceea ce se va întâmpla este pus pe seama modului de viaţă al oamenilor, al faptelor lor, al îndepărtării de credinţă.

Paco Rabanne a scris, acum câţiva ani, despre primejdiile apocaliptice, iar cu secole în urmă, Nostradamus a făcut acelaşi lucru, notând în una din Centuriile sale: „Înainte de conflict, marele zid va cădea..." Cu toţii considerăm acum că era vorba despre Zidul Berlinului. Paco îl completează pe Nostradamus, anunţând că al III-lea război mondial este iminent. El va atinge catastrofal mai ales Europa. Parisul şi Roma vor fi distruse, iar oamenii vor degenera în canibalism pentru a supravieţui.

Insectele simbolice din Apocalipsa după Ioan au fost decodificate ca fiind prezenţa masivă a avioanelor de luptă. Războiul va avea loc atât „în cer, dar şi pe Pământ". Sunt citaţi arabii şi fostele republici sovietice, care vor cuceri Europa. Musulmanii vor pătrunde pe continent prin Marea Mediterană, până la Dunăre şi Rin. Spania va cădea sub dominaţie arabă, iar Italia va sfârşi subit. Obiectivul frontului musulman va fi Roma! Papa va fi alungat şi apoi ucis. La Roma, musulmanii îşi vor face casă. Capitala Franţei va fi scăldată în foc şi sânge. Bătăliile vor avea loc pe fiecare stradă, din casă în casă. În acest moment, intervenţia forţelor americane va declanşa, de fapt, războiul mondial! Lumii nu i se va oferi nici o şansă, pentru că o explozie atomică foarte puternică va cufunda lumea în beznă şi va urma un cutremur de pământ devastator. Şi, ca şi cum cele de mai sus n-ar fi suficiente, impactul Terrei cu un asteroid gigantic va deveni realitate. Exprimată în termeni generali, catastrofa marchează distrugerea totală a tuturor marilor metropole!

După focul dominator vor urma trei zile şi trei nopţi de coşmar. În plus, de pe urma supravieţuitorilor canibalizaţi va profita un om, care există deja în lume. Se presupune că ar fi vorba despre un pakistanez care locuieşte la Londra. Este vorba, nici mai mult nici mai puţin, despre Anticrist!

Anii 2005-2030 vor sta sub semnul ezoterismului şi, în final, oamenii îşi vor întoarce faţa spre Dumnezeu. Şi va înflori speranţa. Va urma un mileniu de pace, în care civilizaţia va înflori ca niciodată în întreaga istorie a omenirii, tehnologiile vor fi curate, ecosistemul pur. Aceasta va fi a doua împărăţie a lui Iisus...

Cum astfel de scenarii apocaliptice au bântuit prin lume şi în preajma anului 1000, se cuvine să privim cu prudenţă toate aceste ipoteze şi... să ne vedem de treabă! Previziuni catastrofale au fost în toate timpurile şi, cu siguranţă, vor mai fi şi după anul 2000. Să ne gândim doar la faptul că, raportat la numărul populaţiei, arcul cu săgeţi reprezenta „arma nimicitoare" în comuna primitivă, cu nimic mai prejos de mitraliera primului război mondial sau bomba atomică la sfârşitul celui de-al doilea! Şi, cu toate acestea, omenirea a supravieţuit...

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PĂMÂNTUL VA FI LOVIT CATASTROFAL DE O COMETĂ... CÂNDVA!

În privința acestui lucru oamenii de știință sunt categorici, deși nimeni nu bagă mâna-n foc, și nici noi, probabil, nu vom fi martorii predicțiilor lor: o dată sau de două ori la un milion de ani, o cometă poate intersecta orbita Pământului și poate lovi uscatul sau oceanul planetar suficient de puternic pentru a distruge întreaga civilizație. Un asemenea impact catastrofal, după unele teorii, ar fi avut loc acum 65 de milioane de ani, când, se pare, un asteroid cu un diametru de 10 km a lovit peninsula Yucatan, din Mexic. Ca urmare a impactului și a modificărilor dramatice petrecute pe Terra, atunci ar fi dispărut dinozaurii. Cercetătorii sunt de acord, de asemenea, că acum 65 de milioane de ani a luat sfârșit și era mezozoică. Se consideră că așa este, de vreme ce nimeni nu poate produce și argumentele palpabile. Dar mult mai interesante sunt „evenimentele" cărora le-am fost noi martori, chiar în ultimii ani, și care i-au făcut pe oamenii de știință să gândească unele scenarii catastrofice.

Ei spun așa: există două vești, una rea și una bună. Vestea bună, cu care începe orice explicație, este cea potrivit căreia, în situația în care un asteroid de mărimea celui care a lovit planeta acum 65 de milioane de ani s-ar îndrepta spre Terra, cercetătorii care scrutează Universul îl vor repera cu mult înainte ca el să ne lovească în mod catrastrofal. Vestea rea este însă aceea după care, chiar și în situația în care asteroidul ar fi reperat cu șase luni înainte de a lovi Pământul, nimeni n-ar avea unde să se ascundă. Chiar în clipa în

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI

care citiţi aceste rânduri, un număr de peste 2000 de obiecte mari (prescurtat denumite OAP, Obiecte din Apropierea Pământului) sunt în măsură să intersecteze orbita planetei noastre şi, cel puţin în teorie, să lovească Terra.

Dacă lăsăm deoparte meteoritul Tungus, care a lovit Siberia la începutul secolului XX, în jurul căruia s-au ţesut mai multe teorii, merită amintite câteva evenimente relativ recente, care aruncă o uşoară umbră de incertitudine asupra viitorului civilizaţiei umane aşa cum este ea constituită astăzi. Câteva întâlniri de acest gen n-au avut, din fericire, nici o urmare catastrofală.

În martie 1989, un asteroid cu un diametru de aproape un kilometru a intersectat orbita planetei noastre la o distanţă de aproximativ 700.000 km; altfel spus, Pământul a părăsit locul pe unde a trecut asteroidul cu numai şase ore! Umanitatea a fost în pericol la o distanţă de numai şase ore. Unii numesc asta soartă sau hazard!

În ianuarie 1991, un alt asteroid, de data aceasta cu un diametru mult mai mic, de numai 10 metri, a trecut la numai 160.000 de kilometri de Pământ, ratând întâlnirea. Aceasta este, de altfel, şi cea mai mică distanţă, înregistrată în epoca modernă, la care un obiect ceresc a trecut pe lângă noi.

Dacă unele OAP au ocolit Pământul, altele l-au lovit în plin, din fericire pentru noi, fără urmări majore. Presa americană aminteşte despre un asemenea obiect care, la 9 octombrie 1992, a picat peste o maşină, un Chevy Malibu parcat în faţa unei case din Peekskill, statul New York. Mulţi astfel de meteoriţi cad în oceane sau pe terenuri aride, astfel încât nimeni nu-i bagă în seamă.

Un alt eveniment recent şi foarte impresionant – care, din fericire, n-a avut ca ţintă Pământul –, ce a arătat puterea de distrugere a unei comete, s-a petrecut în vara anului 1994, când cometa Shomaker-Levy 9 s-a ciocnit cu Jupiter, creând „ciuperci" care s-au ridicat mult deasupra norilor jovieni.

Cam atât despre „veştile rele". Cât despre cele „bune", oamenii de ştiinţă sunt de părere că în momentul în care un obiect ceresc – cometă sau asteroid – cu un diametru suficient de mare ca să reprezinte un pericol real pentru omenire s-ar apropia de Pământ,

nu numai că acesta ar putea fi repede reperat, dar el ar putea fi chiar distrus, ori fragmentat, înlăturând astfel pericolul catastrofal. Cum? Soluția, oarecum simplă, presupune în schimb fonduri serioase. Despre ea, cu altă ocazie...

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

DE LA DAIMON, LA VEDEREA PARAOPTICĂ

O femeie tânără. Refuză să-şi vadă numele popularizat. Vom folosi, deci, iniţialele M.R. Intelectuală. Lucidă şi sigură de sine, raţională. Şi totuşi..., cum să-şi explice ceea ce i se întâmplă încă din copilărie?

A început să solicite lămuriri în momentul în care a realizat că vede rude sau persoane cunoscute din anturajul ei, care nu se aflau în acea clipă lângă ea. Dacă vizualizarea s-ar fi produs prin simpla memorare a chipurilor, aceasta n-ar fi însemnat decât o festă banală jucată de memorie. M.R. vedea însă cunoscuţii „în acţiune", le vedea gesturile, tipul de activitate, preocupările din acel moment. Această stranie percepţie repetându-se frecvent, a decis să efectueze un test. Aşa a ajuns să-şi sperie apropiaţii! Le-a descris în cele mai mici detalii ce anume făcuseră la ora cutare, în ziua cutare, unde se aflau, cu ce călătoreau sau unde stăteau...

Repetând de mai multe ori testul, M.R. a lăsat în urma ei numai nedumeriri. N-a existat până acum nici o situaţie în care tânăra doamnă să dea greş. Impresionantă această capacitate, de altfel foarte rară după cunoştinţa noastră şi foarte puţin permeabilă unei explicaţii, fie şi prin intermediul parapsihologiei. Idei şi noţiuni există, dar ele nu par suficiente în acest caz. Un mod simplist de a explica fenomenul ar fi inducţia telepatică şi recoltarea de imagini aflate departe de ea. Însă acesta nu a fost singurul fenomen întâmplat tinerei M.R.

Pentru ea e foarte simplu şi suficient să închidă ochii pentru a începe o plimbare pe străzi de mult cunoscute, în marile metropole americane. Ea ştie, înainte de-a ajunge acolo, unde se află

magazinul cutare, ce scrie pe firmă, cum se deschid şi se închid uşile, ce se află în vitrine... În toate aceste drumeţii de plăcere prin America, vizionara îşi vede scenele altei vieţi într-un mod foarte clar şi se simte, în toate, ca o locuitoare dintotdeauna a acelor locuri... În astfel de aventuri are chiar şi conştiinţa unei „familii" din care face parte sau care-i aparţine. Dar cel mai straniu sentiment o încearcă atunci când se uită la filmele americane cu acţiunea în... New York, spre exemplu. M.R. priveşte filmul şi, din când în când, îşi dă seama dinainte ce imagini vor apărea obligatoriu, pentru că, nu-i aşa?, este locuitoarea New York-ului, cunoaşte bine oraşul! Şi suita de întâmplări ciudate nu se încheie cu cele pomenite până aici.

Cele mai curioase evenimente paranormale, M.R. le trăieşte în faţa cărţilor de joc. Are destui martori. Secondată de curioşi, tânăra se concentrează şi „începe să audă vorbind Regii, Damele, Valeţii şi Popii!" În faţa privirii ei pătrunzătoare şi a concentrării extreme, figurile răspund gesticulând şi vorbind. Nefiind ghicitoare în cărţi, intelectuala le respingea altădată ca fiind irelevante, o simplă... păcăleală, dar acum ea „ascultă vocile cărţilor". Toate cele patru figuri îi vorbesc, astfel că ghicitul nu mai este de fapt ceea ce practica denumeşte, ci o comunicare cu cea care le cheamă. Figurile sunt, deci, cele care ghicesc... Relaţia aceasta n-o mai deranjează pe M.R., pentru că s-a obişnuit cu „Înălţimile Lor cartofore", îi sunt foarte apropiate, fac parte, parcă, din familia ei.

Situaţia care-i produce însă adevărate spaime este cea a supraîncărcării corpului cu... electricitate! Sunt momente în viaţa acestei femei când îi este interzis categoric să atingă obiecte metalice. Contactul cu asemenea obiecte nu duce la o simplă furnicătură, ci chiar la o electrocutare reală!

Este cunoscut încă din antichitate fenomenul „însoţirii" de către un spirit evoluat. Socrate îl avea pe Daimon, sfătuitorul lui, cu care, de altfel, se şi certa când era cazul, îl contrazicea când i se interzicea câte un gest omenesc...

M.R. îşi simte spiritul însoţitor ca pe un plural al fiinţei sale. El o urmăreşte tot timpul, este aproape de ea, îi spune ce să facă şi ce anume nu-i bine să facă, îi cere ascultare şi îndeplinirea întocmai a sfaturilor pe care i le dă în permanenţă. Cum arată acest spirit? Femeia n-a putut până acum să-l identifice. Îl simte doar, ca pe o

respiraţie vecină, ca pe o entitate legată de corpul ei, controbăindu-i prin gânduri, cunoscându-i dinainte intenţiile şi aprobându-le sau nu...

Ce se întâmplă – am întrebat-o pe M.R. – când nu ascultă de „daimonul“ ei? Pur şi simplu, „nimic nu iese ca lumea“! Totul se răstoarnă. De aceea, M.R. nu se află departe de a fi total convinsă că este o persoană „determinată“ (nu manevrată!). Cineva din afara acestei lumi se ocupă de ea!

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

EXPERIENȚE PARANORMALE

Dacă am reciti fără nici o prejudecată și fără o cunoaștere instruită a fenomenelor paranormale cazurile privitoare la unele întâmplări aparent nefirești, ne-ar fi de ajuns să acceptăm că nu suntem singuri în Univers și că există forțe care se află într-un permanent contact cu noi. Mai rămâne de văzut cum se exprimă și se manifestă aceste forțe. Vom conveni că ele nu dau mare importanță expresiei lingvistice specifice fiecărui locuitor al planetei, dar ne transmit simboluri sau stări universal valabile. Decodificându-le, fiecare om le poate exprima prin prorpia-i raportare la un limbaj sau altul...

Un astfel de eveniment a fost trăit de o tânără din Botoșani, Monalisa Veronica Bartic. Cu vreo patru ani în urmă, pe când era elevă, a simțit la un moment dat o cumplită stare maladivă. Răul s-a manifestat în somn și l-a trăit cu mare intensitate. Dar a fost conștientă că dacă nu se va trezi, va muri! S-au creat, astfel, două stări: prima, a „conștiinței" că doarme, a doua, a voinței de a nu dormi, ca să nu moară în somn... Deși a vrut să se trezească, n-a reușit, însă „conștiința" somnului i-a dispărut, înlocuită acum de o a treia realitate: desprinderea de sine. Din acest moment a început fenomenul paranormal autentic, cu tot ceea ce implică el. Imediat după desprinderea de sine, a început urcarea. Departe de a reprezenta o senzație pur onirică, aceasta s-a produs într-un spațiu și într-o realitate atât de concrete încât au fost trăite mai clar decât în starea de trezie...

Urcarea s-a petrecut ca în cazurile descrise de Raymond Moody: un tunel sau un spațiu de întuneric dens, de nepătruns, prin care se călătorește având senzația fizică a vitezei, a călătoriei rapide. În locul luminii descrise în alte experiențe de acest gen, fata din Botoșani a simțit concret că a ajuns, pur și simplu, „pe alt tărâm".

Din întunericul de necuprins a apărut, dintr-o dată, un teritoriu luminat, ca un teren, ca un pământ, în cazul de faţă plin de iarbă verde şi foarte curat. Uitându-se în jur, fata a văzut nu departe o fiinţă care-i venea în întâmpinare. Nu era nici bărbat, nici femeie, dar, fără îndoială, avea chip de om. Purta o haină lungă, de un alb strălucitor, cu desene în culori pastelate. Avea pletele albite revărsate pe umeri şi o figură legendară, sacră. Întâmpinând-o, chipul a întrebat-o ce vrea să ştie. Iar fata i-a răspuns: „Despre mine!"

Şi în alte relatări este prezentată aceeaşi scenă, ca o grilă, ca o lege a descoperirii, ce înlesneşte contactul cu o altă lume. O întrebare, şi nevoia de a răspunde. Principiul se repetă. Fiinţa din visul fetei din Botoşani a deschis o carte, iar cartea era albă, dar avea desene pătrate sub care se vedea o scriitură. I-a spus fetei: „Dacă vrei să ajungi bine în viaţă, poartă pe deget inelul de aur cu şarpele de aur." Fata a observat că, într-adevăr, purta acel inel. Chipul a privit-o îndelung şi, dintr-o dată, ca şi cum se grăbea, i-a poruncit fetei să plece imediat!

În descrierile a numeroase cazuri despre acelaşi fenomen, lucrurile se petrec aproape la fel. Porunca de a părăsi imediat acea lume este strict legată de eludarea morţii. Aceeaşi poruncă semnifică faptul că „încă nu a sosit ceasul" şi cel ce-a venit de pe Pământ trebuie să se întoarcă în locul de unde a plecat. Întrebarea interesantă ar fi: ce se întâmplă în cazul absenţei acestei porunci? Ce înseamnă, în acest caz, moarte? După majoritatea cercetătorilor domeniului, moartea nu există, în fapt efectuându-se trecerea „pe alt tărâm", despre care însă ştim atât de puţin.

Astfel de fenomene sunt îndeobşte legate de aşa-numita „moarte aparentă". În cazul descris mai sus este posibil ca în somn să fi avut loc ceva apropiat fenomenului, un colaps respirator, disfuncţii în ritmul cardiac, un blocaj... Ce ne interesează în primul rând este chiar existenţa fenomenului, faptul că el este real şi poate fi evaluat şi conştientizat pe cale raţională! Prin însăşi desfăşurarea sa, evenimentul este în măsură să ne suscite o seamă de gânduri şi, totodată, să ne insufle avertismente. Acestea se referă, evident, la existenţa altei lumi, probabil o lume golită de materie sau, cum spunea Tolstoi, cu o intuiţie creştină genială, „...forţele care coordonează Universul nu pot fi văzute!".

CONȘTIENTUL ȘI INCONȘTIENTUL

Interesante observații și vise ne-au fost comunicate de Viorica Iovan, din București. De altfel, avem de-a face cu o cercetătoare competentă, care pare să facă un pas mai departe în cunoașterea fenomenului oniric. Deocamdată transcriem unul din visele dumneaei, urmând să-i cunoaștem teoriile și descoperirile în domeniu într-un alt capitol.

„Eram elevă la liceu și, în dimineața zilei în care urma să susțin teza la limba română, am avut următorul vis. Am „văzut" că în locul profesoarei de limbă română a venit o profesoară de limbă engleză și ne-a dictat subiectele. Pe rândul meu de bănci subiectul a fost Elegia lui Eminescu, pe celălalt rând, Aprodul Purice. Și a sosit momentul tezei. Uimire în clasă! În locul doamnei de română a apărut doamna de engleză. Titularei îi murise soțul de infarct chiar în dimineața aceea. Profesoara care îi ținea locul ne-a dat subiectele: pe rândul meu, Elegia lui Eminescu, pe celălalt rând, Aprodul Purice."

Misterul, în acest caz, este de fapt obsesia nestinsă a tuturor cercetătorilor fenomenului. Datele fiind foarte exacte și foarte simple în relația lor cauzală, ar trebui să le analizăm fizic, în sensul că o informație care nu există încă drept informație se poate exprima la scurt timp după ce am receptat-o în vis, devenind realitate. Adică, nevăzutul și necunoscutul devin văzut și cunoscut. O primă ipoteză ne sugerează că orice informație care ne privește direct există înainte de a lua noi cunoștință de ea. Iar cu această ipoteză nu avem altă cale de investigare decât cea căreia de mii de ani îi spunem destin!

Vorica Iovan consideră că nici un vis nu este gratuit, toate „au însemnătate". Simbolistica visurilor este diferită de simbolistica gândurilor. Simbolurile din vis nu sunt universale, cum eronat se afirmă uneori. Ele se formează de-a lungul vieții, pentru fiecare individ în parte, după legile universale. Deci legile de formare a simbolurilor sunt universale, nu simbolurile în sine.

„Nici un vis nu este gratuit, deoarece există destin. Destin absolut și destin relativ sau parțial. El nu trebuie însă perceput ca ceva „scris dinainte" de cineva anume. De asemenea, este o naivitate să credem că destinul nu poate fi schimbat. Trebuie să abordăm altfel subiectul, în sensul că tot ceea ce există în Univers are legătură cu Tot. Altfel spus, totul se leagă! Modificarea cu un milimetru a unui parametru duce la modificarea tuturor destinelor, tuturor formelor de organizare a tot ce poate exista. Nu-i doar o simplă metaforă expresia: *Dacă rupi o ramură, se cutremură tot Universul!*."

Cum se explică, totuși, destinul? „Traiectoriilor tuturor fenomenelor de organizare a tot ceea ce există sunt unice, iar aceasta nu se referă doar la materie. Traiectoriile de mișcare (în sens figurat) sunt, de asemenea, unice, pentru ca sunt singurele libere. Alte fenomene și manifestări sunt ocupate de alte sisteme care, la rândul lor, se înscriu în mișcare, asta pentru că în Univers nu există „goluri", totul este valorificat la maximum. Cel mai bine se poate înțelege acest mecanism universal în întrecerile de șah jucate la cel mai înalt nivel. Omenirea este departe de a fi atins un înalt nivel de „joc", dar cei ce l-au atins deja știu că mutarea optimă este una și numai una!"

În fine, o idee interesantă a cercetătoarei Viorica Iovan se referă la tipurile de limbaj prin care comunicăm în cele două ipostaze, în stare de trezie sau în vis. Limbajul conștientului diferă de limbajul inconștientului. „Pe când conștientul poate spune ce bine era dacă făceam sau nu cutare lucru, caz în care se întâmpla sau nu cutare eveniment, inconștientul nu posedă în limbajul său expresii de genul *dacă, atunci* etc. În mod inconștient, există traiectoria unică, filmul unic al vieții. De la el ne vin visele..."

DESPRE TEHNICA RUGĂCIUNII

Primul om de ştiinţă care ne-a lăsat o argumentare psihică şi morală a binefacerii dobândite prin rugăciune a fost Alexis Carrel. Marele fiziolog, laureat al Premiului Nobel, abordează subiectul neocolind nici esenţa demersului creştin, el însuşi fiind un om credincios.

O tehnică a rugăciunii există, fără îndoială, iar în capitolul de faţă o vom aborda pe cea strict religioasă, care aparţine vieţii religioase. Este vorba despre un exerciţiu care s-a efectuat vreme de douăzeci de secole. Ideea de rugăciune nu aparţine exclusiv creştinismului. Mai înainte a existat un mod de adresare unor puteri cereşti despre care ne vorbeşte Platon, însă Dumnezeul marelui filozof era identificat cu o putere în mod absolut inaccesibilă. Iehova, la evrei, se identifică, de asemenea, cu o putere de care trebuie să-ţi fie teamă, care inspiră frică şi este străină de mesajul iubirii.

Creştinismul ne aduce, în fapt, ceea ce am putea numi o democratizare a relaţiei cu divinitatea, în sensul că fiecare muritor poate fi ascultat de Dumnezeu prin rugăciune, Iisus fiind atât fratele, cât şi Mântuitorul nostru. S-a impus credinţa după care, pentru a intra în graţiile divine prin rugăciune nu e nevoie de ritualuri şi ceremonii, sau de jertfe, cum se întâmpla în lumea antichităţii, relaţionată cu puterile supraomeneşti.

Prima necesitate şi obligaţie în relaţia cu Dumnezeu este anterioară actului rugăciunii şi se referă, simplu, la a tinde spre Dumnezeu. Dacă această particularitate este stabilită şi evidentă, rugăciunea o va potenţa în continuare, devenind expresia relaţiei explicite. Tehnica rugăciunii este identică, în fapt, cu implicarea. Dezamăgitor pentru o „lume culturală" este să ştim că orice

consideraţie de acest gen, culturală, deci raţională, intelectuală, nu este simetrică cu cerinţele profunde ale sfinţeniei şi devotamentului întru rugăciune. *Te rogi,* spune un exeget ortodox, *în măsura în care eşti în stare să iubeşti, şi nu în mod mecanic, dintr-o datorie formală sau tradiţională.*

Se extinde sensul rugăciunii prin echivalenţe de tip creştin, când spunem că „cea mai bună rugăciune este îndeplinirea totală a voii lui Dumnezeu, Tatăl nostru: «Vie Împărăţia Ta, Facă-se Voia Ta»", adică a face voia lui Dumnezeu, ceea ce reprezintă asumarea deplină a obligaţiilor vieţii. În general, se ştie că oamenii se roagă pentru orice şi în împrejurări foarte diferite unele de altele. Dar acest gen de rugăciune are numeroase irelevanţe. De pildă, nu au nici o influenţă rugăciunile care au în subsidiar dorinţe, capiricii sau cele în care se cere insistent ceea ce omul poate să obţină prin propria muncă.

Creştinismul a instituit un mod de-a ne ruga care nu este legat în mod obligatoriu de un loc sfânt, de biserică sau de colectivitatea religioasă. Ne putem ruga oricând şi oriunde, în oricare loc ne-am afla, dacă simţim nevoia să ne rugăm. Important este ca, înainte de a începe rugăciunea, „să facem linişte în sufletul nostru". Făcând linişte în suflet, vom fi bine primiţi şi ne va vorbi Însuşi Dumnezeu.

Rugăciunea trebuie să devină ceea ce rutina vieţii numeşte obicei. Se spune că numai în această situaţie şi în această stare specială, de laitmotiv, de permanenţă, rugăciunea influenţează cu adevărat sufletul omului. Epictet ne-a transmis peste secole o chemare binecunoscută de marii credincioşi: *„Gândeşte-te la Dumnezeu mai des decât respiri!"*.

Din tehnica rugăciunii face parte şi atitudinea faţă de gest. De pildă, teologii sunt în consens absolut când spun că e absurd să te lauzi că te rogi în fiecare dimineaţă, iar peste zi să te comporţi ca un sălbatic! Rugăciunea trebuie să devină „un mod de viaţă, un fel de a trăi". Iar dacă noi, oamenii obişnuiţi, nu putem atinge astfel de performanţe în credinţă, e înţelept să ştim cel puţin care trebuie să fie atitudinea noastră faţă de actul creştinesc al rugăciunii.

Între efectele rugăciunii asupra sănătăţii sunt citate şi cele de la Lourdes. În binecunoscuta localitate din Franţa s-au efectuat mai

multe experiențe, la una dintre ele asistând chiar cel ce ne-a dat un studiu important despre terapia prin rugăciune, Alexis Carrel. Laureatul Premiului Nobel a urmărit vindecarea instantanee a unui bolnav. În momentul acela, Carrel nu era laureatul de mai târziu și mărturisise nu o dată, că era ateu! După acea experiență, popularizată la vremea respectivă și asistată de Carrel, acesta a devenit credincios convins. Cum, de altfel, avea să și moară, un mare creștin...

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

EPOCA NEMURIRII

Visul dintotdeauna al oamenilor este să trăiască mai mult şi să fie mai sănătoşi. Alături de moarte şi de iubire, nemurirea îşi are în portofoliul ei cele mai numeroase şi mai profunde mituri, legende, proiecţii şi iluzii. Nu puţine dintre ele, geniale. Faust este un exemplu, iar nostalgia românească a „Tinereţii fără bătrâneţe..." este, ea însăşi, o capodoperă a imaginaţiei.

În acest secol, savanţii au început testele, cercetările, iar laboratoarele au intrat în funcţiune. De ce locuitorii din Caucaz trăiesc mai mult? De ce oamenii dintr-o vale din Venezuela trec de suta de ani? De ce în China există zone de longevivi? Printre ultimele cercetări în acest domeniu se numără una făcută în Australia, unde, cu uimire, s-a observat că vacile dintr-o zonă anume trăiesc de două sau chiar trei ori mai mult decât le este înscris în codul genetic pretutindeni în lume!

Cel mai fascinant proiect de nemurire aparţine însă paranormalului, care impune folosirea „plasmei raţionale" pentru a atinge vârsta de o mie de ani! Ce este „plasma raţională"? În primul rând intervenţia asupra ţesutului plasmatic a unor factori energetici şi spirituali care îi potenţează acţiunea asupra întregului organism. În speţă, este vorba despre producerea, la omul eteric, în învelişul eteric, a unei stabilităţi controlate şi controlabile, împotriva ruinării celulelor şi factorilor entropici din organism. Longevitatea corpului material depinde, aşadar, de perfecţionarea corpului albuminos.

S-a emis părerea că acest corp, pe care-l avem cu toţii, nu moare o dată cu corpul fizic, aceasta fiind, de fapt, matricea corpului eteric. În acest complex de factori, mai puţin studiaţi de oamenii de ştiinţă, trebuie să aibă loc evoluţia până la apogeu a raţiunii, ea

însăşi un factor determinant în controlul celulelor şi metabolismul la om. Aceste supoziţii, ce aparţin zonei paranormale, au fost întregite cu concepte ce ţin de destin. Se spune că trăind, de pildă, o mie de ani, omul va pleca din această lume aproape benevol, fără suferinţe, cu conştiinţa precisă a faptului că trebuie să-şi continue viaţa în Cosmos, între planete, în alte sisteme solare, până când se va întoarce în viaţa terestră folosindu-se de un corp albuminos. Inevitabilul principiu al reîncarnării. De corpul eteric se leagă, în principal, ciclurile nemuririi. Cu fiecare aventură au loc mutaţii importante, de la elasticitatea noului corp, la acutizarea raţiunii şi de la suma unor calităţi cunoscute anterior, la o autoconstrucţie care se efectuează cu beneficiile acumulate până la un moment dat. În fine, corpul eteric, o vreme fluctuant în spaţiu, devine stabil, în sensul că el nu mai poate fi agresat, lovit, amputat, ci capătă invulnerabilitate absolută. Omul eteric – pentru că despre aşa ceva este vorba – îşi păstrează intacte toate organele din corpul fizic.

În aşa-numita epocă a nemuririi carnea va fi exclusă din alimentaţie – doar peştele va fi îngăduit. Va spori mult frumuseţea femeilor şi lor le va reveni sarcina, ca o menire naturală de altfel, de a-şi alege bărbaţii. În acest sens este citat proorocul Ieremia: *„Până când vei rătăci, fiică neascultătoare? Pentru că Domnul va face pe pământ un lucru nou: femeia va căuta pe bărbatul ei."* Această reinvestire a femeii cu un mandat de modificare şi restructurare a lumii ni se spune că a fost şi este necesară pentru că, în cumpăna păcatelor, bărbaţii deţin un loc mai important.

Din proiectul dedicat nemuririi omului nu lipsesc nici factorii sociali, politici, culturali, economici şi spirituali. Toţi aceşti factori istorici vor fi articulaţi diferit faţă de prezent, tocmai prin intervenţia unui alt tip de raţiune. Vor apărea, active, operaţionale, cele **trei principii după care omul se va conduce:** *1. Înţelegerea şi cunoaşterea lumii în toate momentele ei; 2. Descoperirea legilor dezvoltării lumii şi crearea sistemelor în conformitate cu aceste legi; 3. Folosirea cunoştinţelor pozitive dobândite mai înainte, în funcţie de noile cerinţe ale tipului de existenţă nouă...*

Când este vorba de nemurire, nici o idee nu trebuie lăsată pradă iluziilor!

DIVERSITATEA MAGIEI

Istoricii şi scriitorii care s-au aplecat asupra puţinelor documente atribuite Imperiului Atlanţilor, sunt de părere că ritualurile magice ale continentului dispărut sub ape au condus la catastrofa marii civilizaţii. Se evocă, mai ales, folosirea nechibzuită a cristalelor de cuarţ şi a altor asemenea obiecte. O menţiune se referă la faptul că în Atlantida, înaintea cataclismului care avea să o scufunde, magia prin intermediul cristalelor se „democratizase". Orice locuitor al continentului avea libertatea de a se manifesta prin magie şi, astfel, s-a ajuns, se pare, ca răul omului împotriva omului să funcţioneze probabil mai destoinic şi mai eficient decât în zilele noastre!

Nu ştim, din păcate, cum erau acele vremuri, când omul aşa-numit primitiv oficia ritualuri magice în exclusivitate pentru operarea binelui... şi nici nu ştim cât a ţinut, în istoria fără memorie a omenirii, acea perioadă. Dacă întregul conţinut pozitiv al ritualurilor magice se adresa în exclusivitate unor principii de viaţă pe care le adorăm şi astăzi, la un moment dat – nu se ştie cum şi nici în ce împrejurări – a apărut magia răufăcătoare; practica inducţiei energetice malefice s-a răspândit cu iuţeală şi, astfel, după cum ne spun cărţile, pe cât fusese magia în prim-planul înrâuririlor pozitive, tot pe atât a început să devină o armă periculoasă, emoţională şi instinctuală.

Poate că omul a început să gândească rău despre om odată cu apariţia magiei negre. Primitivul a trăit tot timpul cu arma alături de el; nu s-a despărţit de unealta sa de apărare sau de atac niciodată. Iar dacă a folosit-o mii de ani împotriva fiarelor, dintr-o dată „a simţit nevoia" să o folosească şi împotriva semenului său. Va primi

din plin ajutorul puterii magice, în care încă de copil s-a exersat. Arma n-a fost decât obiectul prin care gândul său negru s-a exprimat; asta pentru că, înainte de a folosi unealta morții, el a practicat magia neagră împotriva dușmanului său real sau fictiv. Și astfel, „confecționarea" de dușmani a devenit ea însăși un procedeu magic, menit să recolteze tot ceea ce era necesar pentru a crea un flux energetic întunecat, receptat de destinatar ca atare și, în același timp, mobilizator instinctiv în favoarea răului...

În afara acestui tip de agresiune magică, a mai existat și cea care n-a folosit vreo armă materială, ci numai una spirituală, psihoenergetică. Nu ne putem imagina astăzi conținutul unui ritual magic prin intermediul căruia omul străvechi transmitea dușmanului său o boală, o suferință, un necaz sau chiar moartea! Astfel, din acest tip de practică s-a născut, alături de magia neagră, ceea ce știm că este o vrajă. Vraja are aliat de nădejde farmecul, cu sensul de fermecare, de destabilizare, de aiurire și de îmbolnăvire.

Cazuistica magiei negre străvechi este atât de întinsă și de complexă încât nu-i putem epuiza repertoriul în câteva file. Un exemplu concludent ne putem însă permite în cele ce urmează. De pildă, membrii tribului orangbenua, din peninsula Malacca, reușesc să-și ucidă dușmanii grație puternicilor lor vrăjitori. Ni s-au transmis și câteva amănunte de ritual: ridicarea pumnului sau a armei și, ca-n orice act de magie, o concentrare paroxistică asupra destinatarului, a celui sau a celor vizați. Vraciul – individ priceput în ale magiei – se transfigurează într-o meditație profundă, având tot timpul în memorie chipul celui vizat. Există atestări conform cărora astfel de practici au reușit perfect. Dar nu există, încă, o explicație științifică a fenomenului...

Paradoxal, dar acest tip de magie neagră se mai practică și astăzi. Cu deosebirea că, în zilele noastre, „specialistul" în magie realizează chipul în miniatură al celui vizat după o fotografie, apoi „lucrează" asupra lui, probabil la fel cum o făceau și oamenii primitivi. Sunt citate câteva cazuri de reușită în practica magiei negre, în Franța. Dacă practica însăși dă la iveală mai puține drame, aceasta se întâmplă, probabil, din cauză că puternicii magiei negre contemporane au și scupule religioase...

În Australia, practica magiei negre se realiza prin confecţionarea săgeţilor din os de om, vrăjite; în paralel, se efectua o concentrare intensă asupra celui dat pedepsei. Credinţa vrăjitorului era, din păcate, cel mai adesea atestată prin fapte: săgeata trimisă la ţintă nu se răcea niciodată! În timpul propulsării săgeţii, aerul se umplea de invocaţii magice, fie cântate, fie rostite, fie murmurate, într-o tensiune specifică, transfiguratoare...

Cercetătorii fenomenului din epoca modernă afirmă cu uimire că, de cele mai multe ori, cel conştient de faptul că a fost vrăjit moare cu adevărat la scurt timp! S-a emis astfel ipoteza că tocmai acea convingere este factorul periclitant care lucrează până la clipa fatală. Dar, pe de altă parte, nu puţini oameni suferă de sindromul neîmplinirii, de complexul blestemului, fără ca în conştiinţa lor să existe un magician sau vrăjitor; ei bine, aceştia nu se prăbuşesc în moarte, ci îndură neşansele lor ca pe o fatalitate.

Dincolo de răspunsurile pe care le poate oferi psihiatria sau evaluările ştiinţifice ale psihanaliştilor, deducem că există mai multe cauze care generează o dramă drept efect al inducţiei magiei negre. Poate că e bine că astfel de lucruri nu sunt cunoscute „ştiinţific". S-ar întâmpla, probabil, ca în cazul reacţiei nucleare: toată lumea a salutat potenţialele binefaceri ale energiei atomice, dar asta numai înainte de a se trece la fabricarea bombelor nucleare!

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

STRĂMOȘII NOȘTRI, EXTRATEREȘTRII

Din când în când, ipotezele științifice focalizate pe ideea originii omului instituie un climat asemănător cu cel al modei – sezoane la rând sau chiar ani se preocupă de nuanțele unui tip de vestimentație, care, în cele din urmă, se va perima pentru a lăsa loc altuia. „Moda" în știință este, evident, departe de fluctuațiile de gust și stil. Atașarea, la un moment dat, de o anumită ipoteză presupune termene lungi pentru confirmare, iar în această dilatare temporală către adevăr se investesc multă inteligență și multă energie...

Ipoteza descendenței noastre extraterestre poate fi urmărită încă din mărturiile Egiptului faraonic, din miturile și legendele Orientului, din Vechiul Testament (aici, cu sensul de autoritate sacră). Odată cu amplificarea cunoașterii, aceeași ipoteză devine din ce în ce mai plauzibilă. Un paradox care ține de evoluția acumulărilor cunoașterii ne arată că, cu cât ne îndepărtăm mai mult de trecut, cu atât îl vom înțelege și îl vom cunoaște mai bine...

Ce i-a surprins și uimit pe oamenii de știință este trecerea nefiresc de bruscă de la Omul de Neanderthal, la omul „actual". Nici o analiză efectuată pe datele și principiile evoluției nu justifică o astfel de schimbare rapidă, atât de incredibilă. Putem reconstitui astăzi un prototip de Homo Neanderthalensis, care a trăit cu cincizeci sau o sută de mii de ani în urmă. Apărut însă cu o sută cincizeci de mii de ani în urmă, Omul de Neanderthal avea o structură fizică din multe puncte de vedere de neregăsit la om, nici măcar la urmașul mult mai fragil, Homo Sapiens, de tipul Cro-Magnon sau Chancelande...

Să-l „privim" mai îndeaproape pe Homo Neanderthalensis. Condiţie fizică ieşită din comun (comparativ cu urmaşul său), construcţie grosolană, structură osoasă masivă şi puternică, supradimensionată, musculatură superatletică, membrele – adevăraţi scripeţi metalici, dentiţia – puternică precum la carnivore şi acoperirea aproape totală cu păr. Neanderthalianul era construit pentru o rezistenţă fizică pe care azi nu ne-o putem imagina. Habitatul său era deosebit de dezavantajos, dacă avem în vedere perioada glaciară în care a trăit acest om. Temperaturile scăzute, intemperiile permanente şi absenţa surselor de hrană constituiau mediul de o asprime ucigaşă, căruia numai Omul de Neanderthal i-a putut supravieţui. Ce are în comun acest om cu specia care avea să creeze atâtea civilizaţii? Ipotezele mai recente spun, pe şleau, că nimic!

Acest prototip pierdut şi regăsit în relicve, studiat cu o pasiune devotată şi plină de promisiuni, a fost, pur şi simplu, înlocuit. Cel care i-a urmat a fost departe de a-i atinge particularităţile înnăscute. Mai mult chiar, înlocuitorul său s-a dovedit de o fragilitate incredibilă; dar a moştenit, nu se ştie de unde, alte însuşiri, fundamentale: coeficient de inteligenţă fără precedent pe Terra, gândire logică, creativitate şi, mai ales, afecte.

O descriere a acestui „venetic", pe care o datorăm lui Renato Zamfir, pare foarte convingătoare: „...apare o fiinţă mult mai suplă, mult mai înaltă (neanderthalianul avea numai 1,60 m - n.n.), mai fragilă, dotată cu o forţă mult mai slabă, cu prognatismul mandibular mult atenuat, dar fin cizelat într-o protuberanţă mentonieră, ochii mari, pilozitatea mult redusă, cu o dentiţie care nu spune nimic despre prehensiunea directă a hranei, cu incisivii şi caninii situaţi la acelaşi nivel cu premolarii şi molarii, am putea spune, o fiinţă neadaptată condiţiilor vitrege de mediu."

De unde a apărut acest urmaş al Omului de Neanderthal? Întrebarea nu are încă un răspuns, dar cu siguranţă se va găsi unul, într-un viitor nu prea îndepărtat. Noi nu putem decât să avansăm ipoteze. De pe planeta Marte? Din constelaţia Orion, cum credeau egiptenii? Din Cer, pur şi simplu, cum credeau locuitorii peninsulei Yucatan? *De unde venim?* Poate mitul biblic al coborârii din Cer a

unor ființe stranii, care s-au unit cu „femeile oamenilor“ ne va ajuta să dezlegăm o parte din mister. Sau, poate, cândva, dintr-un OZN vor coborî adevărații noștri strămoși și ne vor povesti cum bătrânii lor au dat naștere bătrânilor noștri.

Oricum, Geneza, mitul lui Adam și Eva, sunt mult mai aproape de o autentificare a identității noastre terestre prin infuzie extraterestră...

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

SE APROPIE MOMENTUL ÎNTÂLNIRII CU EXTRATEREȘTRII?

Unul dintre cei mai autorizați observatori ai fenomenului OZN, Emil Străinu, omul care a avut posibilitatea de a urmări evenimente și fenomene ce s-au manifestat în spațiul aerian – și nu numai în cel românesc! –, nu se îndoiește că nu-i departe clipa în care ființele inteligente care ne dau târcoale de secole vor decide, în sfârșit, să dea mâna cu oamenii. „Actuala inflație de literatură și filme cu tematică OZN – spune Emil Străinu – face parte dintr-un proces rulat la scară planetară, prin care se urmărește pregătirea omenirii pentru ziua marelui contact cu civilizațiile extraterestre, zi care se află foarte aproape."

Specialist în radare și în tehnica frecvențelor ultraînalte, Emil Străinu este un privilegiat. El este unul din puținii care au surprins și surprind în continuare, într-un ritm impresionant, aparițiile obiectelor zburătoare neidentificate. Cum interpretează el momentul marelui contact? „Momentul contactului va fi un înspăimântător șoc, care va zgudui din temelii întreaga civilizație umană și va schimba radical scara valorilor actuale, prăbușind simboluri și percepte pe care azi le considerăm intangibile!"

Cele mai apropiate evenimente ozenistice au avut loc recent în Munții Retezat. „Este vorba despre un eveniment denumit de specialiști „întâlnire de gradul III", manifestat, mai exact, în zona Caraș-Severin, și de un altul, de o claritate excepțională, în Retezat. Dar și de un mister șocant, prin manifestarea în sine. A existat

senzaţia, cel puţin în locul respectiv, că procesul de cucerire a planetei este deja în curs."

Paradoxal, prezenţa extratereştrilor în atmosfera terestră este minată de foarte multe şi acute interese de grup. Ele vin atât din partea armatei, cât şi din partea unor oameni de ştiinţă. Care sunt motivele lor? Ce urmăresc? Se scontează pe o alianţă cu supercivilizaţiile, pe o absorbire a ideilor şi soluţiilor tehnice de provenienţă nepământeană, pe captarea mijloacelor tehnice cu totul străine cunoaşterii umane? Greu de spus. Însă nu putem să nu ne întrebăm de ce un pilot care vrea să raporteze că a întâlnit un obiect neidentificat şi să-i descrie manifestările, este „trimis la colţ" şi „sfătuit" să-şi vadă de treabă dacă vrea să mai zboare?

În acest climat este evident că se pot produce multe exagerări în descrierea întâlnirilor stranii; se produc chiar ficţiuni, de parcă cineva ar avea nevoie de ele înainte de a spune adevărul. Emil Străinu mai adaugă: „Este adevărat, din păcate, că numeroşi observatori ai fenomenelor ozenistice au avut un sfârşit tragic. Nu se mai poate ascunde acest adevăr. Toţi cei care au dispărut din cauza observaţiilor şi cercetărilor lor fuseseră avertizaţi în repetate rânduri să renunţe grabnic la studiul fenomenului OZN."

Dacă Emil Străinu este familiarizat cu OZN-urile ca profesionist, tot mai des apar situaţii în care anumite persoane relatează „răpiri atipice". De pildă, în situaţii normale, aceste persoane se simt „absorbite" de ceva nedesluşit şi abia în acele momente văd navele cosmice în care sunt duse. Conştientizează că nu pătrund acolo cu corpul fizic, ci cu cel energetic, dar transferul personalităţii, luciditătii şi raţiunii lor are totuşi loc. Se iscă tot felul de dialoguri, se pun întrebări, se dau răspunsuri. Fenomenul este foarte interesant, efectuându-se chiar şi testări psihiatrice pentru a se depista eventualele inducţii psihice de natură maladivă. Nu s-a evidenţiat aşa ceva. Dimpotrivă, racolările au avut ca subiecţi persoane umane robuste psihic, fără antecedente halucinatorii...

Pot oare extratereştrii să comunice cu noi prin intermediul corpului energetic, prin veşmântul magnetic uman şi prin scuturile mentale? Se pare că da... Ceea ce ne duce la concluzia că o întâlnire de gradul III exprimată corect, la scară planetară, are baza necesară unei reale comunicări.

KEOPS, ATLANȚI SAU EXTRATEREȘTRI?

Ipoteza, tot mai des vehiculată, conform căreia faraonii Egiptului ajuns la apogeul civilizației nu erau, propriu-zis, pământeni, pare o aventură a imaginației. În sprijinul ei, însă, vine chiar istoria lumii contemporane faraonilor, o lume în care abia se consolidase ideea de colibă, bordei, locuință săpată în pământ sau casă rudimentară. Excepția apare în Egipt, unde Kufu, Fiu al lui Ra, mai bine cunoscut de noi sub numele de Keops, poruncește înălțarea unei piramide. Și asta în anul 2551 Înainte de Hristos. Au trecut de atunci patru milenii și jumătate, și piramida lui Keops încă sfidează timpul! Dar, înainte de timp, sfidează însăși știința!

Nici azi nu se poate răspunde la întrebarea de ce locul marii piramide a fost ales la Gizeh, la 40 de kilometri nord de Memphis? Sau cu ce instrumente, într-o vreme vidă de orice tehnologie, a fost ea orientată pe axele geografice, cu o precizie uimitoare? Cum au reușit „inginerii" acelui timp să ridice monumentul, făcând dovada unei cunoașteri foarte exacte a planetei, meridianelor, cerului, fără să aibă la îndemână măcar o busolă? Busola a apărut mult mai târziu, așa cum și cunoașterea planetei noastre în cadrul Sistemului Solar s-a făcut milenii mai târziu. Și totuși, arhitecții vremii știau ceea ce nimeni nu știa pe Pământ. De unde?

Ipoteza vizitării Terrei de către ființe inteligente de pe alte planete sau poate din alte galaxii, prinde azi contur mai mult ca oricând. Oamenii de știință încep să accepte această posibilitate, nu numai pentru că Egiptul ne-a lăsat piramidele misterioase, ci și datorită cunoștințelor sumerienilor, care, de-a lungul secolelor, au accelerat evoluția științifică și tehnologică a lumii.

Înălțimea marii piramide este de 146,6 metri, lungimea bazei de 230,30 metri și ocupă o suprafață de peste 3,5 hectare, iar înclinarea pereților laterali este de 51 de grade și 52 de minute. Să convenim că aceste calcule erau posibile în antichitate, știind că geometria și astrologia sunt științele dintâi ale omenirii, cu ele începând, în fapt, aventura tuturor civilizațiilor care au urmat.

Enigmatic rămâne, însă, așa-numitul „cot sacru". Necunoscând metrul ca unitate de măsură, tehnicienii și arhitecții Egiptului au folosit pentru marea piramidă această unitate de măsură, denumită „cot sacru". Dar în această misterioasă „unitate de măsură" au fost investite cunoștințe care nu puteau fi recoltate decât prin familiarizarea ochiului și chiar a cunoașterii cu ceea ce înseamnă prezența fizică a Terrei în spațiu. Pentru că „cotul sacru" nu-i altceva decât 1/500.000.000 din lungimea axei Pământului. Elementar vorbind, trebuia cunoscută, altfel decât prin ipoteze, chiar lungimea axei Pământului. Același mister îl găsim și în poziționarea piramidei. Meridianul trece prin mijlocul piramidei lui Keops, ca și cum intenția înțelepților vremii ar fi fost să împartă exact în două, prin această „secționare", uscatul și apele globului terestru; altfel spus, ei au „văzut" cu precizie cele două jumătăți, într-o vreme în care o imagine „de sus" a planetei nu era posibilă, când restul lumii nici măcar nu știa ce înseamnă o „planetă".

Judecând toate aceste elemente, stăruie întrebarea dacă atlanții au adus în Egipt cunoștințe insolite sau dacă extratereștri eșuați pe planeta noastră le-au făcut un bine oamenilor, școlindu-i în mistere și cunoaștere, schimbând, de fapt, radical, destinul omenirii. Nu se poate trece cu vederea nici aspectul aplicat altor cunoștințe, de asemenea nepotrivite cu evoluția cunoașterii acelui timp. De pildă, accesul la ultima cameră mortuară a faraonului. Există, pentru această, un culoar abrupt și lung. Să spunem că ar fi ceva obișnuit. Dar nu-i deloc obișnuit sistemul de canale de aerisire a culoarului și a camerei mortuare: acesta e în așa fel dispus încât nu permite formarea curenților de aer și nici pătrunderea luminii sau – extrem de ciudat! – a vreunui corp străin! A crea un asemenea spațiu perfect înseamnă stăpânirea unor cunoștințe cu totul excepționale, care nu stăteau la îndemâna omului în acele timpuri...

Dacă atlanții sunt cei care au făcut toate aceste minuni, atunci – după ipoteza lui Mircea Eliade –, când Atlantida se va arăta din nou soarelui, vom afla, cu siguranță, mult mai multe despre minunile durate de ei pe Pământ. Iar dacă la originea minunilor egiptene se află extratereștrii, atunci putem fi siguri că ei vor reveni cândva și – așa cum spune Nostradamus –, vor dori să vadă „de aproape" care a fost istoria noastră în cei 4.500 de ani de la construirea piramidei lui Keops...

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CREDINȚA ȘI SĂNĂTATEA

Numeroşi specialişti au argumentat, în acest secol, că noi, oamenii, suntem „planificaţi" genetic să trăim, cu o bună sănătate, aproximativ 150 de ani. De asemenea, s-a spus că în timpul vieţii ne folosim mai puţin de jumătate din capacităţile de lucru ale creierului. Multe alte însuşiri din zestrea naturală, biologică, ni le exprimăm trunchiat, mult sub potenţialul real.

Când se vorbeşte de starea de sănătate în totalitatea ei, majoritatea medicilor iau acum în considerare factorii genetici, tabieturile alimentare şi stresul. Viciile de orice fel ne scurtează viaţa, dezvoltarea fizică şi echilibrul psihic. Dar factorii de agresiune vin şi de la câmpul magnetic al Pământului, de la poluarea mediului, a apei şi a alimentelor. Câmpul bioenergetic al omului are o mare importanţă în menţinerea sănătăţii, disfuncţiile acestuia provocând deseori afecţiuni grave.

În ultimele decenii a fost reactualizată ideea că un rol major în menţinerea stării de sănătate îl are credinţa. Afirmaţia era cunoscută din unele texte vechi, atât din civilizaţia Orientului, cât şi din antichitatea europeană. Dar o argumentaţie mai precisă nu a existat până în primele decenii ale secolului al XX-lea, când laureatul Premiului Nobel pentru fiziologie, Alexis Carrel, a demonstrat că între credinţă şi starea de sănătate se pot construi punţi solide şi că printre terapiile neconvenţionale omul ar trebui să includă şi credinţa.

Tot lui Alexis Carrel îi datorăm un adevărat studiu dedicat relaţiei dintre sănătate şi rugăciune, la vremea lui fiind un unicat. Ulterior, de această idee s-au ocupat mulţi alţii, dezvoltând elementele pozitive, psihice, şi argumentându-le din punct de vedere fiziologic. Aparent, lucrurile sunt simple. Maria Kant, una

dintre cercetătoarele fenomenului, consideră că oamenii apelează la rugăciune, la Dumnezeu, numai în momentele grele sau disperate. Ei trăiesc rugăciunea la un mod abstract, şi nu concret. Nu puţini se roagă să li se rezolve problemele, scriu acatiste, fac dezlegări, transformându-l pe Dumnezeu într-o autoritate terestră de tip justiţiar sau medical. Credinţa adevărată, cea care constituie izvor de sănătate pentru om, are cu totul alte aspecte decât cele funcţionale şi concrete. Maria Kant spune că adevărata credinţă, care ne oferă o stare bună de sănătate, înseamnă a trăi cu Dumnezeu în suflet tot timpul, într-un regim mental şi de conştiinţă cu caracter permanent. Al doilea aspect se referă la păstrarea şi respectarea întocmai a legilor cosmice şi divine, în spiritul celor Zece Porunci.

Credinţa necondiţionată de cerinţe mercantile şi rugăciunea ca ritual psihic al legăturii cu Cerul, au o putere de neimaginat asupra sănătăţii noastre. De-a lungul unei zile, de pildă, corpul nostru se încarcă cu energii negative din mai multe direcţii şi din mai multe motive. Devenim fără să vrem irascibili, stresaţi, obosiţi fizic şi psihic, capacitatea de muncă scade şi apar primele simptome de transmitere de la psihic spre organe a unor nereguli pe care organele încep să le resimtă şi să le acumuleze. Acumulările sunt remanente, până la evoluţia acută sau cronică, moment în care ne adresăm medicului pentru o suferinţă care începe să ne îngrijoreze tot mai tare...

Se pare că rugăciunea spusă corect şi credinţa devoţiunii psihice, trăită în stare pură, au menirea de a menţine vibraţiile câmpului energetic uman într-un ritm şi la un nivel ce păstrează sănătatea în parametrii fiziologici normali. Când percepţia câmpului energetic devine haotică, dezordonată şi fluctuantă, schimbul acestei energii umane cu energia cosmică se dezechilibrează şi încep să sufere toate celulele organismului viu. Conform Mariei Kant, aşa încep, de fapt, toate bolile. Bioterapia spune că bolile încep cu mult înainte de a se manifesta în corpul fizic.

Cercetările asupra relaţiei dintre credinţă şi sănătate s-au aplecat şi asupra stării de somn, ajungându-se la concluzii care vin în sprijinul ipotezei Mariei Kant. În stare de somn suntem echilibraţi energetic de forţele divine. S-a stabilit că circuitul energiei cosmice,

care influenţează biocâmpul uman printr-o relaţionare de vibraţii şi pulsaţii fluente, are loc, pe meridianul la care este situată România, între orele 11 şi 2 noaptea. Prin rugăciunea profundă de peste zi, biocâmpul nostru se purifică şi se armonizează, vibraţiile devin limpezi şi coerente, percepţia energiilor cosmice se face într-un ritm şi regim optime.

Multe teste efectuate în spiritul celor descrise mai sus au scos la iveală cazuri de vindecări miraculoase, atât în boli psihice, cât şi organice. Cercetările continuă pe loturi de voluntari, în regim de analogie: o parte supusă terapiilor prin credinţă şi bioenergetice, cealaltă supusă tratamentului obişnuit, fără nici o influenţă spirituală. Important e că astfel de teste, cercetări şi observaţii, fiind asumate de cercetători şi oameni de ştiinţă, care şi-au propus să dezlege misterul relaţiei dintre sănătate şi credinţă...

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CONTROVERSATA REÎNCARNARE!

În ultimii ani, accesul la spiritualitatea Orientului a produs o adevărată avalanşă de postulate spirituale nespecifice Europei. De pildă, karma şi reîncarnarea au creat deja o suită de legende, folclorizate deseori la noi, recrutând pe de o parte noi adepţi ai principiului reîncarnării, pe de alta opinii opuse-categoric acestui principiu...

Evident, nu ne-am propus să venim noi cu adevărul, ci mai curând cu o invitaţie la o cunoaştere rezumată, care să-l ducă pe fiecare cititor la concluzii pe care şi le poate formula singur.

Pe scurt, se spune că reîncarnarea aparţine timpului credinţei, când s-a decis ca un număr impresionant de suflete să coboare în planul material, pentru a împlini dezideratul primordial: fiinţarea în planurile cauzal, astral şi material. Deci, sufletul – prezenţă importantă în Univers – este obligat prin lege să se implice în structurile ultrasensibile ale Universului.

Un suflet, se spune, născut într-un anumit corp, îl va părăsi după moarte pentru a renaşte în altul; asupra acestei succesiuni de naşteri şi reîncarnări decide sufletul însuşi, prin dorinţele şi acţiunile anterioare, devenite însăşi justificarea reîncarnării. Există chiar aşa-numita „Roată a celor Optzeci şi Patru" sau „Ciclul celor 8.400.000" de vieţi în care se poate reîncarna un suflet. Fie şi numai această cifră, şi e suficient să ne înspăimânte complexitatea pelerinajului ce-i stă la îndemână unui suflet. În mărturiile hinduse, toate aceste descrieri – la care participă atât statistica, cât şi matematica – sunt considerate ca sigure, nenegociabile...

O definiție satisfăcătoare a reîncarnării ne va arăta, de fapt, sinteza unui proces sinuos, care se poate întinde pe mii și milioane de ani: „...reîncarnarea este doar trecerea sufletului în diferite specii, pentru a-i da posibilitatea de a-și realiza sarcina repartizată în conformitate cu propria karmă. Sufletul se iveşte din marele ocean al vieții și se întoarce în el."

Analizând cele de mai sus prin „logica noastră europeană", este evident că definiția ni se pare inacceptabilă, imposibilă sau fantezistă. Nu ne putem abține să nu ne întrebăm ce sarcină va îndeplini un suflet reîncarnându-se într-un tigru sau într-un arbore? Principiul reîncarnării este respectat de multe religii: hindusă, jainistă, budistă, sikh și altele. Reîncarnarea este dependentă calitativ în mod strict de karmă. Fiecare reîncarnare este marcată de faptele, acțiunile și evenimentele anterioare. Deci, tot ce trăim acum – în bine sau în rău – este rezultatul karmei noastre. Acest tip de justiție divină este greu de acceptat, atâta vreme cât noi nu avem memoria trecutului nostru dintr-o reîncarnare anterioară. Cine ne garantează toate acestea? Doar „cuvântul de onoare" al inițiatului?

Religiile creştine nu tolerează principiile reîncarnării. Nici evreii, nici musulmanii. În privința noastră, a creştinilor, acceptarea principiului reîncarnării subminează însăși prezența Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos, în viața oamenilor. De vreme ce reîncarnarea rezolvă problemele morale și sufletești, nu mai e nevoie de o autoritate cerească. Iar noi știm că Iisus a coborât pe pământ ca să aducă mântuirea oamenilor prin jertfa și revelarea Tatălui Ceresc... Absolvit de mântuirea prin Iisus, prin Dumnezeu, omul credincios principiilor karmice ale reîncarnării devine independent, în sensul că el însuși își va gestiona trecutul și viitorul. Principiul karmic spune că Dumnezeu ne-a dăruit un corp fizic, dar, în același timp, acest corp nu este exclusiv omenesc, el poate fi un corp dintr-o specie oarecare, fie ea și inferioară. O asemenea mutare are rol de curățare a karmei, ea echivalând cu destinul. De destin nu poate scăpa nimeni, căci „Dumnezeu este liber și El conduce întreaga lume prin porunca Sa".

Cum spuneam mai sus, faptele noastre din trecut sunt răspunzătoare de calitatea vieții de acum. Aici sunt incluse și bolile,

forme karmice de pedepsire a sufletului. Nouă nu ne rămâne decât să suportăm, acum, ceea ce am făptuit în trecut! Este un fel de perfecţionism în care sufletul se epuizează, chinuind numeroase corpuri, până la epuizarea relelor şi intrarea într-un univers purificat, asupra căruia nu mai planează influenţele karmei şi nu mai este necesară o altă reîncarnare...

În fine, iată o idee concluzivă privind reîncarnarea: „...orice experiment, fie bunăstare sau necaz, bucurie sau supărare, se datorează numai propriilor noastre fapte şi nu trebuie să învinuim pe nimeni altcineva. Cum poate cineva spera să culeagă numai roade bune ca urmare a unor fapte rele?".

Fiecare dintre noi poate judeca aceste principii spirituale prin propria sa cunoaştere şi intuiţie, prin credinţă sau ca liber cugetător...

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

LOBIZII, MISTERIOASA CIVILIZAȚIE DISPĂRUTĂ

Dacă acceptăm faptul că informațiile primite de anumiți mediumi de la ghizi din astral, după care existența oamenilor pe această planetă a fost împărțită în Întregi, fiecare Întreg numărând un miliard de ani – jumătate din ei caracterizați prin evoluție, jumătate prin involuție –, și că Viața are înscrise 15 perioade sub acest destin, atunci întreaga cunoaștere actuală, istorică, antropologică și paleontologică se zdruncină. Convenind că mediumul Aurelian Theodor Tinculescu a putut pătrunde, ajutat de spirite, în alte dimensiuni cerești, putem reține o serie de informații referitoare la un anumit tip de organizare socială, în speță cea a lobizilor.

Ni se spune că lobizii încetățeniseră o doctrină socială care își propunea să elimine din experiențele lor tot ceea ce dăunase evoluției civilizației lor anterioare. Doctrina considera vionovată de abaterile sociale inegalitatea dintre oameni. Astfel a apărut concepția socială a drepturilor și îndatoririlor cetățenești și formarea, prin consens, a unei singure clase sociale. Acest tip de comunism a fost valabil cu miliarde de ani în urmă, în măsura în care egalitatea în drepturi se făcea în contextul unor obligații diferite. Unitatea socială s-a realizat, astfel, printr-o diversitate de acțiuni, munci, interese și realizări. Poate exista ideea că o asemenea societate ar fi putut să conducă la acte monstruoase, însă ghizii din astral ne asigură că noutatea socială a condus la un timp îndelungat de armonie și fericire. Dacă luăm în considerare relatările mediumilor, ne aflăm în fața prefigurării primei societăți comuniste despre care luăm cunoștință. Cea de-a doua – cu

corecțiile de rigoare – se pare că a fost testată, de-a lungul mai multor secole, de către esenieni, după cum relatează istoricul Flavius.

O singură clasă socială, cu miliarde de ani în urmă, într-o civilizație superioară actualei civilizații, pare o poveste frumoasă despre un paradis în care, conform ghizilor din astral, lobizii erau vestiți pentru „conducerea dreaptă și nepărtinitoare". La această calitate se adăuga existența unei singure religii, precum și evoluția spre o înțelegere unanimă a lucrurilor esențiale, toate acestea contribuind la formarea unui tot unitar sub denumirea de stat.

Mai sunt amintite, în comunicările mediumilor, averile și bogățiile solului și subsolului, însă se menționează că toate erau exploatate în cel mai rațional mod cu putință. Întâlnim aici fierul, bumbacul, petrolul, cerealele, lemnul, dar și mașini de tot felul, instrumente de mare precizie, nave maritime și aeriene, toate aflate în proprietate particulară. Aflăm că proprietarii își asumau toate cheltuielile administrației centrale și locale în ținuturile lobizilor. Un detaliu surprinzător: recensământul tuturor bogățiilor și averilor se făcea din zece în zece ani; evaluarea o făcea, singur, lobidul, într-o „desăvârșită onoare", fără a subestima sau a-și ascunde veniturile. Înțelegem, deci, că în acea societate funcția conștiinței și a corectitudinii erau desăvârșite.

Mai adăugăm că aparatul administrativ de stat și din instituții era redus la minimul necesar. Existau medici și un sistem sanitar puternic, bine pus la punct. Nu existau hoteluri și restaurante – nici nu era cunoscută ideea de restaurant –, în schimb era o abundență de... cofetării (cum le-am numi noi azi), unde meniurile erau curate și sănătoase. Lobizii care călătoreau cu treburi dintr-un oraș în altul puteau locui în orice casă străină, unde erau bine primiți, cu respect și ospitalitate. Fiecare lobid știa că aceste găzduiri erau bine primite de Conducătorul Ceresc Suprem, numit Aul.

Sunt menționate, în continuare, sanatoriile, spitalele, casele de odihnă și ajutor – toate acestea aparținând tuturor, în mod egal, pentru a beneficia gratis de ele. Învățământul era obligatoriu și avea înscris dezideratul capacității și, de asemenea, necesitatea de a face față unui rost în viață, unei munci; unui sens social superior.

Densitatea informaţiilor despre civilizaţia lobizilor, dispărută cu miliarde de ani în urmă, şi conţinutul acestora ne povestesc despre o lume minunată, fascinantă, în multe sensuri apropiată de idealul omenesc, o superbă utopie. Ce rămâne, deci, de crezut şi de negat? Misterul. Într-adevăr, cunoaşterea actuală nu pretinde că ar deţine în mod absolut graficul evoluţiei istorice a omenirii. Dar la ora aceasta ştim mai multe despre modificările substanţiale la care au fost supuse axa de rotaţie a Pământului şi clima, despre dispunerea raportului dintre apă şi uscat, despre transformările uriaşe prin care a trecut planeta noastră de-a lungul timpului. De aceea, ar fi foarte posibil ca civilizaţia lobizilor să fi existat cu adevărat. La fel, ne putem întreba ce tip de civilizaţie va cunoaşte omenirea peste câteva sute de milioane de ani? Nu cumva noi, actualii locuitori ai Terrei, vom deveni un mister fascinant pentru oamenii civilizaţiei viitorului? Nu vom şti niciodată...

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

COMUNICĂRI DIN ASTRAL DESPRE CIVILIZAȚII DISPĂRUTE

În capitolul anterior am relatat despre o „geneză" diferită de cea biblică, informațiile fiind obținute de mediumul Aurelian Theodor Tinculescu, de la ghizi din astral, cu care se află în legătură directă. În masiva sa lucrare, „Din întuneric, la lumină", autorul ne aduce la cunoștință informații senzaționale despre o civilizație terestră care ar fi existat pe planeta noastră înaintea Atlantidei, Lemuriei sau Țării Mu, despre care știm din scrierile unor autori din antichitate. Este vorba de ceea ce autorul numește Civilizația Lobizilor. Cine au fost lobizii? Greu de spus. Cu toate acestea, autorul relatează cu lux de amănunte despre existența lobizilor și, mai ales, a evoluției lor de-a lungul a sute de milioane de ani.

Într-o comunicare din 23 aprilie 1953 cu un ghid din astral, mediumul Aurelian Theodor Tinculescu a primit informații de la un spirit care a trăit pe Pământ cu sute de milioane de ani în urmă, despre unele aspecte tehnice ale necunoscutei și insolitei civilizații lobide. Aflăm, astfel, că una din împlinirile acelei civilizații era reprezentată de totuarele rulante, acționate de puterea solară. De altfel, aceasta era sursa de energie folosită în acele vremuri în mai toate compartimentele tehnice ale civilizației lobide. Străzile erau largi, întinse pe mulți kilometri, betonate însă cu un altfel de beton decât cel folosit în ziua de azi. Ni se descrie, de asemenea, o bogată activitate a vehiculelor de tot felul, inclusiv aeriene. Trotuarele erau „turnate pe sănii", partea accesibilă călătorilor fiind mobilă și permițând o deplasare ușoară, confortabilă și rapidă spre punctele importante ale orașului. Ni se dau și echivalente de distanță, 3 kilometri ai lobizilor fiind egali cu 36 de kilometri din ziua de azi.

Nu lipsesc nici detaliile privind tribologia (ungerea mecanismelor rulante); lobizii descoperiseră ungerea automată, continuă. Trotuarele mobile nu erau prevăzute cu puncte terminus, ci concepute în circuit închis, pe arii considerabile. Intersecțiile erau controlate și supravegheate. Trotuarele rulante se opreau automat din 300 în 300 de secunde, pentru a permite traversările. Un orologiu uriaș era vizibil de pretutindeni, însă măsurarea timpului se făcea într-un mod cu totul diferit de cum procedăm noi astăzi. Peste tot erau „globuri pământești" pe care erau scrise evenimentele curente, un fel de „ziare" publice.

O informație ciudată, în acest context, se referă la faptul că lobizii „puteau prevede ceea ce avea să se întâmple cu mii de ani înainte". Previziunile tradiționale se făceau de către inițiați și învățați, care, la sfârșitul fiecărui an, după ce Pământul făcea o rotație completă în jurul Soarelui, coroborau datele obținute prin intuiție și supracunoaștere cu cele obținute în urma „lecturării" mișcării planetelor în Sistemul Solar...

Autorului i s-a comunicat, în ceea ce ne privește, că „perfecțiunea în care ne-am găsit noi o vor avea și frații din acest Întreg", adică din actuala civilizație. Ni se mai spune, de asemenea, că nouă, cei care trăim acum, nu ne sunt cunoscute astrele în măsura în care erau ele cunoscute atunci, cu sute de milioane de ani în urmă! Lobizii ajunseseră să cunoască, prin citirea astrelor, „mersul Pământului", însă nu prin intermediul unei așa-zise astrologii, ca în ziua de azi, ci printr-o înțelegere și stăpânire perfecte a condiționării lobizilor de către corpurile cerești, acestea având un rol determinant în procesul reîncarnărilor.

Nelipsite din locuințele lobizilor erau „un fel de mașini de scris", care ușurau muncile și comunicarea în toate domeniile. În plus, ele aveau și o funcție socială largă, prin intermediul lor transmițându-se ordinele și înștiințările oficiale, care constituiau dovada, exprimarea, mărturia pentru a nu apărea confuzii sau întârzieri în comunicare...

Suntem asigurați de autorul român că ghidul din astral i-a transmis informațiile folosind echivalentele științifice și tehnice cu care suntem noi familiarizați, asta pentru a înțelege despre ce e

vorba. De pildă, toate maşinile „la purtător" erau activate cu energie solară. Ritmul operațional al acelor maşini: 100.000 de cuvinte pe minut! (Şi să nu uităm că este vorba despre o civilizație care a existat pe Terra cu sute de milioane sau miliarde de ani în urmă!)

Revenind la astre, ni se spune că învățații lobizi cunoşteau, prin intermediul lor, toate evenimentele din prezent şi din viitor. De altfel, în conformitate cu Planul Divin, astrele îi chemau pe inițiații şi învățații civilizației lobide pentru a trezi din somnolență pe profani. Edificiile erau impunătoare, construite cu gândul la viitor, fiind menționate, surprinzător, „piramidele înveşmântate în pietre reci, care arată, prin măsurarea lor interioară, rândurile Planului Divin".

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

INVADAȚI DE EXTRATEREȘTRI?

Întreaga istorie atestată a omenirii este o succesiune nestăvilită de invazii. Specia umană, indiferent de rasele care o compun, și-a ieșit ritmic din matca evoluției normale, pentru a se întinde dincolo de ceea ce a cunoscut la un moment dat. Din păcate, fascinația expansiunii nu a avut drept temei, în istorie, cunoașterea, ci cucerirea și supunerea prin jertfă și sânge...

A invada și a cuceri sunt noțiuni banalizate în istoria umană și nu ne putem abține să ne ne întrebăm dacă nu cumva ființele inteligente au aceste principii implementate în codul lor genetic. O idee pe cât de veche, pe atât de actuală, sugerează că omul nu este o ființă terestră. Argumentele n-au lipsit și încă se mai adună. Într-o primă ipoteză, planeta Marte, ajunsă în pragul colapsului, a fost părăsită de locuitorii ei, care s-au stabilit pe Terra, unde au găsit condiții prielnice vieții. O altă ipoteză, ce-și are rădăcinile în mitologie, se referă la „încrucișările" dintre „zeii veniți din ceruri" și femeile omului preistoric, de aici rezultând omul actual.

Cea mai șocantă ipoteză, îngrijorătoare prin urmările ei, se referă la faptul că Pământul ar urma să fie invadat de extratereștri. După ce omul a cucerit pe Pământ tot ce era de cucerit, a venit rândul lui să fie cucerit.

O întrebare firească pe care și-au pus-o observatorii fenomenului OZN a fost: „De ce aceste ființe nu ne contactează?". Pornind de aici, s-au creat o mulțime de scenarii, care mai de care mai extravagante. Între ficțiune și ipoteză a apărut, însă, îngrijorarea. De ce extratereștrii investesc atâta răbdare și minuțiozitate în cercetarea vieții de pe Pământ și a civilizației oamenilor? Răspunsul a indus o reală stare de teamă observatorilor: pentru că pregătesc planeta noastră în vederea colonizării!

Cea mai şocantă şi îngrozitoare ipoteză se referă la distrugerea stratului de ozon din pricina acţiunilor fiinţelor extraterestre. Cum aceasta este „pătura" protectoare a vieţii pe Pământ, gravitatea unei astfel de acţiuni conduce la ideea unei catastrofe planetare. Dacă vina o poartă, într-adevăr, extratereştrii, ideea este, evident, deosebit de inteligentă, căci, la ora actuală, omenirea nu poate lupta împotriva unei asemenea calamităţi...

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PUTERILE MAGIEI, FORȚA GÂNDULUI!

Principiul binelui și răului este valabil și în magie. Magia albă în favoarea binelui, cea neagră în favoarea răului. Nu știm care era morala omului primitiv în acest sens, dar, odată cu apariția moralei creștine – deci, foarte târziu în evoluția istorică a societății –, magia neagră a început să fie condamnată cu străşnicie. În Evul Mediu, se știe, pedeapsa pentru practicarea magiei negre era condamnarea la moarte prin tortură sau prin ardere pe rug.

Aprofundând un pic fenomenul, putem afirma că omul supus unei vrăji negre trebuia mai întâi imitat. Altfel spus, reproducerea cât mai fidelă a originalului în procesul unei vrăji negre devine fundamentală, deoarece – și azi o știm cu certitudine – nu există două ființe umane identice, ci numai asemănătoare, iar fiecare individ, unicat în mod absolut, deține și un bagaj energetic de asemenea strict individualizat. Cunoșteau oare toate acestea magicienii din vechime? Dacă da, de unde și prin ce mijloace au ajuns să cunoască toate acestea?

Prin reproducerea „inculpatului" se creează, așadar, prototipul asupra căruia vrăjitorul lucrează din punct de vedere energetic. Între energiile materiei ne-vii a copiei și energiile ființei reale se stabilesc relații firești de consonanță. Prin vrajă, folosind puterea gândului, sunt afectate structurile energetice ale reproducerii, această agresiune mental-energetică transmițându-se celui vizat de vrajă!

Sunt citate reușite magice în toată Europa. Practica a fost foarte răspândită, la un moment dat, din motive sentimentale. Fetele

părăsite de ibovnici apelau la vrăjitori, descriindu-şi cu lux de amănunte partenerii infideli. Magicienii făceau o copie fidelă a „condamnaţilor" şi începeau să lucreze asupra figurinelor. În numeroase cazuri, pedepsiţii mureau la scurt timp după ce vrăjitorul îşi încheia lucrarea nefastă.

Din păcate, omul a folosit şi mai foloseşte încă, într-o măsură apreciabilă, această capacitate paranormală, în scopuri deplorabile. Magia neagră şi vrăjitoria malefică sunt încă foarte răspândite, le întâlnim încă vii pe toate meridianele planetei, doar cu mici diferenţe de nuanţă şi particularităţi. În Peninsula Malacca, spre exemplu, pentru confecţionarea cópiilor „condamnaţilor", magicienii folosesc ceara de albine, maleabilă, foarte pretabilă reproducerii exacte a personajului incriminat. Aici, „condamnarea la moarte" prin magie este exclusă, apelându-se la alte forme, mai puţin cinice. Se recurge la magia schilodirii! Figurina de ceară este „operată" magic (energetic), de exemplu asupra unui ochi. În cele din urmă, cel vizat îşi va pierde un ochi. Procesul merge mai departe, fiind afectate, pe rând, mâinile, picioarele, provocându-le schilodiri adeseori ireversibile!

Cele mai grave, însă, sunt vrăjile care au ca ţintă capul figurinei. Acesta este străpuns cu un obiect ascuţit, în vreme ce vrăjitorul, concentrându-se la maximum, murmură incantaţii ritualice. Lucrarea este repetată de mai multe ori, până când magicianul consideră că şi-a atins ţelul. Peste puţin timp, el primeşte confirmarea că operaţiunea i-a reuşit. Sunt citate, în acest sens, o mulţime de cazuri de îmbolnăviri ireversibile ale creierului. În mod similar se procedează şi în cazul celorlalte organe umane, ficatul, inima, plămânii, rinichii...

Când se urmăreşte condamnarea la moarte a personajului, vrăjitorul mutilează copia de ceară din cap până-n picioare, metodic, pentru a distruge toţi centrii nervoşi şi întregul biocâmp. În clipa în care copia este „total mutilată", magicianul negru consideră că şi-a făcut datoria. Nu-i rămâne decât să poarte „leşul" de ceară, în chip ritual, însoţit de cel ce i-a comandat lucrarea, până la o prezumtivă groapă...

VIZIUNI ŞI IMAGINI DINTR-O MOARTE APARENTĂ

„Când am ajuns acolo – relatează omul, referindu-se la momentul morţii aparente –, am văzut văzut nişte grozăvii aşa de mari, încât m-am înspăimântat. Mi se părea că acolo era sfârşitul lumii. Bărbaţi, femei, copii se omorau între ei cu topoare, cu sape, cu furci, cu pietre şi cuţite. Vedeam că mureau şi imediat înviau din nou, ca să se mai omoare o dată. Îşi scoteau ochii unii altora, alţii erau spânzuraţi cu capul în jos şi sub ei ardea focul. Nu pot reda în cuvinte tot ce am văzut cât am fost mort, acolo. M-au văzut şi s-au luat după mine, mă scuipau, aruncau cu pietre în mine. Eu fugeam de ei şi mă apăram cu mâinile. Fugind îngrozit, am căzut într-o groapă. A fost norocul meu, pentru că acea groapă m-a ascuns. Am început să mă rog la Dumnezeu, spunând: «Doamne, Dumnezeul meu, scapă-mă de aceşti oameni răi şi de locul acesta, eu m-am rătăcit şi nu ştiu unde mă aflu! Arată-mi, Doamne, drumul spre casă!...».

Cum mă rugam cu smerenie şi cu toată puterea, dintr-o dată a apărut o lumină deasupra acelei gropi. Atunci am auzit un glas care-mi spunea rar şi cu mare limpezime: «Scoală-te şi pleacă, pentru că locul tău nu este aici!».

Cu o uşurinţă de nedescris, m-am sculat şi, dintr-o săritură, am ajuns sus. Îmi părea că sunt făcut din abur. Prima imagine care mi s-a arătat a fost cimitirul din comuna mea. Era lume multă acolo. I-am văzut pe copiii mei, pe părinţii mei de mult decedaţi, pe soţia mea. M-am bucurat mult şi am spus: «Doamne, Dumnezeul meu, îţi mulţumesc că m-ai adus aici, că m-ai salvat de cei răi şi de locul

acela!». Am ajuns apoi lângă soția mea și am întrebat-o ce se întâmplă? De ce-i atâta lume adunată? Am auzit-o pe nevastă-mea strigând: «Nu se poate, nu se poate, tu ești mort!». Și parcă a dat să fugă de mine. Odată cu ea, a început să fugă și lumea... Nu știam ce se întâmplă și am început să fug și eu după lume!

În timp ce fugeam, s-a întunecat afară și a început un puternic cutremur de pământ. Fugeam speriat. Și iarăși a apărut în fața mea o lumină. Era tare ciudat, lumina parcă mergea în fața mea și eu în spatele ei – eram dus de lumină. Treptat, urmând lumina, am simțit că nu mai sunt pe pământ și că zbor cu lumina, eram sus, în aer. Acest drum de nedescris, acest zbor urmând lumina, a durat destul de mult – nu-l pot calcula după procedeele noastre umane. Și am ajuns într-un tunel. Am intrat în el fără să-mi dau seama. Lumina m-a părăsit între timp, s-a făcut din nou întuneric, tunelul întreg parcă era făcut din întuneric. Aici am trăit cea mai mare spaimă. Și aici am auzit țipete, strigăte disperate, plânset de copii, gemete... și auzeam strigându-se undeva numele meu. Totodată, simțeam că ceva mă trăgea înapoi, ceva mă ținea.

Cu mare greutate am reușit să ies din acel tunel întunecat. Ieșind, m-a lovit brusc lumina soarelui. Nu mai văzusem de mult acea lumină pământească, o uitasem. Am zărit îndată o insulă mare. Nu vedeam nici o ființă, întreaga insulă era pustie. Cineva m-a lăsat lângă o apă, mare ca Dunărea. Dincolo de apă am zărit o grădină ce părea nesfârșită. Pe măsură ce timpul trecea – nu pot spune cât și dacă era, într-adevăr, trecere de timp! –, am început să văd și alte minuni. Mai întâi am zărit un palat, iar aproape se afla o mânăstire mare, cum nu cred să existe pe pământ; avea șapte turle înalte. În jurul meu am văzut și-am simțit iarbă deasă. Toate florile pământului erau acolo, multe nici nu le cunoșteam, nu știusem că ar exista undeva. Au apărut și vietăți, fluturi mulți și păsări. Am început să simt cu tot corpul parcă mirosul de flori, toate aromele pământului. Era atâta frumusețe, încât gândeam că ar fi extraordinar să nu mai plec de acolo. Ceea ce mă întrista era că voiam să știu unde mă aflu, dar n-aveam cum să știu..."

DELIRUL SPIRITIST

Numai în lunile care s-au scurs din acest an am citit comunicări din nu mai puțin de cinci dosare, cu sute de pagini fiecare. Lectura s-a bucurat de o încredere deplină; am exclus din start orice îndoială, pentru a nu ne autosugestiona în sens defavorabil conținutului lucrărilor. O experiență de acest gen merită tot interesul, chiar dacă la capătul ei poți recolta mai mult dezamăgire decât biruință în cunoaștere...

Există câteva caracteristici distincte care se pot regăsi la grupurile de spiritism ce activează în întreaga lume. Spiritele au o părere foarte bună despre participanții la ședințe, li se adresează acestora familiar, cu afectivitate, toate mesajele lor sunt mustrări blânde, avertizări cu privire la credință, la atitudini existențiale, la vinovăția lumii, dar și promisiuni de mai bine, fără însă să se specifice în vreun fel căile de realizare. Tonul și spiritul comunicărilor sunt de regulă liturgice, ca niște incantații, abstracte până la monotonie. Unele spirite invocate la masa de ședință îi apelează pe unii participanți cu tituluri de „aleși", „desemnați", și le dau sfaturi, de asemenea, de un abstract dezamăgitor. La orice întrebare cu caracter precis, răspunsurile sunt întotdeauna evazive, irelevante, abstracte, fără nici o legătură cu întrebarea...

Un semn de autoritate și prestigiu al grupului de spiritism este convocarea la ședințe a unor spirite celebre din cultură, istorie sau știință. De la Leonardo da Vinci la Galileo Galilei, de la Mihai Eminescu la Nicolae Iorga, au fost chemate rând pe rând mari spirite ale omenirii. Publicarea acestor comunicări cu geniile dezavantajează categoric practica spiritistă, căci, atât în tradiția creștină, cât și în filozofia orientală legată de „lumea cealaltă",

spiritele, când ajung în dimensiunea cerească, se înscriu în experienţe noi, necunoscute în lumea pământească. Acumularea de noi cunoştinţe face parte din şcoala astrală, conform filozofiilor orientale, şi de aceea noile experienţe au scopul de a înscrie spiritul pe o nouă evoluţie.

Aflând despre monologurile provocate de spiritişti la masa de şedinţe şi analizând conţinutul „comunicărilor" lui Eminescu, de pildă, eşti nevoit să constaţi că spiritul marelui pot nu numai că n-a evoluat deloc pe „lumea cealaltă", ci a ajuns să semene leit cu lipsa de cultură a participanţilor la şedinţa de spiritism. Aşa se face că Galilei „vorbeşte" ca un muritor de rând, care ar fi trăit cu mii de ani înainte de apariţia ştiinţei, iar Iorga se „exprimă" ca un cioban credincios, dar care n-a apucat să fie încă dat la şcoală! Aceste comunicări, atât de flagrante sub aspectul identităţii celor invocaţi, ajung să pună sub semnul îndoielii relevanţa vreunui contact real al participanţilor cu spiritele invocate...

În urma unor astfel de lecturi reuşeşti să înţelegi de ce credinţa ortodoxă respinge practica spiritistă. Evident, prezenţa spiritelor morţilor în lumea noastră face obiectul a numeroase experienţe demne de reţinut, însă se pare că practica spiritistă, aşa cum este ea consacrată în şedinţele oficianţilor şi adepţilor, nu are nimic de-a face cu miracolul venirii spiritelor în lumea noastră.

Fără a încerca să diagnosticăm un fenomen destul de răspândit şi în România zilelor noastre, o primă concluzie ce derivă din cercetarea a sute de pagini cu comunicări spiritiste este că, în majoritatea cazurilor, este vorba despre exhibări ale unui delir mistic colectiv, din care se recoltează, cu o abundenţă incredibilă, o vastă literatură imaginară, inofensivă şi irelevantă din punct de vedere spiritual, religios şi faptic. O vorbărie fără obiect, ce se întinde pe sute şi sute de pagini, fără nici o idee, fără nici o viziune, fără nici o premoniţie.

Totuşi, de aici nu reiese că lumea spiritelor nu există şi că nu e cu putinţă o comunicare cu ea, ci doar că... delirul spiritist nu favorizează contactul cu spiritele...

VISUL, ÎNTRE ȘTIINȚĂ ȘI MISTER

Fenomen incitant, visul a obsedat omul încă de la început, dând naștere unor mituri precum cele despre Mypnos și Morfeu. În sfera cercetării științifice a intrat, însă, mult mai târziu, abia în secolul nostru putându-se pune în evidență aspectele fiziologice ale visului. A fost nevoie de psihiatrul german Berger, care, în 1924, a descoperit electroencefalograma, apoi de Jasper, care a demonstrat că somnul nu este pasiv, și de doctorul Bremer, care a arătat, în 1937, că mecanismul ritmului somn-veghe se găsește în trunchiul cerebral. Au urmat alți cercetători, oameni de știință, care au adăugat noi date în domeniul cunoașterii visului. De pildă, francezii Dell și Bonvallet, care în 1955 au reușit izolarea adrenalinei, impunând astfel o nouă teorie despre misterele somnului.

Stării de somn îi sunt caracteristice mai multe stadii și cicluri, fenomenul oniric manifestându-se determinant numai în unele din ele. Pentru o înțelegere mai exactă a procesului, trebuie spus că s-au evidențiat opt stadii de somn, care vin în ajutorul explicării fenomenului visului.

Primul stadiu, în faza de început a somnului, se caracterizează prin emiterea de către creier a undelor de tip beta, cu o frecvență de 30 de pulsații pe secundă. În al doilea stadiu apare starea de „amorțeală", de pierdere de sine; este o stare plăcută, iar creierul emite unde alfa într-un ritm de 8-12 pulsații pe secundă. În stadiul al treilea apar undele teta, cu 4-6 pulsații pe secundă, păstrându-se unele senzații acustice și vizuale – acest stadiu nu depășește, însă, 20 de minute. În al patrulea stadiu, creierul emite unde sigma de

mare amplitudine, cu o frecvenţă de 12-15 pulsaţii pe secundă, fază ce durează maximum 40 de minute. În stadiul al cincilea se aşterne somnul profund, pulsaţiile emise de creier sunt mai slabe, nu depăşesc 2-4 pe secundă, instaurându-se astfel, cu drepturi depline, aşa-numitul ritm delta, a cărui caracteristică este pierderea cunoştinţei; dar nici acest stadiu nu durează mai mult de 30 de minute. În cel de-al şaselea stadiu somnul este foarte profund, undele emise de creier au un caracter constant; acesta este aşa-numitul „somn al copilului", în timpul căruia sistemul muscular este complet relaxat, iar la vârstele tinere celulele aflate în creştere se înmulţesc şi cele cicatrizate se refac. În stadiul al şaptelea întâlnim „somnul paradoxal", deoarece creierul nu mai transmite semnale motorii; în acest stadiu se manifestă excitaţia sexuală, apar unde rapide de tip beta şi, dacă ne trezim brusc în timpul acestui stadiu, putem relata visele avute cu lux de amănunte. Ultimul stadiu, al optulea, este cel care încheie ciclul, aici caracteristică fiind reapariţia undelor alfa, ceea ce înseamnă că somnul a fost bun şi ne trezim lin...

În trecutul îndepărtat, la curţile faraonilor sau regilor, cei care se pricepeau să decripteze simbolurile onirice făceau o strălucită carieră. Foarte puţină lume ştie astăzi că numeroase hotărâri istorice şi decizii cu impact larg luate de împăraţi şi regi au fost sugerate în vis sau împlinite precum visul le arătase. Astfel, este de netăgăduit rolul important jucat de vise în istoria umanităţii.

Dacă Aristotel ştia că visul nu-i altceva decât „raţiunea continuată în somn" – deci, o prelungire a raţiunii –, Galenus era convins că visul reprezintă o reflectare a stării generale a organismului, intuind de fapt relaţia naturală dintre somn şi maladiile omului. Galenus a avut dreptate, fie şi parţial, pentru că, începând de la el şi până în ziua de astăzi, leacurile a o mulţime de boli au fost descoperite prin intermediul decriptării reuşite a viselor. Există chiar şi dicţionare în care se explică relaţia dintre vise şi anumite boli. Pe alt meridian, chinezii au fost primii care au făcut o legătură bine fundamentată între anumite vise şi fiecare organ din corpul uman. Chiar şi acum, în unele zone din China tipul de alimentaţie se recomandă în funcţie de vise...

Dacă toate acestea fac parte azi dintr-un fond de cunoaştere ce se sprijină atât pe experimentul ştiinţific, cât şi pe tradiţia onirică, visul premonitor nu a putut fi încă integrat unei „fiziologii onirice". Şi aceasta pentru că el scapă oricărei evaluări ştiinţifice şi raţionale. Visul rămâne un mister, în pofida detalierii corecte a mecanismului său de producere din punct de vedere ştiinţific. Misterul constă în presupunerea după care există *ceva*, *cineva*, care se foloseşte de unul sau altul din stadiile somnului, pentru a induce în memoria onirică informaţii care se vor dovedi reale! Aşadar, nu ne putem abţine să nu ne întrebăm surprinşi, cine umblă prin somnul nostru şi ocupă zonele tihnite ale creierului, umplându-le cu mesaje şi avertismente ce n-au nici o legătură cu aspectul pur fiziologic al somnului? Iar răspunsul la această întrebare s-ar putea să mai zăbovească în spatele misterului încă vreo câteva secole de acum înainte...

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PRIN LABIRINTURILE MAGIEI

Cercetătorii magiei au căzut de acord asupra faptului că ritualurile magice au apărut încă din epoca glaciară, cu multe mii de ani în urmă, la populațiile primitive care își determinau existența apelând la forțe de dincolo de lumea văzută. Este straniu, totuși, să constați că o asemenea practică ezoterică – un segment esențial în fenomenologia paranormalului – durează de mii de ani, asemeni unei discipline indesctructibile, asupra căreia atât omul primitiv, cât și omul zilelor noastre, s-a aplecat și se apleacă încrezător, beneficiind uneori de atestări indiscutabile.

Așadar, putem privi magia fără prejudecăți. Un experiment care a avut loc în Franța, cu câțiva ani în urmă, pare să se fi inspirat din practicile magice ale primitivilor. De pildă, se confecționează din ceară sau din alt material maleabil chipul unei persoane desemnate în acest sens și se intervine asupra „obiectului" care reproduce originalul viu. Intervenția poate fi atât agresivă (magie neagră), cât și blândă (magie albă). Concluzia: magicianul a dovedit că poate pricinui neplăceri unor persoane, prin inducție magică...

Primele manifestări de magie „operațională" au fost legate, se pare, de dobândirea hranei. Omul primitiv avea, instinctual, intuiția consonanțelor bioenergetice în lumea viului, dar această particularitate o atribuia unor forțe supranaturale. La triburile primitive, puterile magice erau acționate prin acumularea, prin coagularea forței colective – o intuiție telepatică extraordinară, care azi a devenit obiect de studiu pentru parapsihologi.

Pentru primitiv, de pildă, chipul desenat pe peretele peșterii, fie că era un cerb, un urs sau un bizon, reprezenta același lucru cu animalul viu care urma să fie vânat. Asta deoarece ritualurile

magice se efectuau pe „copia desenată a originalului", şi nu în adâncul pădurilor, unde trăiau animalele vii. Este greu, astăzi, să pătrundem în psihologia ocultă a omului primitiv, dar nu este greu să spunem că rezultatele experimentului din Franța au fost obținute de omul primitiv fără ca el să aibă cunoştință despre fenomenele paranormale aşa cum le înțelegem în zilele noastre.

Orice vânătoare beneficia, inițial, de o „preparare magică". Era fixat animalul. Desenatorul îl proiecta cât mai corect cu putință pe stâncă. Apoi forța colectivă, ritualică, începea să lucreze asupra imaginii. După încheierea lucrării, tribul ieşea la vânătoare. De fiecare dată inducția magică influența viețuitoarele ce deveneau victime ale vânătorii. Interesant este să observăm că ritualurile magice de atunci nu erau, pur şi simplu, „superstiții primitive", ci, cum am mai spus-o, intuiții corecte privind comunicarea simpatică, bioenergetică şi telepatică între ființele vii.

Un alt experiment, de astă dată american, efectuat anii trecuți, în care au fost folosite mai multe persoane cu evidente capacități telepatice, a condus la ameliorarea stării de agresivitate dintr-o anumită localitate; dintr-un procent inițial de 60% s-a ajuns la un procent de numai 20%, în urma intervenției energetice a telepaților asupra populației din acel oraş.

În magia primitivă, ritualurile erau mai complexe, deoarece în afară de proiectarea chipului pe stâncă erau folosite şi dansurile magice, precum şi pantomima. La primitivii australieni, de exemplu, desenele erau făcute pe nisip întărit, ritualurile magice şi dansurile desfăşurându-se în jurul lor.

La români, numeroase credințe atribuite folclorului ocult sunt, de fapt, practici care azi pot fi analizate cu uşurință prin cunoaştere parapsihologică. Mai toate au în centrul lor, în mod inconştient, inducția telepatică, influențarea prin forța gândului, gândul fiind o formă de energie cu o mare eficiență. De cele mai multe ori, aici avem de-a face cu magie albă, uneori de sorgințe creştină. De pildă, la începutul secolului XX, în anumite zone ale țării, se aşternea fân pe patul femeii gravide, căreia i se apropia sorocul, i se punea acolo o pernă şi ea stătea în pat trei zile. Gravida trebuia să repete continuu: „Cred întru Dumnezeu! Cred întru Dumnezeu!..." Ritualul copia Sfânta Naştere a Mântuitorului, la Bethleem.

De asemenea, rolul moașei care veghea nașterea, intra și el într-un segment paranormal. Întâlnim aici un fapt mai puțin evidențiat de cercetători: moașa, anunțată din vreme că trebuie să meargă la cutare sau cutare femeie care urmă să nască, avea obligația de a se concentra mental și psihic asupra chipului femeii la care trebuia să ajungă. Acea concentrare, echivalentă cu o meditație de mare intensitate, prepara, se pare, consonanțele energetice între cele două femei. De aceea, odată ajunsă la casa gravidei, moașa trebuia să spună repede, neslăbindu-și concentrarea, de mai multe ori: „Cât de iute am ajuns la tine, la fel de iute să nești și copilul!".

Toate aceste ritualuri așa-zis magice nu sunt altceva decât intuiția necesității preparării psihicului pentru un anumit eveniment, susținându-l astfel prin forțele energetice ascunse. De la psihologia relației unei moașe cu femeia pe care urma să o asiste la naștere, până la psihozele colective analizate științific de psihanalistul Karl Jung, avem de-a face cu o știință pe cât de nouă, pe atât de veche în evoluția umanității.

BCU IASI / CENTRAL

LEGEA KARMEI

Delimitarea celui format în tradițiile spiritualității românești, de unele dogme religioase orientale, pare să fie un semn de slăbire a curiozității – satisfăcută după 1990 – și de revenire la propriul nostru așezământ moral și creștin.

Reacțiile care problematizează legea karmei sunt tot mai des întâlnite. O întreagă literatură despre destinul pe termen lung al omului, despre karmă, a suprasaturat cititorii, la început atrăgându-i ca un farmec, iar mai apoi trezindu-le nevoia de a judeca lucrurile după ce a dispărut farmecul! Ideea „perfecționistă" a karmei poate fi păstrată doar ca o metaforă sau ca o invenție – să recunoaștem! – genială. Asta pentru că toate principiile karmice au în vedere repetarea existenței individului în vederea desăvârșirii lui. Același lucru îl face, însă, și evoluția ființei umane, a umanității, în sens istoric, cultural, etic și spiritual..., chiar dacă nu ne putem aștepta ca această emancipare să aibă un caracter global în sens absolut!

Din punct de vedere creștin, argumentele anti-karmice sunt atât de clare încât, pe alocuri, ele seamănă cu concretul, cu experiența vieții noastre. Ni se oferă prilejul de a reproduce un astfel de punct de vedere: „Legea karmei atrage lumea europeană prin noutate – este de părere domnul Florin Dimitriu, din Timișoara. Dacă am avea ocazia să vorbim cu oamenii de rând din India, am putea observa să ei sunt sătui și chiar urăsc această lege. Dacă scopul ei este creșterea calității vieții spirituale, de ce lumea, în ansamblul ei, merge în regres din acest punct de vedere? Violența crește, imoralitatea crește, iar spiritualitatea scade! De ce nu-și face efectul legea karmei? Personal, consider că această lege este o speranță înșelătoare și utopică. Dacă, într-adevăr, există karma, atunci, vă

întreb, de ce oamenii nu-şi amintesc amănunte din vieţile anterioare ca să se poată corecta? Şi dumneavoastră aţi spus că această lege stimulează independenţa omului faţă de Divinitate. Ştiţi că în creştinism acesta este cel mai mare păcat? Chiar şi specialiştii hinduşi – şi nu numai – recunosc că hinduismul conţine multe aspecte contradictorii şi ilogice."

În legătură cu vidul de memorie al reîncarnaţilor există o speculaţie, conform căreia ştergerea memoriilor vieţilor anterioare ar prefigura o protecţie psihică, pe de o parte, iar pe de altă parte un test complicat, prin care individul trebuie să se manifeste într-un plan superior, dar fără conştienţa greşelilor anterioare! Este adevărat, această speculaţie lipsită de orice suport, de orice memorie, de orice posibilitate de atestare, nu iese din planul teoretic. Să o considerăm, deci, ca atare. Există însă şi unele mărturii, cel puţin unele detalii din vieţi anterioare. Dar cum nu avem posibilitatea de a analiza practic astfel de revelaţii, cădem din nou în planul pur teoretic...

Referindu-ne la „independenţa faţă de Divinitate", fapt ce iese în evidenţă prin ataşarea noastră de legea karmei, am spus că aceasta atinge în noi esenţa credinţei şi nu o putem accepta decât înscriindu-ne să ne ducem viaţa în cea mai condamnabilă erezie. A-L înlocui pe Dumnezeu cu circuitul secular sau milenar al karmei este o abdicare de la credinţa creştină, pasul spre ateism.

În loc de concluzii – pe care cititorul şi le poate formula singur –, cred că nu greşim considerând unele dogme spirituale orientale un simplu fond de cultură, accesibil fiecărui om interesat de cunoaştere. Ideea circulă şi-şi face simţită destul de des prezenţa şi în unele consideraţii ale unor scriitori. Cunoaşterea este un bun câştigat al omului modern. Slujirea unor dogme din cunoaştere, care contravin tradiţiei creştine, este însă cu totul altceva. Credinţa depăşeşte necesităţile de cunoaştere prin cultură. Ea este fundamentală pentru existenţă şi pentru suflet.

Asistăm, de fapt, la un fenomen interesant. După ani de familiarizare cu scrierile referitoare la dogmatica orientală, românii îşi pun întrebări, cu atât mai salutare cu cât ele vin dintr-o esenţă creştină. Un semn că la români credinţa nu a slăbit. Există, pentru

fiecare din noi, un „moment al adevărului", moment care ne salvează tradițiile spirituale de misticismul străin. Ceea ce, repetăm, nu înseamnă că trebuie să le excludem din sfera cunoașterii. Legea karmei este inacceptabilă pentru noi, mai ales prin faptul că subminează esența credinței creștine – mântuirea lui Iisus!

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

„CEI RĂI VOR DEVENI ȘI MAI RĂI!“

Judecând evenimentele istorice prin cunoașterea revelațiilor biblice, vom fi șocați de câteva adevăruri care se referă la devenirea ființei umane. Viziunile legate de viitorul omenirii, emise cu mii de ani în urmă, nu se referă la evoluția civilizațiilor, la senzaționalele descoperiri științifice sau la emanciparea societății umane, ci aproape exclusiv la devenirea omului – care, de fapt, este adevărul fundamental al existenței noastre. Toate materiile și binefacerile civilizațiilor n-au rămas decât în idei și, uneori, în mărturii arheologice, în documente și tradiții. Acestea par, totuși, să fi interesat mai puțin pe vizionari și aproape deloc pe emițătorii creștini ai autorității sacre.

Deducem, de aici, că în relația omului cu Cerul, importantă este devenirea lui spirituală. Din civilizația fierului nu ne-a rămas decât ici-colo câte o relicvă fără importanță; din cea a bronzului, aproape nimic; din civilizațiile sumeriană și egipteană moștenim temple și mistere; din cea greacă ne-au rămas monumente și o uriașă zestre culturală; la fel și din civilizația latină; din „civilizația mașinismului“, din secolul trecut, se mai păstrează, prin muzee, locomotive cu aburi și tot felul de mașini, senzaționale la vremea lor, inutile astăzi și păstrate cu mari cheltuieli ca să nu rugineasca. Dar toate acestea ne-au transmis numai idei, iar ideile, la rândul lor, au construit, în timp, actuala tehnologie, de care civilizația prezentului a devenit dependentă.

Dezamăgitor este că evoluția tehnică, materială, a tuturor civilizațiilor, inclusiv actuala civilizație, nu se regăsește „ca idee“

în revelațiile biblice. Abia vizionarul Nostradamus (fără nici o legătură cu revelațiile biblice, evident) ne comunică informații despre tehnologii din viitor. Și revenim la ceea ce aminteam mai înainate – autoritatea sacră ne-a atenționat, ne-a relevat cu precădere aspecte fundamentale referitoare la devenirea noastră morală, spirituală și chiar caracterială.

Prin ce asociație de acumulări ale cunoașterii va fi ajuns Evanghelistul Ioan la revelația că, peste veacuri, „cei răi vor deveni și mai răi, iar cei buni vor deveni și mai buni"? Ca să emiți un asemenea adevăr cu multe secole înainte de a apărea psihologia și psihanaliza, științele care se ocupă de modulațiile psihice ale omului, este, într-adevăr, un mister. Vrem sau nu vrem, trăim, actualmente, acest adevăr. El ne este atât de accesibil și este atât de larg răspândit, încât a-l repeta a devenit o banalitate. Și nici nu avem nevoie de argumente care să susțină prin „caz și detaliu" acest lucru, ci doar de un ochi normal și de curiozitatea de a judeca istoria actuală printr-un efort de comparație – revelația biblică și actualitatea devenirii omului!

Cea mai puternică formă de agresare a ființei umane și de înrăire este, fără îndoială, popularizarea uriașului volum de morbiditate. S-a creat deja o întreagă industrie – foarte puternică –, de înrăire a omului, o industrie care provoacă răul din om sau îl stimulează, îl face mai performant ca oricând. Și n-ar fi vorba aici numai despre proliferarea satanismului. De fapt, această groaznică nenorocire are templele ei, are un electorat tânăr reprezentativ, are o doctrină pseudo-religioasă în care omuciderea, crima rituală și bătutul palmei cu Satana au aproape aspectul unei ideologii... Mai grav este că „cei răi devin și mai răi" ajutați, pur și simplu, de instituții, de mijloacele de răspândire în masă a ideii de morbiditate.

Urmărim la un post occidental de televiziune o serie de emisiuni dedicate familiarizării copilului cu computerul. Normal, jocul are o prioritate absolută. Zile în șir am urmărit jocurile. Absolut toate sunt programate pe ideea violenței. Copilul se joacă. Dar el se joacă tendențios, jocul programat are o „ideologie" – copilul trebuie să urmărească, să prindă și să ucidă! Da, acesta-i cuvântul cheie în formarea copilului pentru lucrul cu computerul: să ucidă! Ecranul e

plin de monştri. Dar oare programatorul şi-a dat seama că monştrii din joc încolţesc în mintea fragilă a copilului şi cresc până acolo încât nu mai pot fi doborâţi niciodată? Câţi copii se vor salva de la această nenorocire? Nu se ştie. Cert este că, din cei ce nu se vor salva, vor face parte, cu siguranţă, „cei ce vor deveni şi mai răi"...

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

COMUNICĂRI MEDIUMICE DESPRE DESTIN

Fenomen bine popularizat, mediumismul încă nu a fost desluşit în privinţa modalităţilor de comunicare şi a sursei transmiţătoare a informaţiei. Se cunoaşte, cât de cât, starea de transă a mediumului, care implică modificări psihice substanţiale şi intrarea pe un „canal de informaţii" ce se acumulează în memorie fără ca mediumul să participe conştient la proces. Creierul acestuia devine un aparat care funcţionează, dar care nu are „conştiinţa" faptului că funcţionează.

Capacităţile mediumice se evidenţiază, de obicei, foarte devreme, a vârsta copilăriei; la un moment dat dispar, pentru ca la maturitate să reapară în toată forţa, parcă maturizate şi ele. Cazul doamnei Doina Tudose, din Mangalia, se încadrează în mai toate „definiţiile" formulate cu privire la starea de transă şi mediumitate. Doina Tudose şi-a descoperit calităţile mediumice la vârsta de 14 ani. Totul a început cu vizualizarea energetică a unei anumite lumi, apoi cu fragile contacte cu acea lume, de regulă cifrate, sugerându-se, prin coduri, necesitatea participării mediumului pentru lămurirea exactă a mesajului. Încă de la primele „crize", Doina a înţeles că trebuie să înveţe câteva discipline care, pe ea, personal, n-o interesau prea tare: fizica, filozofia ştiinţelor şi istoria...

Ca şi în cazul unor mediumi celebri, sugerarea mentală că ei au de îndeplinit o misiune devine ultimativă. Doina spune: „Sunt convinsă că aptitudinile mele nu-mi sunt dăruite ca daruri spirituale, pentru a-mi servi exclusiv mie, deoarece mi s-a transmis că am obligaţia de a face şi altora cunoscut conţinutul mesajelor." Unele comunicări sunt de-a dreptul şocante, mai ales cele care se

referă la postulate în care noi am crescut spiritual şi informaţional. De pildă, Doina Tudose pretinde că i s-a atras atenţia că pe planeta noastră există „documente ale adevărului" încă necunoscute de oameni.

În mai toate stările de transă, Doina vizualizează mai întâi o sferă de energie luminoasă. În acea sferă, pe care o compară cu o imagine sintetică a Universului, i se arată un „tunel de energie" comparabil material cu o scară, cu o punte care face legătura între Terra şi o altă planetă din Univers. Treptele acestei scări sunt reprezentate, evident, simbolic, semnificând fiecare un anumit grad de evoluţie spirituală; în acelaşi timp, imaginea, în întregul ei, pare să reprezinte un fel de „revelare a întregii Creaţii". Doina îşi aminteşte: „Am văzut «oameni», adică fiinţe, în care părea să existe chipul lui Dumnezeu; ei erau învăluiţi în acea slavă de care vorbeşte Biblia. În rest, totul era un conţinut de energie, imposibil de descris. Am fost martora evenimentelor istorice din trecut. Parcă mi se proiecta un film, timpul fiind condensat în secunde: mii de ani în numai câteva minute! Mi s-a arătat viitorul şi am intrat în legătură cu autorităţi cereşti de primă mărime. În urma acestor transe şi a informaţiilor primite, am dedus că există, într-adevăr, acea «a doua lume», pe care oamenii o pot percepe uneori şi care li se dezvăluie numai celor iniţiaţi!"

Este limpede că starea de transă este favorizată de un anumit tip de energie „transformată". Doina se vede pe ea însăşi transformată într-un fel de sferă energetică, corpul material dispare în acea sferă. Prima cerinţă pe care o conştientizează în acel moment este de a-şi coordona voinţa. Această stare solicită o rapidă capacitate de asimilare a unor cunoştinţe străine de mistică, aproape „academice". Este contextul în care mediumului i se dictează totul. Evoluţia omenirii este pusă sub semnul purificărilor spirituale, necesare unui conţinut energetic convergent cu această „curăţire" generală. Doina a primit confirmarea faptului că totul în Univers şi în viaţa noastră este **energie**! Dar puritatea acestui flux este esenţială, ea marcând destinul global sau, din contră, declinul global. Ideea nouă a acestor comunicări este „puritatea şi impuritatea energetică", fenomene din care oamenii au dezvoltat

idei culturale sau religioase. Deci, mesajul principal pentru omenire – spune Doina Tudose – se referă la purificarea energiilor, ceea ce înseamnă totul: gândul, fapta, creațiile omului, stările lui etc.

Un fapt aparte al acestui caz: Doina Tudose poate citi gândurile celor aflați în preajma ei. Această particularitate a fost testată pe numeroşi cunoscuți de-ai Doinei, din Mangalia. Ei pot depune mărturie că Doina le-a repetat cuvânt cu cuvânt tot ce gândeau în momentul testului...

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

MISTERUL CLARVIZIUNII

În toate timpurile şi pe toate meridianele, de la organizarea tribală până în actualitatea noastră istorică şi socială, obsesia viitorului pare o sămânţă foarte activă, căpătată prin naştere. În lumea animalelor există specii care folosesc, în mod instinctual, „senzori" cu funcţii complexe de „predicţie" şi de orientare în spaţiu. Tocmai pe acestea omul pare să le fi pierdut, probabil prin exerciţiul permanent al raţiunii şi logicii. Spre deosebire de animale, omul este singurul purtător al capacităţii gândirii abstracte, această „materie fără materie", din care s-au construit cultura şi filozofia. De la atlanţi la egipteni, de la sumerieni la antichitatea greacă, „instituţia clarviziunii" pare să fie singura de neclintit, chiar dacă, nu o dată, predicţiile imprecise sau eronate îi duceau pe clarvăzători la moarte.

Pare paradoxal ca într-o lume în care informaţia circulă precum curenţii de aer, unde analiştii şi futurologii, sociologii şi prospectiviştii reprezintă o identitate profesională distinctă, să mai existe încă persoane clarvăzătoare care-şi folosesc harul departe de computere şi modele matematice. Însă clarviziunea rămâne, misterul ei persistă şi-n epoca ştiinţei, susţinându-se continuu tocmai prin faptul că se dovedeşte nu o dată furnizoare de evaluări corecte. Fenomen psihic sau simplă probabilitate, har ceresc sau particularitate a omului, privilegiu sau accident, clarviziunea rămâne cel mai incitant fenomen din toate epocile evoluţiei istorice a fiinţei umane. Fenomen cu manifestare spontană, lipsit de o bază de cunoaştere ştiinţifică sau culturală, clarviziunea beneficiază, totuşi, de un suport spiritual căruia nu-i lipsesc argumentele.

În ştiinţele spirituale, clarviziunea este identificată cu harul divin, ea este efectul superior al unei evoluţii spirituale înalte. Se disting două tipuri de clarviziune, totală şi parţială, fiecare operând în funcţie de planurile reprezentate. În clarviziunea totală, cuprinderea temporală a evoluţiei poate marca evenimente de la crearea lumii până în prezent şi viitor. Clarvăzătorii de excepţie par să aibă astfel de capacităţi, chiar dacă clarviziunile lor nu fac obiectul vreunei expuneri în forurile academice. Mai toţi iniţiaţii confirmă că procesul sau fenomenul clarviziunii poate fi înţeles ca o „plecare cu gândul" în orice direcţie spaţio-temporală şi istorică. Orice clarvăzător atestat mărturiseşte „prezenţa cu gândul" într-un timp şi spaţiu dorite. Este mai greu de afirmat dacă el este condus sau se conduce singur acolo, dar importanţa viziunilor sale este confirmată de un anumit element sau adevăr. Cele mai senzaţionale „călătorii" cunoscute până acum sunt cele efectuate de clarvăzători în interiorul corpului uman şi în orice structură vie...

Clarvăzătorii câmpului evenimenţial istoric par să fie mai bine reprezentaţi pe planeta noastră. Ei sunt prezenţi şi azi în cadrul unor instituţii oficiale, comunicările lor fiind reţinute de serviciile secrete. Clarvăzătorii cu acces la entităţile cereşti sunt mai rari; aceştia aparţin unui înţeles aparte, fiind asimilaţi unui plan superior, la care nu au acces muritorii de rând.

Clarviziunea parţială este, de asemenea, prefigurată de un har pe care desemnatul are obligaţia de a-l păstra nealterat. În condiţiile neîndeplinirii unor rigori divine, clarviziunea parţială este retrasă şi vinovatului îi vor trebui zeci de ani ca să o recupereze. Chiar dacă în ultimele secole nimeni nu s-a gândit să „oficializeze" clarviziunea, mai toate evenimentele importante din istorie, din prezent şi din viitor, se regăsesc – ca într-o arhivă – în prezicerile iniţiaţilor...

NE APROPIEM DE O APOCALIPSĂ CLIMATERICĂ?

De câţiva ani încoace, tot mai multe evenimente meteorologice aparent aberante suscită interesul specialiştilor, dar şi pe cel al observatorilor ce au ca ocupaţie predicţiile şi evaluările ce ţin de domeniul parapshilogiei. Astfel, au putut fi observate două direcţii din care provin nenumărate ipoteze, care mai de care mai sceptice, dar şi rezoluţii îngrijorătoare.

Nu sunt necesare neapărat informaţii vizionare pentru a observa schimbările evidente de climă ce se petrec şi în România. Ciclicitatea specifică anotimpurilor s-a perturbat, manifestările climaterice s-au decalat în timp, trecerile dintr-un anotimp în altul sunt bruşte, deseori neaşteptate, avem temperaturi ridicate în „fosta" iarnă, caniculare în „fosta" primăvară, şi aşa mai departe...

Toate acestea conduc la îngrijorătoarea ipoteză, bazată pe informaţii ştiinţifice, că ne îndreptăm spre o... apocalipsă climaterică! Antecedentele stau mărturie...

Încă din 1950, omul de ştiinţă Immanuel Velikovsky, într-o celebră carte apărută la New York, intitulată *Worlds in Collision* (Lumi în coliziune), a trecut în revistă o serie de evenimente catastrofale prin care a trecut planeta noastră de-a lungul milioanelor de ani de existenţă, distingându-se aici, prin nota discordantă pe care o făceau, referirile la evenimentele climaterice. Velikovsky notează că, deşi astronomia modernă nu ia în seamă mutaţiile meteorologice – dovedindu-se recalcitrantă la astfel de evenimente –, dovezile privind catastrofele meteorologice sunt atât de dese în istoria Pământului şi a celorlalte planete ale Sistemului

Solar, încât suntem obligați să le tratăm cu cea mai mare atenție. Autorul a efectuat, pentru o mai corectă înțelegere a fenomenelor apocaliptice, mai multe hărți ale cerului în perioadele de care s-a ocupat. S-a ajuns astfel la concluzia că vina principală pentru mutațiile suferite de clima terestră ar avea-o planetele Marte și Venus. Schimbarea polilor magnetici și accelerarea vitezei de rotație a Pământului ar constitui alte două motive, aceste perturbații având loc într-un trecut îndepărtat.

Analizând, de asemenea, istoria ținutului arctic, Velikovsky a ajuns la concluzia că, într-adevăr, continentul arctic a cunoscut în trecut un colaps climateric. În sprijinul acestei teorii vine descoperirea de la Ipiutak, în Alaska, a vestigiilor unui oraș despre care nu se știa nimic. Uimitor pentru cercetători a fost faptul că civilizația din acel loc ajunsese la un înalt nivel cultural, bazat pe tipul specific japonez, deci, fără nici o legătură aparentă cu ținutul rece din apropierea strâmtorii Bering. Se pare că orașul a existat acolo cu douăzeci de milenii în urmă și nu s-a remarcat nici o influență a culturii eschimoșilor. Velikovsky susține că locuitorii acelui oraș ajunseseră la o înfloritoare și modernă civilizație, care, brusc, s-a prăbușit. Faptul a fost pus pe seama schimbării bruște a axei de rotație a Pământului, în urma apropierii de planeta noastră a lui Venus sau Marte. În aceste condiții, o civilizație avansată, cu o cultură superioară, a fost înghițită, pur și simplu, într-un timp record, de ghețurile ucigătoare.

Alte dovezi istorice prin care omul de știință își argumentează teoria sunt mențiunile biblice referitoare la mutațiile climaterice pe Terra, cum ar fi cele din timpul lui Josua sau din vremea regelui Ezechia...

Un rol important în disfuncțiile climei terestre îl joacă și radiațiile cosmice, dar și magnetismul terestru, geofizicienii fiind de acord acum că schimbarea polilor magnetici ai Pământului are loc periodic, o dată la un milion de ani. În ce punct al acestui ciclu ne aflăm astăzi este însă greu de spus.

Deocamdată, ceea ce putem simți pe pielea noastră sunt modificările de climă care îngrijorează pe toată lumea, dar mai ales pe specialiști. De aceea, nu putem exclude ideea că evenimentele

trecute s-ar putea repeta şi astăzi. Întrebarea care se pune este dacă omul modern poate interveni în cazul unor perturbaţii catastrofale, pentru a evita sau măcar a diminua efectele. Probabil că poate interveni mai eficace decât în trecut, dar nu avem cum să ştim dacă astfel de evenimente nu vor fi mai devastatoare ca niciodată.

Fără a deveni prăpăstioşi, nu ne rămâne decât să „contemplăm" mersul climei şi să ne obişnuim cu faptul că în luna ianuarie pot înflori brânduşele şi putem renunţa la palton. Ce-o să fie în continuare? Vom trăi şi vom... îndura!

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CÂND S-A NĂSCUT UNIVERSUL!

Când au anunţat confirmarea ipotezei exploziei iniţiale, astrofizicienii au recurs la o expresie devenită, ulterior, celebră: „Scrisul de mână al lui Dumnezeu!". A fost supremul elogiu adus de oamenii de ştiinţă fabuloasei creaţii şi, totodată, aducerea în actualitate a ipotezei Big-Bang-ului.

Cum era şi firesc în era spaţială, un satelit creat de oameni le-a adus oamenilor veşti despre începutul Universului. Pentru noi este mai greu să ne imaginăm ce înseamnă o explozie a spaţiului, dar ne vom strădui să o facem. Imaginaţi-vă un nucleu al Cosmosului care s-a extins cu o viteză imposibil de perceput de către ochiul uman. Un „strop" mai mic decât un proton a crescut atât de mult încât a invadat Universul vizibil, din care facem şi noi parte cu Sistemul Solar, cu galaxia şi cu miile de miliarde de corpuri cereşti!

Cercetările finalizate cu câţiva ani în urmă de astrofizicianul George Smoot, de la Laboratorul Lawrence, Berkeley, California, au evidenţiat protomodele de la începutul timpului. Estimarea distanţei: între 2,9 miliarde de trilioane şi 5,9 miliarde de trilioane de ani-lumină! Considerată de către oamenii de ştiinţă descoperirea secolului, la această distanţă a fost observată cea mai fabuloasă conglomeraţie stelară „văzută" până acum! Satelitul care a făcut această observaţie îşi merită din plin investiţia de 160 de milioane de dolari. Legendarul, de-acum, satelit COBE, a descoperit cea mai apropiată sursă cosmică de microunde, a făcut peste 420 de milioane de măsurători de diferite tipuri şi a evidenţiat „semne" ale unui gen de „viaţă" necunoscută până acum în Univers. Datorită faptului că fluctuaţiile de temperatură ale acestei surse au fost atât de mici încât nu au putut fi măsurate cu aparatura de la bordul

satelitului, astrofizicianul și echipa sa, în urma cercetărilor asidue, au adus dovezi în sprijinul ipotezei Universului ondulatoriu. În urma datelor transmise de COBE, azi știm că 90% din Univers este alcătuit din părți invizibile de materie brută, denumită de oamenii de știință „materie întunecată rece", formând acumulări de particule de diferite dimensiuni, despre care nu s-a știut nimic până acum.

„Ceea ce este uimitor – spune Smoot –, este faptul că oamenii cred în teoria creației. Iar cum cercetările efectuate de noi au evidențiat că Universul este format în mare parte din particule care nu seamănă deloc cu atomii din care sunt alcătuite stelele și planetele, pot spune că «mitul» creației poate fi luat de homo sapiens realitate absolută!"

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PATRU SUTE DE MII DE CIVILIZAȚII

Conform ultimelor estimări, în galaxia noastră, Calea Lactee, există aproximativ 40 de miliarde de stele. Dacă folosim raționamentul lui Drake și presupunem că ar exista 10% stele asemănătoare Soarelui nostru, rezultă un număr de 4 miliarde de Sori; din aceștia, numai 10% ar avea sisteme planetare, deci 400 de milioane de sisteme; doar 10% din ele ar avea condiții prielnice apariției vieții, deci 40 de milioane de planete; dacă viața ar fi apărut numai pe 10% din ele, ar rezulta 4 milioane de planete cu viață; și dacă numai pe 10% din acestea din urmă viața ar fi evoluat la un anumit grad de inteligență, reiese că în Calea Lactee ar trebui să existe aproximativ 400 de mii de civilizații!

Ipoteza, să recunoaștem, este extraordinară, dacă ar fi să o privim numai prin prisma numărului „cosmic" de probabilități. Teoria lui Drake are și alte avantaje, cum ar fi acela că, teoretic, viața este atât de răspândită în Univers. Acceptând că legile vieții sunt aceleași peste tot și că, undeva, viața ar fi putut să apară cu miliarde de ani înainte de apariția vieții pe Terra, ține de bunul simț să considerăm că diversitatea acelei vieți a atins parametri atât de înalți încât, pentru stadiul actual al inteligenței noastre, ține de incredibil!

Vorbind despre varietatea vieții în Cosmos, este de la sine înțeles că ar fi riscant să atribuim altor civilizații aceleași principii, reguli și itinerarii de evoluție pe care le-a avut civilizația omului. Cum a spus Cecil Folescu – un exeget român al acestui incitant subiect –, alte civilizații s-ar fi putut dezvolta fără o deschidere spre

tehnologie, de exemplu; ar putea exista civilizaţii care să fi cunoscut, să zicem, o dezvoltare de neînchipuit în artă, sau în biologie, sau în filozofie ori, pur şi simplu, în gândirea spirituală. Cu o formidabilă intuiţie, Tolstoi scria în „Jurnalul" său că „...lucrurile care guvernează Universul sunt invizibile!". O asemenea afirmaţie, care suportă din ce în ce mai mult o atestabilitate ştiinţifică, nu putea aparţine decât unui mare mistic.

Aşadar, ar putea exista sute de mii de civilizaţii care n-au fost, nu sunt şi nu vor fi niciodată interesate de rachete şi avioane, de nave spaţiale, automobile sau computere, fiinţele acelea suplinind rolul acestor tehnologii prin anumite capacităţi... extrasenzoriale. Cu toate acestea, dacă luăm în considerare că din 400 de mii de cilivizaţii măcar 10% să fi pornit-o pe drumul tehnologiei, atunci este clar că numai în galaxia noastră ar putea să existe cel puţin 40 de mii de asemenea lumi bazate pe ştiinţă şi tehnologie. Şi totuşi, de ce n-am realizat vreun contact radio cu oricare dintre ele?

Unul din răspunsurile posibile ni-l oferă tot Cecil Folescu, ca soluţie la întrebarea „cât durează o civilizaţie?". El spune: „Ar fi o ironie a sorţii faptul că aceeaşi tehnologie care ne permite să comunicăm cu alte lumi poate reprezenta, în acelaşi timp, sfârşitul lumii noastre. Să fie oare sinuciderea o etapă obligatorie în evoluţia civilizaţiilor?". Tulburătoare remarcă!... Cu atât mai mult cu cât orice comentariu în extensia acestuia nu ne mai conduce la astrofizică, astronomie sau cosmologie, ci direct la ultimul capitol al Bibliei, Apocalipsa!

De aceea ar fi cu putinţă ca succesiunea civilizaţiilor extraterestre să fie o suită de evoluţii, perioade înfloritoare şi autodistrugeri. După cum evoluează actuala civilizaţie terestră, este destul de posibil ca finalul să fie apocaliptic. Apocalipsă pe care cine ştie câte milioane de civilizaţii extraterestre construite de fiinţe inteligente au trăit-o de mult...

EXTRATEREȘTRI SAU DEMONI?

Pe măsură ce teoria evoluționistă a lui Darwin a produs în lumea științifică tot mai multe dezamăgiri, exegeții vizionari și specialiștii nonconformiști – mai ales cei din domeniul fizicii și astronomiei – au început să recitească cu ochii speranței textele mitologice și religioase. S-au desprins, astfel, trei direcții de abordare, nici una din ele darwinistă: mitologia, religia și comunicarea mediumică. Chiar dacă pare ieșit din comun, și mediumitatea poate fi considerată domeniu al cunoașterii, deoarece acest fenomen a furnizat, dacă ne-am rezuma numai la acest secol, nenumărate dovezi privind informațiile, neatestate de istorie, despre om și evoluția sa.

Misterul numit om a suscitat în veacurile științei un uriaș volum de investigații, de energie și gândire. De la studiile atropometrice la irepetabilul „computer" numit creier uman, o mulțime de supoziții – uneori sublime, alteori aberante – s-au înșirat de-a lungul timpului, dar de fiecare dată ele au fost nesatisfăcătoare. Cum poate fi definită ființa umană, considerată încă din veacul trecut „conștiința de sine a Universului"? Unde-i misterul apariției sale, al evoluției sale ca unic mandatat de a construi pe Pământ o serie spectaculoasă de civilizații?

Un fizician vizionar s-a „jucat" cu ideile și a emis ipoteza că femeile terestre ar fi fost „agresate sexual" de ființe inteligente eșuate pe Terra cu milioane de ani în urmă! Întorcându-ne acum la exegeza religioasă, constatăm că Domnul Iisus Cristos s-a născut din Duhul Sfânt, fiind conceput de El într-un mod supranatural, dumnezeiesc. Anticristul, care va fi nascut „dintr-un popor", deci de o femeie, va fi „opera" Diavolului. Martin Luther spunea: „Diavolul este maimuța lui Dumnezeu, care-L imită în toate!".

În Vechiul Testament întâlnim mențiunea că înainte de Potop pe planeta noastră au trăit uriași. Din comunicările mediumului român Aurelian Tinculescu aflăm despre aceiași uriași, care trăiau mii de ani și erau de o violență inimaginabilă. Mediumul român nu a fost influențat de textele biblice, el primind în stare de transă informațiile despre o istorie necunoscută. Exegetul Joachim Langhamer precizează: „...a existat un timp în care (...) oamenii erau așa de demoralizați, încât a fost posibil ca puterile demonice să aibă de-a face corporal cu femei." Într-adevăr, Biblia îi menționează pe acești descendenți din legături nenaturale; ei erau numiți „nefilim", care în ebraică înseamnă „avortoni proveniți din naștere nenaturală"!

Revenind la comunicările mediumului român citat mai sus, descrierile ființelor uriașe sunt atât de exacte încât par relatări ale unui film. Ni se oferă detalii incredibile: ființe umane care atingeau înălțimea de zece-doisprezece metri și trăiau în jur de zece-cincisprezece mii de ani! Uriașii aceștia au construit pe Pământ o civilizație înfloritoare, dar istoria nu știe nimic despre ei! În schimb, știu mitologiile. Iar oamenii de știință folosesc astăzi mijloacele moderne de procesare a informațiilor, pentru a atesta istoricitatea mitologiilor.

Și dacă ar fi să credităm ipoteza existenței unor ființe uriașe pe Terra, probabil eșuate din spațiul interstelar, precum și ideea coabitării masculilor extratereștri cu femei terestre, atunci ne întrebăm, firesc, unde sunt mărturiile palpabile ale existenței lor? Iar de aici până la acceptarea Potopului biblic nu mai e decât un pas. Repetabilitatea Potopului biblic, din punct de vedere religios, pare a fi iminentă, iar urmările vor distruge întreaga civilizație umană a momentului, lăsând pentru Geneză doar pe noul Noe și familia sa, adică opt ființe!

Aceeași relatare a legăturilor corporale ale unor „zei" cu femeile oamenilor se întâlnește și în mitologia greacă, rezultatul acestor împerecheri fiind personajele atât de cunoscute din „Legendele Olimpului", multe dintre ele adevărați semizei. Dacă în urmă cu câteva decenii înțelesul expresiei „naștere nenaturală" părea abstract și absurd, azi nu mai putem spune la fel, căci Biblia ne

surprinde prin afirmația că se vor naște fii nenaturali. Întrebarea care se pune, firesc, este: de unde știau cei ce au scris Biblia de o realitate a timpului nostru, și anume nașterea *in vitro?* Considerată drept „opera Satanei", această naștere îi este rezervată și Anticristului. Iar logica prototipului uman de după Potop devine astfel coerentă și plauzibilă: dispărând ființele umane uriașe, extraterestre, care au dus – prin coabitarea cu femeile oamenilor –, la o specie nouă – probabil, omul de azi –, putem conveni că lupta care se dă pe această planetă este dusă între descendenți ai demonismului – uriașii – și descendenți ai Universului Sacru, și unii și alții aflați printre noi!...

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

DE LA MAGIE LA FILOZOFIE!

Fără a încerca reabilitarea magiei, vom aborda în acest capitol un alt punct de vedere referitor la această veche practică spirituală, ale cărei rădăcini pot fi găsite în paleolitic sau chiar mai în urmă pe scara evoluției omenești. Fiind vorba despre un fenomen răspândit absolut pe toate meridianele globului, viu chiar și astăzi, când știința ne oferă „miracole" în ritm cotidian, magia ne pune la dispoziție o fenomenologie vastă, ce poate fi studiată la fel ca oricare domeniu spiritual.

Nu știm dacă „instinct" este cuvântul cel mai nimerit pentru a denumi grija omului primitiv față de sănătatea plantelor, însă existau ritualuri care aveau în vedere tocmai acest lucru: apărarea plantelor utile de dăunători și intemperii.

În Australia, de pildă, ritualul era mai întâi simulat (cam ceea ce face omul modern prin procesarea pe calculator!). În locul bulbilor sau a rădăcinilor se îngropau în pământ pietre anume alese și se intervenea asupra lor prin intermediul unui ritual. Descântarea pietrelor era oare un cult gratuit? Azi am înclina să credem că nu, date fiind noile cunoștințe științifice pe care le avem despre particularitățile energetice ale unor pietre. Presupunem că „intuiția" magică energiza puternic locul din sol unde urma să fie introdus bulbul sau rădăcina, iar dacă acceptăm că gândul, ca formă de energie, se revărsa în chip ritualic asupra solului, avem astfel ecuația unui adevărat laborator magic, pe care ezităm să-l mai numim primitiv. Și dacă noțiunea de „intuiție" a omului primitiv privind astfel de lucruri nu ne satisface, atunci nu ne rămâne decât să tragem concluzia că acesta avea cunoștințe foarte precise despre energiile nevăzute care concurau la echilibrul și viabilitatea multor forme de viață.

De altfel, noțiunea de „om primitiv“ se va modifica, cu siguranță, în viitor, pe măsură ce cunoașterea științifică va dovedi că bagajul de cunoștințe și formele de convieţuire cu natura nu erau deloc primitive. Întrebarea care se pune, firesc, este cum de au putut să apară, cu patru-cinci mii de ani în urmă, acei învățați neegalați nici astăzi?

Înainte de apariția religiilor, înainte de revelațiile divine care vestesc creația și pe Creator, observăm că relațiile omului cu natura erau – înainte de a fi practice, terestre, necesare – mai întâi spirituale. Acest lucru trebuie subliniat cu prioritate, deoarece el poate fi dovada irefutabilă că omul a fost creat ca o ființă spirituală, dependentă totuși de o structură fiziologică materială.

O preocupare crucială a omului străvechi era aceea de a crea un regim de consonanță și armonie între el și marile forțe ale naturii, alături de cele cerești. Distingem, astfel, două destinații: Soarele și Apa. Pentru ambele „elemente fundamentale“, omul străvechi avea o întreagă „literatură“ magică, pe care o punea în funcțiune printr-o concentrare mentală maximă. Ca și cum ar fi cunoscut forța gândului și a mesajului, el activa magia având adrese precise, convins că energiile emise prin gând ating forțele astrale sau telurice, „programându-le“ să acționeze în favoarea vieții.

Manopera magică folosită în cazul Soarelui era constituită de ruguri aprinse la solstițiul de iarnă. În acest ritual exista o comunicare subtilă de tipul „lumină către lumină“, un fel de limbaj al focului către foc – ambele, forme de energie naturală, una colosală, cealaltă la îndemâna omului, simbolică. De aici se va naște mai târziu acea filozofie a focului, care, mult mai târziu, în gândirea filozofică arabă, va conduce la descoperirea adevărului că orice creație este simbolizată prin foc, altfel spus, prin jertfa care naște!

Ceremonialurile dedicate Soarelui și apei erau de o splendoare de neimaginat azi. Indienii navajo stăteau noaptea lângă rugul arzând în vâlvătăi, „transmițând“ forțelor cerești mesajele lor. Participanții la ritualul magic apăreau vopsiți complet în alb, simbol al purității, convinși că, astfel, culoarea le poartă spre zenit și imacularea. Dansul în jurul focului al siluetelor complet albe

dădeau scenei o măreție diafană și pură. Mișcarea propriu-zisă, coregrafia magiei, imitau mișcarea Soarelui de la răsărit la apus, frecvența imperturbabilă a acestei mișcări. Întrebarea este, cum putea avea omul primitiv cunoștințe despre o stea care se mișcă și nu stă pe loc, cum s-a crezut mii de ani mai târziu?

Ceremonialul închinat Soarelui se încheia cu imitarea fenomenului cosmic; un grup de oameni se identifica – bine luminat – cu Soarele însuși: acest grup „răsărea" și parcurgea „bolta cerească", umplând scena cu invocații. În acest ritm, un loc de frunte îl dețineau plantele și arborii. Se oficia, de fapt, un principiu cosmic – simbioza dintre cauză și efect. Sănătatea și dărnicia astrului zilei erau conjugate cu apa și procesele naturale care fac viața plantelor și arborilor parte integrantă a vieții oamenilor.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

COȘMARUL POLTERGEIST DIN STRADA GALACTION

Un fenomen atestat, care ar putea fi descris asemeni unui scenariu pus de cititori în seama ficțiunii:

Să ne imaginăm așadar că mutîndu-ne într-o casă necunoscută și așezîndu-ne lucrurile la locul lor, de la un moment dat ne pomenim că nu sumtem singuri în casa nouă, ci însoțiți de cineva care ne dă destule semne de existența sa, dar nu se arată niciodată;sau, când se arată o face pentru a ne avertiza asupra unui necaz, asupra unei drame...

Una din ferestrele vilei dă direct în cimitirul evreisc. Amănuntul îl vom reține neapărat, pentru că domnul N., de profesie medic, încă din săptîmăna cînd s-a mutat pe strada Galaction din București a fost "informat corect" , pe cale onirică despre neputința familiei sale de a se simți acic absolut sigură, ca orice familie și ca orice casă...I-au apărut în vis trei fete (fapt banal, am putea spune), dar care s-au dovedit ulterior entități foarte harnice în a se manifesta ca spirite în ambianța familială a gazdelor.

În familia medicului din strada Galaction trăiește și o cățelușă. Se știe că animalele , în general, sunt dotate cu insticte de protecție mai acute uneori decît la om. Ei bine cățelușa doamnei Z., soția medicului, este vietatea care percepe entitățile fantomatice din apartament. Există locuri în această casă pe care cățelușa le evită sau le ocolește în mod curent. Oricît ai dori să o împingi spre un anume loc, loc liber, care în mod normal nu ar trebui să-l producă nici o reacție , nu vei reuși; opoziția cățelișei merge pînă la respingerea traseului fie și printr-un sacrificiu, printr-o autojertfire!

Doamna Z. își amintește prima manifestare, cu exact zece ani în urmă, cînd s-au mutat în strada Galaction. Cumpăraseră casa, soții erau fericiți. În una din zile, însă, pe cînd stăteau în sufragerie și discutau vrute și nevrute, amîndoi au auzit pași pe scara interioară. Surprinși de ritmul pașilor, de altfel foarte clar, concret ca orice pas bine apăsat pe o treaptă din lemn, au bănuit că le intrase cineva în casă. Teama se și inastalase în amîndoi și în primul rînd gîndul că vor fi nevoiți să se apere. Oamenii încă tineri, intelectuali distinși, deci mai puțin luptători, căutau în jur ceva de care să se folosească în ideea că intrusul se va arăta și va vrea să-l agreseze!

Dar în casă nu mai era și altcineva înafară de ei doi. Au început, firesc și normal, să se întrebe unul pe altul dacă celălalt a auzit pașii. Îi auziseră amîndoi, nu mai încăpea nici o îndoială...

După pașii care au rămas apoi o amintire, aproape că uitaseră evenimentul, șocul produs atunci. Fiind vară, ușile închise, Z.și N. au auzit trîntindu-se o ușă. Tocmai se apucaseră să deretice prin casă, să umple camerele cu mobilier, să-și încheie treburile de aranjarea spațiului... și, dintr-o dată o ușă s-a deschis, a stat puțin deschisă și s-a trîntit cu putere! Imediat soții au controlat ușa de la intrare, au cercetat fiecare colțișor al apartamentului, au ieșit în curte, poate dau de cineva care ar fi vrut să intre și poate că aștepta afară... dar nu era nimeni!

Pași pe scara interioară și ușa deschisă din senin și trîntită au început să le dea de gândit. Însă cum aceste fenomene nu le produseseră vreun rău, nu-l agresaseră în nici un fel, soții și-au spus că ar fi fost cu putință să fi trăit o iluzie!

Casa proaspăt cumpărată, lucrători absolut necesari pentru unele reparații. Domnul N. l-a găsit, l-a adus, s-au înțeles asupra prețurilor pentru manopera ce urma să fie realizată . Iar oamenii s-au apucat imediat de treabă. Erau multe de făcut. Medicul lipsea de -acasă aproape toată ziua, fiind solicitat la clinică. Doamna Z., de asemenea, îi lăsa pe meseriași să- și vadă de treburile lor. Și a început zugrăvirea, mutarea mobilierului, reparații de tot felul... dar, la un moment dat meseriașii au prins să se revolte: cineva arunca în ei cu pietre! Bombardamentul cu pietre se întețea, însă fără ca vreunul să fie rănit. Oameni energici au bănuit că ori cineva

face glume proaste, ori vre un nebun îşi bate joc de ei... unul din meseriaşi s-a pus să pîndească afară să vadă de unde vin pietrele, cine le arunca în casă, pe geam, spre ei! Stupoare! Pietrele continuau călătoria pe fereastră, în casă , dar nu exista nimeni care să le arunce. Ele veneau pur şi simplu singure!

Tirul părea planificat. Niciodată la aceleaşi intervale, ci în mod derutant pietrele zburau în odaie şi se prăbuşeau pe podea. Omenii le-au adunat. Sosind proprietarii, le-au arătat pietrele şi I-au întrebat "ce se întîmplă în casa dumneavoastră?" N-au putut primi nici un răspuns. Z şi N îşi aminteau de manifestările anterioare- paşii pe scară şi uşa trîntită.Acum se adugă şi relatarea lucrătorilor. Dacă mai înainte crezuseră că ar fi trăit o "iluzie în doi", acum nu mai puteau crede aşa ceva. Lucrătorii le aduceau dovada precisă, tocmai ei, care nu credeau în fenomene paranormale, că ceva se întîmplă pe strada Galaction, în locuinşa recent cumpărată. Au părăsit casa şi au anulat contractul!

În ţara noastrămanifestări de tip poltergeist au avut loc în ultimile decenii şi au fost popularizate şi testate cu toată seriozitatea . Din păcate, ca în multe alte evenimente paranormale, încă nu se pot oferi explicaţii clare nici în privinţa acestui fenomen. S-a spus că fenomenul ar fi în legătură cu anomalii magnetice, cu alte disfuncţii de natură energetică sau gravitaţională- aceste afirmaţii voiau , evident, să dea lămuriri materiale, mai ales fizice.

Cunoaşterea nuanţată a manifestărilor poltergeist ne îndreaptă către alte zone de infestigare. Este vorba de zone spirituale, de acceptarea ierarhiilor dimensionale, de limii paralele sau, în fine nu în ultimul rînd, chiar de manifestarea în planulmaterial a unor entităţi imateriale. Cum altfel am putea să ne explicăm evenimentele din casa din strada Glaction, din Bucureşti? În afară de momentele deja cunoscute, pe măsură ce timpul trecea , în noua casă recent cumpărată şi pusă în ordinea ei firească , cu toate cele la locul lor , şi-au făcut apariţia, din senin, formele. Dacă soţii Z. şi N. păreau la un moment dat să se fi pbijnuit cu plimbările prin odăi ale unor nevăzuţi, cu zgomotele produse frecvent de tot felul de umbre sau fără nici o vizualizare de culoare, a sosit timpul ca "stafiile" sau entităţile să-şi diversifice mijloacele de exprimare.

Să ne imaginăm, din nou, ce înseamnă ca un cuplu să ştie în mod sigur că nu-şi împarte casa cu nimeni, şi totuşi în fiecare secundă să trăiască cu "realitatea"(şi nu cu bănuiala) că mai există cineva în aceeaşi casă. Astfel de cazuri des citate de specialişti, nu rămîn fără urmări. În Brazilia, de pildă, adeseori fenomene poltergeist au în cauzistica lor drame, accidente, distrugeri importante... în cazul din strada Galaction nu este vorba de aşa ceva şi să sperăm că nu se ajunge la drame! Dar fenomenul se manifestă...

O altă suită de manifestăria fost sesizată, cum spuneam, prin apariţia formelor.Ce sînt de fapt aceste forme? Putem spune mai sigur că în acest caz este vorba de entităţi; bune sau rele, nu ştim. Aceste entităţiîşi restaurează din substratul lor imaterial un fel de formă aparent materială care are mai toate însuşirile cinetice, coregrafice,abile.Ei bine casa din strada Galaction s-a populat la un moment dat nu numai cu forme. Medicul N. priveşte un glob luminos foarte viu; culoarea apariţiei nu este terestră este altceva decît ştim noi că este o culoare. Sfera are o disponibilitate de mişcare uimitoare. Se loveşte de obiecte şi, paradoxal, produce un zgomot înfundat. Deci forma, fericită de materialitatea ei, vrea să se exprime, în dansuri suple, despre ea însăşi, în faţa privirilor încremenite ...

Orce formă de acest fel vedem deci că se manifestă.Raţiunea ei poate fi mişcarea, dar există, după cum îmi spun soţii Z şi N şi alt scop- vestirea sau prevestirea; după apariţia unei forme , acum ei ştiu că în apropiere trebuie să se întîmple ceva: un necaz, o boală gravă ,o moarte.Destinatarii vizaţi sînt ăndeobşte apropiaţi ai familiei...

Părăsind al treilea tip de manifestări, după paşi ,zgomote şi forme, activitatate entităţilor din strada Galaction s-a amplificat. Onişnuiţi cu tot ce li se întîmpla în casă , pe soţi nu l-a mai surprins să se simtă la un moment dat ....pipăiţi! Manifestările tactile devenind şi mai stresante decît toate celelalte, pentru că în acest caz receptarea audutivă dispare, iar în locul ei apare o atingere, o mînă nevăzută, o "fiinţă" care nu se arată...zonele preferate de entităţi sînt cele goale : braţe, obraji, gît ,picoare. Doamna Z.îmi spune că este chiar înfricoşător să te atingă cineva , să- şi priveşti soţul în

ochi şi să vezi că el nu a întins măcar braţul, să-l întrebi dacă el vede că cineva o atinge şi să auzi că el nu vede nimic...

Mai neplăcute sînt manifestările tactile cînd se petrec în somn. Trezirea bruscă, panica, tulburarea somnului, controlul în jur, absenţa unei surse materiale şi, din nou, încercarea de-a adoprmi, tulburată încă o dată de aceeaşi apariţie imaterială...dar soţii nu fac decît să repete, ca pe o bonificaţie: Bine că nu ne fac nici un rău! Aşa a fost multă vreme, pînă au dovedit (spiritele?) că sînt ăn stare şi de răutăţi!

În una din zile I-a vizitat un prieten, senator. Tocmai blocaseră o ferestră care dă în cimitirul evreiesc, direct, şi stăteau cu toţi în bucătărie. Senatorul nu ştia de fenomenele care se petrec în casa prietenilor săi . De aceea, scena care a urmat I-a umplut pe toţi trei de groază: doamna Z. a luat dintr-un loc o sticlă pe care voia să o pună pe masă şi unul dintre bărbaţi să o deschidă. Atît senatorul cît şi soţul doamnei Z. priveau fără să vrea drumul sticle spre masă. Dar au observat, consternaţi, că cineva nevăzut apucă din mîna doamnei Z. sticla, o plimbă puţin prin aer, în văzul tuturor şi după aceea o trînteşte de podea cu toată puterea!

Ce mai pot face entităţile, dacă reuşesc să apuce o stclă dintr-o mînă şi să o trîntească?

Dacă s-ar putea reţine un număr semnificativ de evenimente poltergeist, ne-am face cel puţin o imagine mai exactă a modului în care forţele nevăzute se exprimă prin gesturi concrete. Avem docamdată doar fenomene. Ele sînt citate din cînd în cînd pretutindeni în lume; unele devin celebre, altele efemere. Osursă ştinţifică englezească pare să fi deschis asupra fenomenului o cale de cercetare, admiţîndu-se că ar fi vorba de manifestări bioplasmatice sau de anumite substanţe reactive planul viu după o moarte produsă în condiţii dramatice- acele substanţe reactivate ar căuta în lumea materială lăcaşil din care au fost eliberate...

În cazul de pe strada Galaction manifestările sînt aproape familiale, uneori au un caracter domestic, neagresiv, ci doar de atenţionare sau avertizare. Sînt şi situaţii stranii. De pildă doamna Z. a observat, în vreme ce I se schimba o lustră în una din camere cum pentru a o atenţiona,nevăzuta forţă a apunat unul din cele trei

fire suspendate şi a început să-l legeneîntr-o cursă largă, ca pe un clopot imaginar, celelalte două fire rămînînd pe loc.Cu timpul, manifestările din această casă au căpătat şi o sursă ;chiar dacă ea este aproximativă, totuşi se pare că podul casei vechi este lăcaşul de unde se desprind entităţile imateriale...

Aşa le pare soţilor Z şi N podul casei lor; cînd în camere e linişte, în pod se petrec evenimente incredibile- plimbări grîbite, zgomote fără o cauză, efecte de tot felul ; în pod e un continuu dute vino, un fel de bulevard abstractpe care se perindă o lume "concretă" nu se arată într-un contur fizic lizibil, ea îşi exteriorizează doar capacităţile de a acţiona asupra planului material – de aici şi efectul acustic de mişcare şi plimbare şi alergătură.

Există în apartamentul vechi de pe stradda Galaction o odăiţă aşa numită "pentru oaspeţi". Din păcate acest spaţiu nu poate fi oferit nimănui, deoarece ori decîte ori au fost găzduiţi acolo oaspeţi, ei nu au avut nici linişte nici somn. Senzaţia este foarte clară:pare că cuiva nu-I convine ca respectiva odaiesă fie ocupată de o fiinţă vie. Ultima tentativă s-a produs cu puţin timp în urmă, cînd o prietenă din Cîmpina a doamnei Z . a dormit (a vrut să doarmă!) în odaia aceea şi a avut parte de un adevărat coşmar- vedea pur şi simpul un fel de "entităţi" în trecere producînd tot felul de sunete intezicîndu-I somnul într-un mod foarte explicit!

Formele de manifestasre au în cazul la care mă refer şi manifestări mai rar citate în fenomenologia paranormală. Imaginaţi-vă că invitaţi acasă un prieten. Un cunoscut vechi, pe care îl primiţi cu bucurie şi cu tot ce se cuvine acestui moment. Ei bine, stînd de vorbă, tăifăsuind despre atîtea, la un moment dat prietenul se simte tras de păr. O clipă suportă gestul, nu reacţionează, el şi-a imaginat că cineva din casă face o glumă...dar gluma se îngroaşă, trasul de păr nu slăbeşte şi cînd se uită în jur , nu vede pe nimeni! În schimb îşi vede gazdele în faţa lui, îi ascultă pe soţi, le urmăreşte firul ideilor,spusele...în acest timp joaca nu încetează. Consternat prietenul se ridică din fotoliu şi întreabă, foarte natural de altfel, " ce se întîmplă în casa voastră?". Soţii Z şi N nu pot da un răspuns imediat. Şi nu vor fi convingători niciodată-

aşa cum prietenul, care a simţit manifestarea poltergeist pe pielea lui, nu va înţelege nici el ce anume ar fi ... să înţeleagă?! Consecinţa? Îşi va ocoli prietenii şi nu va spune nimănui ce I s-a întîmplat pentru că cei care l-ar asculta, îl pot considera nebun!

Multe fenomenme poltergeist rămîn în anonimat tocmai pentru că relatarea despre ele îi atinge direct pe cei care o fac!

Întîmplarea face ca prietenul la care m-am referit să fie militar. Un ofiţer care nu crede în fenomene paranormale- mai bine zis care nu a crezut pînă deunăzi! Ultimul eveniment pe care l-a trăit în casa prietenilor săi a pus capac la toate celelalte; era într-o după amiază, stăteau la masă. O mînă nevăzută l-a desprins ceasul de la mînă, l-a ţinut o secundă suspendat în aer şi după aceea, cu o duşmănie sau cu o ironie de neînţeles, l-a trîntit pe covor! Toţi de la masă s-au privit uni pe alţii, încercînd să-şi explice faptul. Nici oexplicaţie. Ofiţerul s-a aplecat, şi-a recuperat ceasul şi l-a pus la mînă...

Alte fenomene vizează modificarea unor imagini...Cred că acestea sînt întrucîtva inedite. De pildă un tablou cu care proprietarii s-au obişnuit de mulţi ani, făcînd patrte din ambianţa spaţului, capătă alte unghiuri şi altă perspectivă. Îndeobşte se supradimensionează şi se vizualizează într-o spaţialitate fără limite, căpătînd o adîncime incredibilă, ca şi cum imagine pictată s-ar transforma brusc într-o realitate, sau, cum spune poetul, "imaginarul chiamă realul". Astfel de fenomene sunt urmate însă de manifestări concrete: apariţia în cameră, din senin, a unui abur, a unei pîcle transparente lipsite de o sursă fizică explicită. Ultima manifestare legată de vizualizarea modificată spaţială produce evenimente cu adevărat incredibile : de pildă înflorirea bruscă a unei ramuri de salcie creaţă! Înmugurirea şi înflorirea au loc aproape simultan!

MOARTEA APARENTĂ CA UN ALT FEL DE VIAȚĂ!

Fenomenul morții aparente a fost conștientizat de celebrul american Raymond Moody. Experimentele științifice efectuate de psihanalist fac obiectivul cîtorva cărți traduse azi pe toate meridianele. Presupun așadar că cititorul este familiarizat cu acest fenomen și nu mai sunt necesare lămuriri suplimentare.

Este adevărat- după părerea mea- că acest fenomen nu are un caracter general, că nu este ilustrat de toate evenimentele de acest fel. La întrebarea de ce la unii oameni care trăiesc evenimentul morții clinice apare fenomenul conștientizării altei lumi, iar la alții același eveniment nu există, se înțelege că nu se poate da, încă, un răspuns.

Dar fenomenul a beneficiat în ultimile decenii de două metodologi experimentale- unul este strict științific, clinic, cum este cazul experiențelor psihanalistului american, iar celălalt aparține unui exeget teolog, preotul Ross, din Canada. În ambele experimente sînt descrise cam același fenomen , deosebirea fiind doar între însoțitorii din momentul morții clinice- la preot evidențiează apariția în momentul morții clinice a unorentități sacre...

"Pentru a fi mai limpede expunerea, îmi asum rolul de povestitor. Scriu greu din cauza parezei la ambeler mîini- își începe Gheorghe Pesclevei relatarea- , dar am obligația și datoria să fac cunoscute lucruri pe care noi, cît trăim, nu le luăm în seamă. Dumnezeu m-a întors din moarte, m-a întors pe pămînt pentru a le spune oamenilor despre ceea ce am văzut, iar lumea trebuie să știe

ce am văzut.Vă spun că acum ştiu că viaţa nu se încheie aici, aşa că mpartea acum ştiu că nu există. Vă scriu cu lacrimi în ochi- eu am fost cu adevărat mort şi am ajuns în lumea cealaltă. De ce m-au trimis înapoi ? Ştiu că am fost trimis înapoi şi mai ales ştiu că mi s-a spus să transmit oamenilor adevărul.Trăim pe un pămînt păcătos- asta o auzim din generaţie în generaţie, dar prea puţini oameni ştiu cu claritate ce înseamnă aceasta.

Fiecare se zbate pentru bani, pentru avere, pentru fericire. Dar cîţi sunt aceia care se gândesc cu adevărat că le lasă pe toate aici, şi dincolo toate acestea nu au nici un sens, nici o valoare ? Vă pot mărturisi adevărul: am fost în lumea cealaltă, am văzut! Pentru a fi crezut, mă supun cu dragă inimă tuturor celorce ştiu să facă teste! Despre ceea ce eu am trăit, e bine să ştie cît mai multă lume...

Mi s-a arătat totul, am văzut cum se "trăieşte" acolo, mi s-a spus că tot ce am văzut pe unde sufletul meu a călătorit, să transmit cînd voi reveni în trup pe pămînt. Primul lucru pe care trebuie să-l comunic este că oamenii nu fac bine că se tot întreabă dacă există Dumnezeu! Să nu se mai înrebe dacă există ceva după moarte, sau nu există nimic! Am fost trimis înapoi să vă spun că există cu adevărat o altă viaţă! Am să vă spun mai încolo cum mi s-a întîmplat...

Nu vă pot confirma dacă orice plecare prin moarte trebuioe să fie însoţită neapărat de suferinţe. Mie mi-a fost dată suferinţa- dar cu cîtă răsplată, după aceea... am socotit că pentru a spune totul, mi-ar trebui cam o mie de pagini. De aceea docamdată o să giu mai scurt. Prin dureri mari am ajuns în cealaltă lume. Mai întîi vă spun că e vai de acela care nu ascultă de învăţăturile Bibliei. Nu e bine să luăm alte căi de credinţă în afară de aceea lăsată de Dumnezeu prin sfinţii pămînteni. Mi s-a spus că Dumnezeu arată şi continuă să arate multe semne pentru oameni, pentru lume, dar oamenii nu le alcultă şi nu învaţă din ele. Răul produs de om este cauza multor rele şi păcate. Acum ascultaţi cum s-a întîmplat:

Cu cîţiva ani în urmă, era într-o vară, la ora două şi jumătate după amiaza cînd am suferit un accident foarte grav, căzînd de la mare înălţime. Nu ştiu cum, dar după ce am căzut s-a născut în mine o ultimă putere şi am folosit-o atunci, în clipa aceea, să mă rog la

Dumnezeu. Am intrat imediat în comă, şi nu am mai ştiut ce s-a întîmplat cu mine. Însă nu am ştiut ce era în jurul meu, pe pămînt, acolo unde suferisem accidentul, pentru că din prima clipă de comă am început să intru în lumea cealaltă. Lucrurile însă sînt mai complicate, pentru că eu, în comă fiind, m-am trezit că umblu pe un cîmp pustiu. Nu se zărea nici o casă, nimic, nici o fiinţă. Pot mărturisi că mă aflat deja pe o planetă fără viaţă, pustie. Din pămîntul acelei planete vedeam că ies aburi şi un fel de fum. Am văzut că solul acelei planete pustii fierbea. Soarele nu se vedea, şi auzeam nişte hohote, suspine, plînsete, strigăte. Eram foarte, foarte speriat. N u ştiam unde mă aflu, nu ştiam că sînt "mort". Nu avea cui să spun ceva, să vorbesc cu cineva.Şi atunci am gândit că trebuie să-mi caut ...casa, undeva spre nord. Simţeam că acolo trebuie să merg. Şi am început să merg, am mers mult pînă cînd în faţă mi-a apărut un foc. M-am bucurat tare, pentru că îmi încolţise gîndul că aş putea să întîlnesc pe cineva."

După traversarea cumpenelor pămînteşti şi cosmice, adese ori asemănătoare cu "Vămile" pe care omul trebuie să le treacă spre " lumea cealaltă " (vămi descrise aproape detaliat de sfinţi pămînteni care au trăit astfel de experienţe), suceveanul confruntat cu o moarte aparentă a avut parte, la un moment dat, de atingerea unui tărîm al fericirii, reprezentat aproapeca-n descrierile terestre, mai ales din lumea plăsmuirii scriitoriceşti. El nu-I scriitor, nu s-a ocupat în viaţă cu ficţiunea şi nici cu plăsmuirile. Este un om simplu, legat de existenţa prin fapte simple şi practice...

Trăitorul fenomenului nu ştia niciodată, în pelerinajul său astral, nude anume se află, de ce a ajuns acolo şi mai ales cum a ajuns. În cadrul experienţei de acum, care face obiectul acestui episod, omul se simte stînjenit că nu vede pe nimeni, deşi este fericit; este un rătăcit în Univers care în loc să se însoţească de ceva sau de cineva,participă la fericire elsingur, fără a putea să o împărtăşească cu altcineva.

Omul din Suceava – Gheorghe Pesclevei- povesteşte:

"Am stat acolo un timp, vedeam în faţa mea apa curată, şi m-am hotărît să trec apa, pentru a ajunge la acel palat de nedescris în frumuseţe, pe care îl vedeam de departe. Oricum ca să ajung acolo

trebuia să trec apa. Nuream convingerea că abia ăn palat voi avea norocul să întîlnesc pe cineva. Şi am pornit. N-a fost greu să trec apa aceea, şi am ajuns într-o grădină care nu semăna cu ceva de pe pămînt. Mi se dăruia parcă, fără să ştiu de ce, o frumuseţe după alta şi mereu ultima fiind mai complectă decît celelalte, prin care trecusem. Nu aveam cuvinte să le gîndesc, nu numai să le povestesc ca să le înţeleagă omul..."

Mai întîi ne întrebăm dacă este cu putinţă să existe "alte lumi"! Conform revelaţiei creştine, există. Există chiar un pruralism al lumilor în care va ajunge sufletul- lumile binelui, lumile răului; în ultimile ajung oţtile iadului, în primele ,cei mîntuiţi. Dar există şi o ipoteză ştinţifică a pruralismului lumii. Aceasta se referă la posibilitatea existenţei unor anti-lumi, conform principiului din legile fizice, al existenţei materiei şi anti-materiei, particulelor şi anti- particulelor...

Suceveanul care a trăit experienţa excepţională a morţii aparente descrie foarte clar itinerariile pe care le-a epuizat. Odată ajuns la palatul pe care-l zărise în spaţiul unde I se dăruise în sfîrşit fericirea, regăseşte elementele identice cu aceleaşi, de pe pămînt; adică, se îndreaptă spre o poart, poarta palatului majestuos şi sublim,ajunge cu uşurinţă şi, ce poate să facă, exact ceea ce ar fi făcut şi pe pămînt: bate în poartă! Dar poarta nu I se deschide. În schimb aude o voce domoală, curată, prietenească:

"Stai, omule, şi ascultă. Eu îţi voi spune ce ai tu de făcut acum . Trebuie să te întorci! Cînd ajungi la apa prin care ai trecut, spală-te bine în ea. După aceea ieşi pe mal unde ai să găseşti nişte haine curate şi albe. Să îmbraci acele haine şi după aceea să vii înapoi la poartă..."

Omul relatează în continuare: "Am făcut aşa cum mi s-a spus. Nu mai depindeam de mine în nici un fel. Ascultam. M-am întors după baie şi după ce m-am îmrăcat în veşminte albe, la aceeaşi poartă. Fără să mai bat în poartă, cum făcuşem prima oară, la apropierea mea de poartă s-a deschis singură. Cînd am intrat într-un fel în curte, am simţit că mă prăbuşesc- totul era atît de curat şi de frumos, că nu ştiam cum să mă port, dacă pot păşi în acel loc. Dar aici, în sfîrţit, am întîlnit multă lume. Acea curte era plină de lume.

Toți pe care-l vedeam fiind acum printre ei erau îmbrăcați ca și mine, în veșminte albe. M-am bucurat multe de tot, nu știam ce să spun și cui să-l mulțumesc..."

În paradisul care-l acceptase, omul și-a dat seama, după ce a întîlnit multă lume, că la nici o întrebare nu I se răspunde. Cei pe care îi întreba ceva ascultau, auzeau, dar nu dădeau nici un răspuns. Păreau că nu au grai sau că nu știu să vorbească. Obișnuindu-se oarecum cu locul și cu fericirea pe care o trăia, s-a dus la ușile palatului și a intrat înăuntru. Și-a data seama că I se cereau, încă, resurse de uimire, deși trecuse prin atîtea frumiseți ce păreau de acum epuizate. Totuși, nu erau. Le-am trăit și pe acestea, din interiorul acelui palat. Aici a simțit nevoia să se roage la Dumnezeu. Căzuse în genunchi și se ruga. După aceea s-a ridicat și a început să umble prin palat ca și cum îi era de mult cunoscut. La un moment dat, a întîlnit în acel spațiu nesfîrșit o masă mare. Mai întîi zărise masa și nimic altceva. Dar apropiindu-se de masă, a început să vadă bărbați, numărul lor sporea pe măsură ce se apropia de masă, și o singură femeie. Fiind mai aproape, se uita la toți. Se trezise în el curiozitatea de-a ști ce face acel popor în jurul acelei mese...

Dupî un timp, pe care omul nu-l poate evalua nicicum, pentru că putea fi o clipă sau un secol, unul dintre bărbați I-a spus:

"Vino, omule, și stai alături de noi..." După multe peripeții într-o lume misterioasă, toate conducînd, în cazul de față, la rezoluții sublime, cînd apar lumina, palaul, apare grădina superbă și apoi interioarele acelui palat de vis, omul s-a pomenit la acea masă la care îl așteptau mai mulți bărbați; caracteristic este ansamblul vestimentar- obsesia generală a albului pur. Fiind poftit să se așeze la masa evident sacră, omul simte fericirea netrăită vreodată în lumea pămîntească. Auzea, în sfîrșit, o voce. Să-l ascultăm mărturisirea:

"Nu știam ce să spun, cum să mă port. Și m-am purtat ca la mine acasă, pe pămînt; am spus pur și simplu bună ziua. Vedeam că sînt privit și ascultat cu atenție. De aceea am început să povestesc ce mi se întîmplaseși prin ce trecusem pînă am ajuns la palat. Dar am adăugat, de bună credință fiind, că eu nu știu unde mă aflu. Am mai

spus că îmi era teamă că mă rătăcisem. Atunci vocea mi-a răspuns: "Palatul în care te afli este- puterea întegi lumi. El reprezintă puterea omului şi credinţa adevărată în Dumnezeu. Aici este puterea acelui popor care îl iubeşte cu adevărat pe Dumnezeu şi se roagă cu adevărat la El !"

Nu înţelegeam prea multe din tot ce auzisem: eram însă fericit că nu mai rătăceam, că nu-mi mai apăreau în faţa ochilor monstruozităţile prin care trecusem şi le văzusem...şi am auzit din nou:

"Tu nu te-ai rătăcit omule. Dumnezeu m-a trimis pe mine- spunea în continuare vocea- şi mi-a dat mie acea putere, acea lumină a lui care te-a purtat peste lumea răuluica să vezi ce se întîmplă şi cum este acolo. Eu, Lumina Domnului, te-am salvat de acea lume a răului. Cei de acolo au căutat alt Dumnezeu, acela îi ţine pe ei acolo la întuneric, în focul cel veşnic unde nu va încălzi niciodată lumina Soarelui. Cu Lumina Domnului te-am purtat pînă la acest palat, aici este locul unde stă poporul lui Dumnezeu. Va fi chemat de mine şi eu îţi voi spune ce ai de făcut de acum înainte..."

În ambientul sacru, aparent plin de concreteţe, omul era înconjurat de dragoste. Pe masă a apărut o carte. Vocea I-a spus că el, omul, trebuie să scrie ce I se spune, ca să facă apoi cunoscut mesajul poporului din care se trage. Ce trebuie să ştie şi să facă oamenii, cum va fi şi de ce lumea trebuie să se întoarcă la credinţă, să se lepede de rele şi de răul pămîntesc...

Vocea pe care o ascultase căpăta un chip- era un chip de bătrîn frumos, care s-a ridicat de la masă şi I-a spus omului să-l urmeze. A făcut întocmai. Urmîndu-l pe bătrîn, omul s-a pomenit într-o cameră, unde se afla un bărbat şi o femeie. Amîndoi erau foarte înalţi, voinici şi aveau nişte figuri înspăimîntătoare. Pe pieptul fiecăruia era câte o plăcuţă; pe aceasta erau scrise nişte litere mari. L-am întrebat pe bătrîn cine sînt acei oameni? Ce stă scris pe pieptul lor? Răspunsul nu a întîrziat:

"Spune poporului de unde vii ce ai văzut, şi spune-I să nu se mai roage la ei. Aceştia doi, pe care-l vezi, dacă vor veni va fi neînchipuit de rău, va fi vai de voi, în foc veţi arde şi milă nu vor avea de voi! Ei au inimă de fier. O să vă distrugă pe voi, oamenii,

şi toată planeta voastră pe care va lăsat Dumnezeu să trăiţi. Acele litere pe care tu le vezi, reprezintă puterea fiecăruia dintre ei. Care popor va dobîndi pricepere şi va afla despre aceste litere, va căuta să ajungă cu fiinţa lui la acest palat şi atunci o să vrea să-l distrugă-să distrugă Puterea divină, credinţa adevărată în Dumnezeu. Atunci Dumnezeu va aduna această lume şi îi va da ei o putere foarte mare. Acel popor va lupta împotriva duhului rău. Şi va fi vai de toată lume, în foc veţi pieri, şi după aceea sufletul vostru o să se ducă după felul în care fiecare şi-a căştigat rostul prin credinţă..."

Vom vedea în continuare ce spun mesajele. Interesant este să observăm că omul care atrăit această experienţă nu era un bigot, un fanatic religios. Pînă la moartea aparentă, el nu trăise o viaţă obsesivă în credinţă, ci obişnuită- cu teama de nedreptate şi de rele, cu frică de Dumnezeu! Experienţa trăită l-a schimbat brusc viaţa...

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

„GENEZA”
UNUI MEDIUM ROMÂN

Orice creştin care a citit Biblia s-a familiarizat cît de cît cu evenimentul crucial al Facerii, cu Geneza în care întîlnim toate momentele importante ale Creaţiei, de la materie la fiinţa umană. Şi alte religii, necreştine, ne propun, fiecare, proiectul unui început al universului şi al lumii, diferenţele între momentele marii creaţii scoţînd în evidenţă mai ales “ metodologi şi priorităţi”. Există unele elemente comune în toate variantele, care se referă la haosul iniţial sau la tăcerea întunericului, la un Univers care stagna precum o nefiinţă, şi a fost pus în existenţă şi ordonat fie priun faptă, fie prin “cuvîntul” Creatorului.

Dincolo de toate acestea, bine cunoscute, există şi o Geneză mediunmică foarte interesantă, care aparţine românului Aurelian Theodor Tinculescu. Informaţiile acesteia şochează, doarece pun în scenă elemente cu totul noi, care ar putea interesa mai ales pe omul de ştiinţă. Contrazocînd ipotezele ştiinţifice, mediumul romîn se referă la apariţia omului pe pămînt cu 33 de miliarde de ani în urmă- ceea ce ar însemna o dată cu apariţia planetei noastre după explozia iniţială(n.red...: ipotezele din aceste materiale aparţin, în exclusivitate, autorului). Mediumul însă excludę evenimnentul marii explozii, informaţiile primite de el din astral afirmînd că de la început planeta noastră a foat ceea ce este, variind doar mărimea sa în miliarde de ani în funcţie de întinderea apelor şi a diferenţelor climatice.

Cecetările ştiinţifice au elaborat concluzia privind apariţia vieţii pe Terra cu aproximativ 3 miliarde de ani în urmă. A existat o perioadă a vieţuitoarelor gigantice, o adevărată “epocă a reptilelor”, omul făcîndu-şi apariţia mai tîrziu, cu milioane de ani în urmă.

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI

Mediumul romîn a primit din astral informaţii cu totul diferite. El comunica prin vibraţii divine, spirite superioare, eterne, revelîndu-I alte adevăruri decăt cele reţinute de om prin cunoaşterea ştiinţifică. Astfel aflăm că viaţa omului are vărsta de 33 miliarde de ani, acest interval de timp fiind împărţit în 33 de întregi, ceea ce înseamnă că fiecare miliard de ani constituie un întreg, o etapă în evoluţia planetei şi a omului.Interesant este să aflăm că la rîndul său, fiecare miliard de ani a fost împărţit în două- 500 de milioane de ani fiind caracterizaţi prin evoluţie şi 500 de milioane de ani prin inevoluţie. Rezultă deci că noi oamenii am străbătut miliardele de ani într-un sens dublu, al evoluţiei şi inevoluţiei. Actualmente ne-am afla în ultuimul întreg din cele 33, dar nu ştim în care moment anume şi cît ne mai rămas pînă la epuizarea în timp aacestui ultim întreg.

Mediumul nu a primit informaţii despre întîiul cuplu, Adam şi Eva, ci despre "primii descălecaţi", adică primii oameni de pe planetă. Snzaţională este proiecţia primilor oameni, deoarece ni se spune că ei au fost trimişi pe Pămînt, sau coborîţi în "rate concediale", adică într-o existenţă asemănătoare cu un concediu foarte scurt, pentru a cunoaşte şi evolua aici.

Primii oameni de acum 33 de miliarde de ani ni se spune că erau puri. Ideea o întîlnim şi în menţiunea biblică, mai ales cu referire la Adam dinaintea săvîrşirii păcatului originar. Mediumul însă ne vorbeşte de oameni, în general, ci nu de un om, întîiul, care ne-a adus păcatul strămoşesc al neascultării. Oamenii puri de la începuturi nu cunoşteau păcatul, ei au coborit de Sus, beneficiind pe Pămînt de fericire şi necunoscînd suferinţele. Aceasta a fost situaţia în prima jumătate a întîiului întreg de un miliard de ani. Interesant este să reţinem că omul nu-şi are originile aici, el fiind un descălecat, de fapt un spirit care a poposit în materia unui corp material. Spiritul fiind de esenţă Divină, a fost înzestrat cu răspunderi şi libertăţi în vederea evoluţiei pămînteşti, în fiinţă, pentru a se întoarce apoi în planul imaterial, spiritual şi etern.

Fascinantă este descrierea modului de încorporare a unui spirit. Mediumul român ne comulnică etapele procesului aşa cum le-a primit el de la ghizi superiori din astral. Astfel încorporarea se

poate realiza în mod voluntar, cînd spiritul este pur, puritatea obţinînd-o prin mai multe popasuri anterioare pe Pămînt. A doua variantă a încorporării este "de nevoie", ceea ce înseamnă că avem un spirit care a păcătuit şi trebuie să plătească pentru păcate revenind în materie. A treia alternativă este a încorporării ordonate, cerută sau impusă de Sus, de asemenea pentru a atinge puritatea prin suferinţă. Există şi a patra încorporare, care se referă la misiuni speciale, acestea efectuîndu-se în mod excepţional, desemnaţii aparţinînd unor Clase superioare din astral, care au pe Pămînt misiuni importante.

Unele elemente din aceste comunicări se pot regăsi în religiile sau dogmele orientaleprivind reîncarnarea. Şocant este că mediumul român în deceniile trei şi patru ale acestui secolfilozofile spirituale sau oculte ale Asiei; el primise pur şi simplu comunicări prin ghizi astrali şi le-a consemnat pentru a fi cunoscute de oamenii din viitor...

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

MESAJE
DIN A PATRA DIMENSIUNE

Este un caz rar cînd capacitățile vizionare apar, se întîlnesc și se diversifică în urma unei întîlniri precum cea descrisă mai sus. Iar norul(dacă va fi fost cu adevărat nor!) ulterior a revenit sub altă formă. Iată cum descrie vizionara acest moment: "Deplasîndu-mă mereu seara sau noaptea de la serviciu spre gară, circa 5 kilometri pe cîmp deschis, mă pomeneam că apare venind aproape de mine o stea, ceva globural, care mă însoțea pe tot drumul. Nu știu cum, dar nici în această situație eu nu simțeam teama; mi se lua parcă simțul primejdiei și mi se modifica psihicul, nu știam ce-ar putea să însemne să-ți fie frică. Eram apoi conștientă că această stare mi se impunea, era din exterior, eu o primeam doar. Dar cel mai straniu lucru ce mi s-a întîmplat a avut loc pe vremea rea. În momentele cînd trebuia să străbat cei 5 kilometri pe vremea rea, pe întuneric, pe frig sau zloată, cînd practic nu se vedea la cîțiva metri în față, eu căpătam instantaneu o altă vedere, mult mai puternică, pentru că în astfel de momente eu vedeam totul în depărtare, recunoșteam oamenii care călătoreau cu mine prin întuneric și ei nu m-ar fi recunoscut nici de la doi metri."

Această dotare spontană cu un flux aparent de infraroșii face din vizionara româncă un caz cu totul aparte. Din literatura clarviziunilor și mediumnității nu rețin o experiență asemănătoare. Faptul este senzațional, fără îndoială, deoarece el este concret, verificabil și nu speculativ, aparent. A vedea printr-un întuneric dens la distanțe mari, asta dintr-o dată, fără să fi sesizat anterior vreo modificare oculară sau a cîmpului optic, este într-adevăr un mister. Fenomenul este legat direct de apariția acelei sfere...

Se pare că femeia care acăpătat, fără să şi le fi închipuit măcar vreodată, o seamă de capacităţi vizionare, a traversat la început un răstimp de pregătire, mai bine spus, de preparare a subconştientului ei pentru a deveni un bun receptor. Incredibil şi şocant este un alt moment, cînd a început să audă voci care urcau din pămînt. Liniştea din jur, pe acelaşi drum nocturn îi favoriza ascultarea. Erau voci de oameni, ca şi cum de-a lungul a sute de anis-ar fi adunat, neputîndu-se dispersa, formînd un fond vocal pe care clarvăzătoarea singură îl putea auzi. În alte împrejurări, auzeamuzică, deşi pe o rază de 5 kilometri nu exista nici o sursă, nici o casă din care să fi străbătut acordurile pînă în cîmp.

În legătură cu vocile auzite într-un loc pustiu, vizionara nu a rămas cu un conţinut desluşit. I s-au acutizat însă capacităţile mentale de percepere a unor sensuri privind condiţia umană, credinţa, lumea. O receptare mentală legată de un conţinut a fost reţinută întocmai şi transcrisă la scurt timp:

"Oamenilor le trebuie multă ascultare de Domnul Dumnezeu pentru a şti cînd harul coboară asupra lor şi cînd au putere să ordoneze forţele energetice ale corpului lor. Aparenţele în care cred oamenii sînt dereglări energetice".

Un mesaj interesant, care ne schimbă dintr-o dată imaginea despre noi înşine, deplasîndu-ne spre acele forţe nevăzute, care ţin de structurile energetice ale fiinţei umane. Clarvăzătoare capătă conştiinţa faptului că I-au fost racordate energiile la un circuit pe care ea îl numeşte ceresc. I se transmite, de asemenea prin codul mental şi nu printr-o expresie linvistică, imperativul de a trăi o viaţă curată . O viaţă curată în sensul energiilor, şi nu al prejudecăţilor pământeşti. Ea mărturiseşte: "Cumpătarea în toate cele ce leagă fiinţa voastră de Pământ, căci Duhul este acela care vibrează înalt, el este în energiile universale. Voi sînteţi controlaţi de o manifestare care nu poate fi controlată la rîndul ei de către ştiinţa oamenilor".

Ultima menţiune ne aduce aminte de o remarcă biblică, după care Universul, lumea, toate cele sînt făcute " din locuri care nu se văd". În suita comunicărilor, multe din ele cu timpul fiind în afara stării de transă, ci directe, vizionara şi clarvăzătoarea aude şi reţine consideraţii cu privire la starea lumii în general:

"Ororile care se petrec la voi pe Pământ nu vin din afară şi sînt ale oamenilor". Se fac deasemenea referiri la "ştiinţele viului" pe care clarvăzătoarea trebuie să fie pregătită să le primească. Modificările psihice care-I crează permeabilitatea ascultării sînt ciclice, ele durează cam cîte trei luni şi cu fiecare etapă aduc cunoştinţe noi, se lărgesc informaţiile""

Revenind la aceleaţi voci numite "ale pământului", este interesant să observăm că ideea iniţial a apărut ca o ipoteză a unor oameni de ştiinţă- în speţă este vorba ca într-un viitor imprevizibil să se poată recolta din eter vocile unor personalităţi celebre. Clarvăzătoarea nu cunoştea această ipoteză ştiinţifică, dar s-a pomenit că primeşte capacitatea de-a recolta voci din energiile terestre, însă, din păcate, fără a le putea dezluşi în expresia lor logică. Docamdată ea aude voci. Alteori aude muzică. Aceste manifestări acustice le memorează mai ales prin timbrul lor, specific de la o voce la alta, lipsindu-I şi percepţia sensului celor auzite.

În încheierea acestui episod tragem concluzile că manifestările clarviziunii pot avea o sursă de dirijare, de influenţare a subconştientului. Clarvăzătoarea româncă aduce se pare căteva elemente în plus- primul este acela al apariţiei unor forme de energie materializată, care îi influenţează şi modifică mentalul şi percepţia...

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

DE CE SUNT ÎNGRIJORAȚI VIZIONARII

– Continuîndu-mi preocupările prin zonele misterioase ale fenomenologiei paranormale, mi-am propus un timp mai dilatat pentru vrăjitorie și vizionarism. Aceste "discipline" în care convieţuiesc atătea enigme sînt transferate adeseori culturii populare sau unor disfuncții psihomotorii.Fiind răbdător cu persoanele care au capacități extrasenzoriale de excepție, nu odată te simți obligat să elimini atăta cultură populară cît și disfuncțiile psihomotorii. Asta pentru că există cu adevărat oameni care au darul viziunii și alpreviziunii și se întîmplă foarte des ca mesajele lor să fie pline de adevăr!

Cu cîtva timp în urmă o vizionară despre care am scris, vorbea în transă despre apariția undeva în mijlocul Transilvaniei a unei ape mari. Modul în care ea își exprima viziunea nu restituia o imagine ca aceea luată din elicopter, a inundațiilor din Ardeal, ci era globală, asemenea unei forografi de la mare distanță în care delimitarea dintre ape și uscat este corect făcută. De la acele viziuni pe care le-am reținut din starea în transă a vizionarei, la inundațiile catastrofale din acea zonă a trecut ceva timp. Întrebată ce vedea-în "apele apărute într-o regiune anume" , ea adăuga că vedea și morți, dar nu mulți, dar mai ales un cer cenușiu șu multă, multă suferință.Vedea, atunci, oameni disperați mutilări de relief, copaci plutind și animale înecate...

Dacă considerăm aceste viziuni adevărate, avertismente anterioare evenimentelor, le putem presupune și pe cele care urmează demne de luat în seamă. Aceeași persoană spune că în

mijlocul Transilvaniei va apărea un lac mare, o apă care nu a fost, dar va fi! În viziuni nu se exprimă şi timpul calendaristic, ci doar imaginea a ceva ce acum nu există şi urmează să existe. Aceeaşi viziune o reţinusem şi anterior şi de la inginerul Istrate, din comunicările sale tot în stare de transă.

Dintre persoanele cu capacităţi de vizualizare în viitor nu am întîlnit pînă acum nici una care să fi exprimat în transă mesaje optimiste referitoare la ţara noastră. De aceea popularizarea lor mi se pare neavenită, motivul fiind că niciodată nu ştim despre o viziunedacă este adevărată decât după ce a devenit adevărată şi tot odată este riscant din multe puncte de vedere să transmiţi mesajecare pot crea obsesii mai ample. Am reţinut aşadar doar un mesaj care a devenit scadent acum, cînd întradevăr în mijlocul Transilvaniei imaginile televizate ne-au arătat, precum spune vizionara, "un lac mare, o apă întinsă sub un cer cenuşiu!"

Într-o stare de semitrezie, cu modificări ale subconţtientului pînă la pierderea contactului cu lumea reală, vizionara a pătruns ca-ntr-un vis într-un cer de un alb imaculat. S-a simţit cum se întîmplă în astfel de situaţii/fenomene, luată şi dusă prin mijloace ce aăparţin teleportării. Prima imagine a fost a unui nor alb, de-un alb pur, cum spune ea însăşi, imposibil de descris, în care a apărut clară şi deplină imagine lui Iisus. Din imagine, viziunea s-a amplificat conducînd la un impact direct şi la o stare de extaz şi fericire trăite în toată favoarea lor. Acestei imagini I-a urmat a doua, puţin modificată faţă de prima: apariţia Fecioarei Maria cu Pruncul în braţe. Această apariţie era parţială, numai bustul şi Pruncul, dar mediu şi spiritul din spaţiul ceresc fiind identice cu cele anterioare. În astfel de apariţii care sînt trăite de persoane ferite de psihoze mistice, bigonism sau fanatism religios, se exprimă ca şi în cazul de faţă echivalenţe ale unui mod de receptare de mesaje, care nu sînt vehiculate prin expresia ligvistică specifică vizionarei, ci într-un mod simbolic, ea însăşi trebuind să decodiofice conţinutul ligvistic, de comunicare lizibilă, a unui cod simbolic.

Şi aceste apariţii au sensul de avertizare. Cel mai adesea referirea se face la "starea lumii".Dar nu în modul în care o fac viitorologii şi analişti, ci se deduce că, dacă nu se vor schimba

forțele interioare ale omului, gîndurile ,atitudinile , faptele, starea de spirit, înțelegerea adevărată a sensului credinței planeta va trebui "restructurată", "reparată" din temelii pentru a deveni viabilă în respectul față de legile divine...

O altă idee vizionară, pe care o întîlnesc aproape ca o regulă la vizionari, se referă la satarea planetei. Imaginile receptate, fie însoțite de mesaje, fie directe și necomentate, se referă la modificări climatice pe care omenirea va trebui să le îndure din cauza influențării de către ea înșăși, a energiilor telurice ale Pământului.

Unul din mesaje exprimă faptul că deregrările climatice se vor acutiza în anii următori. "Vor fi puse la încercareplantele, animalele și mai ales oamenii, în multe locuri o să încolțească disperarea și n-o să se știe unde-I potrivi să stai, pentru că va fi o răscolire mare, va fi foamete și unde-I acum frig va fi cald, dar pămînturile acele nu dau roade..."

Această previziune pare a fi copiată dintr-un raport a unui forum ecologist, dar nu este. Persoana care a primit mesajul transcris între ghilimele nu ascultă radiopul și nu este interesată despre studiile științifice despre viitorul climei pe Terra. Ea nu știe despre încheierera unei era climatice de peste zece milioane de ani și începutul erei următoare cu caracteristici climatice diferite și cu schimbări esențiale în structura fertilă a solului..

Rezoluția conform căreia deregrările de pe Pământ ar fi efecte ale felului de-a fi al oamenilor, o putem considera azi fără să apelăm la măruriile vizionare. Mai ales că nicăieri în lume în epoca tehnologiei și științei vizionari nu au azi un mandat oficial . Dar înțelegem memorând mesajele vizionarilor, de ce ăn trecut, de la Egiptul faraonilor la Mare Egee istoria și evenimentele, însăși evoluția societății constituiau un fel de autoritate, domenii de se aflau în gestionarea vizionarilor!Dar funcția lor nu s-a încheiat nici în epoca actuală, spre exemplu în acest secol. Abia de câțiva ani am aflat că și Hitler și Stalin au avut vizionarii lor, mai știm că acei indivizi cu capacități extrasenzoriale le comunicaseră tiranilor adevăruri din viitor. Dar nici unul nici altul nu au ținut seama de ele. În cazul lui Stalin, celebrul Veronski a fost dat pe mîna lui Beria. În

cazul lui Hitler, vizionarii săi, care-l sfătuiseră de bine au dispărut fără urmă în anul 1945!

Să reabilităm vizionarii? Nimeni nu va conveni că așa ceva s-ar putea face. Nu ne rămîne decât atitudinea din acest articol: pur și simplu să-l ascultăm! Și atunci cînd o vizionară vede un lac în mijlocul Transilvaniei, să așteptăm minunea. Iar în cazul relatat minunea s-a arătat...

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

MISTERELE DE LA ȘINCA VECHE

Conform cercetărilor lui Ion Țugui, există un loc mai puțin cunoscut, ocrotit de munții Făgăraș și Perșani, cunoscut pentru misterele lui- este așa numitul templu de la Șinca Veche. Este adevărat că încercări de studiere grăbită s-au mai făcut încă pe vremea lui Pîrvan și Iorga. Cu cîteva decenii în urmă li s-a îngăduit și unor cercetători americani să viziteze locul pentru a desprinde unele concluzii.

Dacă se leagă de această așezare mistere, atunci este probabil ca ele să fie efectul unor acumulări spirituale care depășesc nouă milenii.La Șinca Veche a existat un templu sculptat printr-o dispunere prealabilă care făcea ca aici lumina să aibă continuitate aparentă, aceasta prin efectul produs de cristalele de cuarț, prezente aici (furate din abundență în ultima jumătate de secol!) și acuzate adeseori că ar induce atît fenomene, cît și manifestări de tip paranormal.

Pe minunata Vale a Crețului, s-a descoperit un amplu loc de rugăciuni și jertfe sacre, practicate vreme de mii de ani. Un turn conic, izvorînd dintr-un altar, este de presupus că constituiseră unitatea unui sactuar. Straniu este că acesta are formă de piramidă. Tradiția locului, de mii de ani, atribuie sactuarului un rol important prin prezența ursitoarelor și ursitelor. Astfel, precum la vechii egipteni, citirea viitorului avea un "mecanism" bine articulat, la care apelau oamenii să-și vadă dinainte evenimentele ce-l vor însoți. Conform tradiției actuale, sătenii sunt de părere că tot ce- și doresc din toată inima și din tot sufletulspre împlinirea în bine și cu gînduri bune, se realizează. Important e ca la intrarea pe locul presupusului templu să fie lăsate "afară" gîndurile rele...

Un pasionat cercetător al templului de la Şinca Veche, Gheorghe Lucian Moldovan, poate dovedi că întreaga lui viaţă este legată într-un fel sau altul de Templul de la Şinca Veche, locul în care s-a născut şi a trăit. Am urmărit cronologia vizionară şi premonitorie a acestui om pentru a constata că, într-adevăr, spiritul Templului este un fel de însoţitor al omului. De aceea, după părerea sa, salvând acest templu, el spune că ne salvăm pe noi înşine. "Viaţa noastră va deveni mai liniştită şi mult mai bună. Acesta este locul prevăzut de marii vizionari din ţară şi din lume, în care Dumnezeu îşi va arăta puterea în ţara noastră. Oricine vine aici, simte acest lucru şi va reveni mereu pentru a se încărca în limişte cu energie benefică, păstrînd legătura prin vis şi gînd cu tot ce va trebui să trăiască în viaţă."

Fenomenul ce poare fi atestat, deocamdată, este tocmai cel oniric, colerat cu energiile locului, cu Templul însuşi. Am descoperit că relaţia dintre visul premonitor şi scadenţă este atît de puternică, încît ea configurează amănuntele în toată precizia lor, avertizînd sau înştiinţînd, sfătuind sau negînd. Am urmărit în acest sens o seamă de documente de familie oferite de dl. Moldovan- spre exemplu, a vedea o scenă cu implicaţii dramatice, care urmează să se întîmple în ziua următoare, dar iei cunoştinţă de ea în noaptea de dinaintea zilei, şi a acţiona în consecinţă, ascultând de vis şi nu de întîmplare, iar la urmă dîndu-ţi seama că visul "a avut dreptate", este tot ce se poate imagina mai misterios în acest loc!

Suita de evenimente paranormale ce au loc la Şinca Veche este impresionantă;s-ar putea scrie sute de pagini pe această temă. Dar dincolo de acest aspect, trebuie identificat locul cu toată rigoarea de specialitate. Că aici a fost un templu străvechi, evident, predacic, nu se mai îndoieşte nimeni. Dar prin ce miracol acest loc mai păstrează forţa energetică şi implicit spirituală atît de activă după mai bine de nouă milenii? Cine au fost aceia care l-au implantat Tempului acele puteri imateriale, vii şi azi? Se poate spune, deocamdată, că elementele ce pot constitui un obiect de analiză însumează o seamă de simboluri care atestă legătura preoţilor vechi cu cerul şi chiar a locului cu mişcarea astrelor. Ultima viziune aici spune că anul 2000 va fi cu "mari probleme şi trist"!

MESAJUL ASTRONOMIC AL DACILOR

Recent, areheologii au identificat o piesă inedită, un veritabil mesaj al dacilor, care au trăit în sec. I-II e.n., în zona Podişului Central Moldovenesc. La zece kilometri SV de Iaşi, pe un promotoriu numit de localnici "la Căprărie", unde culmile dealului Bîrsan coboară lin către iazul de deasupra satelor Dumbrava şi Ciurbeşti, săpăturile specialiştilor au dat la iveală vestigii a 18 locuinţe antice, 14 de suprafaţă şi 4 bordeie, care alcătuiau, în urmă cu aproape două milenii, un sat locuit de daci.

Bogăţia şi varietatea materialelor găsite reliefează nu numai continuitatea locuirii dacice pe aceste meleaguri, ci şi evoluţia culturii strămoşilor noştri. Unul dintre cele mai importante obiecte descoperite îl constituie o tabletă din ceramică (un fragment de disc), care prezintă un décor incizant pe ambele feţe, plăcuţa avînd la partea superioară un orificiu pentru prindere. Conform ipotezei descoperitorilor, tableta ar conţine imagini referitoare la un décor cosmic. Astfel cercul de pe avers ar semnifica Pămîntul, cadranul, cele patru puncte cardinale, iar inciziile, circulare şi semicirculare, ar figura Soarele , Luna şi alte planete. În funcţie de reprezentările de pe celelalte două sferturi de cerc (care nu au fost găsite), s-ar fi putut aprecia dacă întregul décor al aversului imaginează cele patru faze ale Lunii. Pe revers, s-ar contura o corabie, mijloc de navigaţie considerat în diverse culte străvechi ca simbol solar şi vehicul al morţii. Orificiul pentru prindere de pe tăbliţă a dus la concluzia că ar fi vorba de o amuletă cu funcţie magică.

Descoperirea de la Dumbrava îmbogăţeşte cunoştinţele noastre despre preocupările astronomice ale dacilor, adăugîndu-se calendarul din incinta sacră de la Sarmisegetuza. De altfel, istoricul Iordanes (sec al VI-lea) arată că dacii făceau observaţii asupra stelelor.

Cultul soarelui este răspîndit printre daci, dovadă fiind un vas găsit în aşezarea de la Bucureşti-Tei pe care este încrustat un cerc solar, aceeaşi reprezentare figurînd şi pe cîteva vase identificate la Sarmisegetuza. De asemenea la Piatra-Roşie specialişti au descoperit fragmentele unui car solar în miniatură, din fier şi bronz.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

REABILITAREA LUI LUCIFER

Spania este singura țară din creștinătate, care, a înălțat chiar în inima sa la Madrid în parcul Retiro o statuie închinată îngerului căzut-Diavolului. Nu este o reprezentare oarecare așa cum există nenumărate în iconografia creștină , ci un adevărat monument de omagiu în adevăratul sens al cuvîntului cu statuie de bronz, piedestal și fîntînă, totul realizat impunător și cu rafinament artistic.

Este opera realizată de scluptorul Ricardo Bellver, cunoscută sub numele de Îngerul căzut, provocator și încă strălucitor "Astru al dimineții, Fiul aurorei" cum îl denumește profetul Isaia. Cînd a vizitat Spania, la Madrid, traseul papamobilului a evitat Piața Retiro, înaltul pontif nedorind să vadă acest munument deși este unicat în întreaga lume și este o reprezentare a unui simbol creștin, întrucît credea că I-ar fi fost nefast.

Au fost, este adevărat, papi de la Roma care au menținut excelente relații cu Diavolul. Ioan al-II-lea, în secolul zece, toasta pentru acesta cînd bea iar Silvestru al-II-lea la începutul secolului al-XI-lea îi ofrea jertfe și ofrande. Există o povestire franceză care povestește cum însuși Diavolul, odată, a luat chiar înfățișarea marelui pontif fără ca cineva să observe acest lucru, întrucît era identic cu papa, iar Martin Luther- care îl cunoștea personal pe necuratul o dată a trebuit să arunce după el cu o călimară de cerneală pentru că nu-l lăsa să lucreze. Luther a afirmat că Diavolul poartă tiara papală.

Lucrul cel mai important ce îl amintește statuia din Retiro este că nu întotdeauna relațiile dintre Diavol și Dumnezeu au fost încordate precum se crede.Diavolul nu era încă "diavol" (cel care dezbină, calomniatorul, nici Satana- Necuratul) ci Lucifer, cel mai frumos și mai perfect dintre îngeri. Unii autori de la începutul

creştinismului au ajuns pînă la a specula posibilitatea ca Lucifer să fie nici mai mult nici mai puţin decît Fiul Domnului, fratele mai mic a lui Hristos. Fără a ajunge atît de departe, ortodoxia canonică acceptă că Lucifer este cel mai mare şi mai apropiat de Dumnezeu dintre îngeri. Şi chiar după rebeliune şi cădere cei doi au continuat să menţină relaţii cordiale dacă nu chiar prieteneşti. Nu numai că l-a lăsat în stăpînire regatul acestei lumi, dar chiar se sfătuiau adesea, ajungînd a pune cu el chiar pariuri ce ne par înfiorătoare, cum este cel pe care l-au făcut amîndoi cu Iov: "Şi l-a spus Iahve lui Satan: Din întîmplare l-ai luat în seamă şi pe slujitorul meu Iov?" Şi zis şi făcut cu autorizaţia personală a lui Dumnezeu, Diavolul s-a coborît să-l pună la cazne şi înspăimîntătoare ispite pe bietul Iov.

În rolul său de ispititor, capacitatea lui Lucifer a fost dintotdeauna demnă de luat în seamă. I-a ispitit pe îngeri care s-au ridicat alături de el împotriva Domnului, l-a ispitit pe Adam şi Eva şi a ieşit aşa cum a vrut el, etc. L-a ispitit chiar şi pe Hristos, nu numai cu un rămăşag, ca în episodul cu Iov, ci cu lucruri mult mai puerile, după cum povestesc evangheliile lui Luca şi Matei, vorbind despre cele 40 de zile petrecute în deşert. "Dacă eşti fiul Domnului, spune-I acestei pietre să se schimbe în pîine! Dacă eşti fiul Domnului aruncă-te din turnul Templului! Dacă mi te vei închina şi mă vei adora eu îţi voi da puterea şi gloria". Iar Hristos I-a răspuns:"Tu nu-l vei ispiti pe Domnul, Dumnezeul tău!"Giovanni Papini semnalează pe bună dreptate că Diavolul este primul în faţa căruia Hristos se identifică neîndoielnic cu Dumnezeu.

De fapt nu este vorba de Diavol, sub acest nume în nici un mod. Fără a ajunge a face parte din însăşi esenţa dumnezeirii, ca în cazul pretinsei identificări cu fratele său mai mare, Hristos, şi nici la ai fi egal acestuia, ca în acele versuri radicale ale gnosticilor, care postulează un demiurg al materiei, totuşi nu este nici o îndoială că Diavolul a existat, sub o formă sau alta. Cu atît mai mult cu cît a îndrăznit să se măsoare cu însuşi Dumnezeu, într-o rebeliune sortită evident dezastrului, dar care nu a fost deloc uşor de înăbuşit. Pentru a-l supune pe rebel, Dumnezeu a trebuit să-şi mobilizeze toate legiunile de îngeri şi arhangheli sub conducerea lui Mihail, nu foarte inteligent, dar un foarte bun şi disciplinat comandant militar.

Disciplinat, aceasta este tocmai cheia, secretul.. Diavolul este însăşi indisciplina, răzvrătirea dictată de orgoliu şi de setea de libertate. Dacă Diavolul este rău, nu este pentru că ar fi fost creat astfel, întrucît canonicii explică că răul absolut nu se putea naşte din supremul bine. Este rău în urma propriei sale alegeri, a ales răul. De aceea a început sublimarea sa inreversibilă în numele libertăţii sale şi împotriva autorităţii divine, pretindea a fi în adevăratul cuvîntului un eliberator.

Acesta este motivul pentru care romanticul şi anarhícul secol al-XIX-lea, sfîrşitul căruia îi aparţine statuia lui Bellver din parcul Retiro, a făcut din figura sa grandioasă şi tragică simbolul libertăţii şi al luptei împotriva tiraniei. Şi, ca un răspuns simetric, cei care făceau parte din dreapta catolică au calificat drept satanic tot ce le mirosea a emancipare; liberalismul, anarhismul. Pînă astăzi dura reacţie de condamnare a autorităţilor ecleziastice împotriva aşa numitei "teologii a eliberării"continuă să o consiodere o doctrină avînd caracter diabolic, neconsiderînd-o o ideologie ci o diabologie.

În afara spaţiului strict al Vaticanului, în secolul acesta Diavolul şi-a pierdutr în mare parte prestigiul. Deja nu mai este considerat nici cea mai nobilă şi mai măreaţă dintre creaturi, ca la început, nici cel mai temut duşman a lui Dumnezeu şi al oamenilor ca mai tîrziu, ci doar o metaforă, un simbol pentru a desemna instictele josnice şi viciile. Poate fi şi aşa. Dar Lucifer se află acolo în Retiro, defăimat şi căzut, dar sfidător. Zîmbeşte auzind de vizitele înaltului pontif ce ar dori poate să-l exorcizeze.Si daca ....

„CINE" NE SEMNALIZEAZĂ DE PE PLANETA MARTE?

Într-un studiu incitant, Gh.N.Popescu ne introduce în misterele planetei Marte, istorisindu-ne enigma aşa zisei oglinzi selenare. Pe scurt iată despre ce este vorba: În noapte de 4 spre 5 iunie 1937, astronomul japonez Sitzue Maeda, observa rutinier planeta Marte. În cîmpul vizual al telescopului discul rosiatic al planetei se vedea usor neclar din cauza "respiraţiei" atmosferei terestre. Zonele ei portocalii, ca şi cele galben- verzui păreau, după orele îndelungate de observaţie, la fel de neschimbate pe cît de strălucitoare rămăsese calota polară. La un moment dat, Maeda se precipită vrînd parcă să-şi apropie punctul alb luminos ce apăruse fulgerînd în preajma aşa numitului Lac al Sifolului, situat în coordonatele marţiene la 55 grade nord şi 240 grade est. Era considerabil mai luminos decît calota polară, ori decît norii albi de pe Pămînt. Strălucea asemeni unei stele şi după cinci minute a iesit din cămpul vizual (probabil datorită rotirii planetei). Ulterior Maeda va complecta nota de observaţii menţionînd că, după trecerea a trei patru minute de la apariţia enigmaticului punct luminos, în jurul acestuia s-a conturat un mic nor alb, asemănător cu norii care se formează în urma unei explozii puternice. Dupa cinci minute (timp total de observaţie) dunctul a dispărut tot atît de brusc cum apăruse, deşi ciudatul nor a continuat să fie vizibil încă o bucată de vreme. Un desen înfăţişînd imaginea "exploziei de lumină" avea să însoţească uluitoarea sa observaţie.

Cercetarea arhivelor cît şi observaţiile din anii ce au urmat aveau să confirme o dimensiune declarată istorică acestui fenomen

marţian, mărindu-l nota de stranietate. În timpul opoziţiei din 1894, la 26 şi 28 iulie, Pickering , de la Lowell- Flagstoff Observatory şi respectiv Javelle, de la Opbservatorul din Nisa semnalau lumini stranii pe Marte, observaţii pe care prestigioasa revistă britanică "Nature"avea să le găzduiască în paginile sale (nr.1292 din august 1894) . Ulterior observaţiile aveau să se îmulţească: 9 decembrie 1951, un astronom japonez repetă experienţa lui Maeda; în 1954 au fost observate două asemenea explozii de lumină pentru ca în 1958 ele să fie observate în patru reprize.Studiile au indicat unele date cu caracter general: de regulă fenomenele luminoase se situau pe terminator sau imediat în apropierea sa; pe timpul observaţiei regiunea respectivă nu era luminată de Soare semnalările s-au raportat cam aproximativ la aceeaşi zonă.

De la data primei observaţii, trecuseră cinci ani de la experienţele lui Tesla, privind emiterea unor semnale către ipoteticii extratereştrii şi mai ales, de la recepţionarea unor semnale periodice care sugerau clar numere şi o ordine pe care nu o puteai atribui vreunei cauze cunoscute. Redactorul ştiinţific de la "Nature"releva la rîndul său un aspect interesant: arareori putea fi aleasă o perioadă mai favorabilă pentru semnalizare ţinînd cont pe poziţia relativă Pământ –Marte. Argumentul îşi păstrează şi astăzi valabilitatea.

Explicaţiile naturale s-au referit la situarea coliniară a unei comete cu planeta Marte, la reflexia luminii solare pe vîrful munţilor acoperiţi cu zăpadă, fie la iluminarea datorită unor uriaşe incendii de pădure, o aurora polară marţiană, la căderea pe Marte a unor meteoriţi, la erupţii vulcanice(L.N. Katterfield 1954), la reflectarea razelor solare de către o întindere de apă sau gheaţă care acoperă munţii marţieni (V.Davidov 1971). Verificat în timpul mari opoziţii din 10 august 1971, modelul lui Davidov , care presupunea producerea acestor jerbe de lumină în cadrul unui fenomen complex de tip halo, nu s-a soldat cu rezultatele scondate ceea ce a amînat de la sine găsirea unor alte explicaţii pentru "oglinzile" de pe Marte, ele rămînînd după părerea lui A.Balabuev, pe mai departe o enigmă, deşi s-au trimis sonde spre Planeta Roşie!

AVENTURI PE PLANETA SERANEB

O parte din mistere trebuie să fie (spunem "trebuie" conform unor legi statistice) simple coincidenţe, fiind imposibil să negăm rolul întîmplării. Viaţa se produce din miliarde de cazuri, de îmtîmplări, iar din aceste miliarde este imposibil să nu se nimerească două-trei atît de strîns înlănţuite, încît să pară legate printr-o legătură cauzală intenţionată, care rămîne tăinuită, ascunsă, deşi de fapt este vorba de jocul întîmplării. Pînă şi domenioul atăt de prozaic al automobilismului pare uneori de invidiat de asemenea mistere. Astfel celebrul scriitor Albert Camus, cunoştea legenda unui vechi "blestem ţigănesc" la piatra kilometrică 88,4 a şoselei naţionale nr.5 în legătură cu izgonirea în vechime a unor ţigani care ar fi aruncat la plecare un blestem. Se produseseră aici între anii 1925 şi 1960, douăsprezece accidente de automobil, toate mortale. Camus era acuzat de legendă, dar a treisprezecea victimă a fost chiar el însuşi, mort în acelaşi punct la km 88,4!

Şi mai ciudată este soarta celebrei familii de industriaşi Michelin ce în acelaşi punct al şoselei naţionale au fost victimele a şapte accidente; în 1937, mor Pierre Michelin şi patru pasageri; în 1947, Pierre Boulanger, preşedintele societăţii Michelin are un grav accident din care scapă cu viaţă; 1949 mor Jean-Luc Michelin şi trei pasageri...

Un medic a elaborat o teorie, după care, în punctul respectiv al şoselei s-ar produce spre seară un fenomen optic ; soarele apunînd în spatele unui sir de pomi, ar descărca (atunci cînd maşina atinge 120 km /oră) zece "fulgere" pe secundă în ochii şoferului. Teoria

explică de ce s-au produs accidente în acest punct neted al şoselei, dar nu lămureşte, totuşi, de ce toate aceste accidente au avut legătură cu familia Michelin.

Departe de a ne pronunța asupra cauzelor naturale sau...supranaturale nu este greu de presupus că astfel de coincidențe tulburătoare sunt rezultatul unor factori foarte preciși, probabil că în cazurile amintite trecerea pe la locul respectiv al şoselei era însoțită de stări emoționale aparte, de amintirea legendelor, care provocau distrageri ale atenției, slăbirea concentrării sau hiperexcitabilitatea. Şi cum "şoseaua nu iartă" rezultatul a fost creşterea numărului de "coincidențe", de altfel de ce să negăn existența oricărei coincidențe?!

După această relatare vă pare (geografic şi temporal, vorbind) departe, iată o relatarea autohtonă a realizatoarei de emisiuni TV Monica Lenos.

"Se spune că într-o zi , pierzîndu-şi un ştergător, un automobilist plictisit şi obosit a tras pe dreapta şi a făcut câțiva paşi înapoi pentru a-şi recupera prețiosul mic amănunt al parbrizului. Cum nu era nimeni pe drum ,a lăsat chiar uşa maşini deschisă, cu gândul să se strecoare mai iute înapoi ,la adăpost. S-a aplecat să ia ştergătorul şi atunci...

Povestea aceasta împlineşte douazeci de ani. Dar nu este data certă a descoperiri fenomenului de pe dealul Măgura. De fapt nu se ştie cine şi cînd l-a descoperit şi nici de ce nu au fost studiat, deşi numeroase accidente de circulație întîmplate cu precădere într-una din curbele dificile din zonă, ar fi trebuit să ridice măcar un semn de întrebare.

Sunt douazeci de ani de cînd automobilistul aplecat să-şi ridice ştergătorul de jos s-a trezit împins de ...fundul maşinii sale, pe care o lăsasa cîțiva metri în urmă pe şosea şi care venise de-a-n-doaselea după el ! Singură! Pe mai mult de cinci kilometri pe toată întinderea acestui deal cocoşat, atît cît ține panglica şoselei-asfaltului- ca lățime, în ciuda urcuşului şi a curbelor, CEVA face maşinile să se mişte singure!! Dacă nu eşti avertizat îți vezi de drum. Dar dacă opreşti maşina oriunde pe acest interval , indiferent dacă la baza rampei, sau în mijlocul pantei, ori în cel mai dificil loc

al curbei, intri în ...zona crepusculară! Pentru că exact ca acolo, trecerea de la realitare la fantasctic este bruscă, deci şocantă. Imediat maşina pleacă , singură înapoi spre Bacău, căci forţa actionează într-un singur sens, deci maşina pleacă normal , fie cu spatele şi urcă harnică dealul grăbind chiar urcuşul, pe care ajunge să-l treacă cu peste 20km/oră. Dacă motorul merge mai e cum mai e. Ai o secundă impresia că încă nu e grav! Dar dacă motorul e oprit şi maşina o porneşte frumuşel cu spatele la deal, ba chiar urcă din ce în ce mai reprede, aşa, "pe dos"...atunci lucrurile nu sunt deloc aşa cum ar trebui să fie!

Eram patru adulţi într-un ARO. Am oprit o Dacie cu cinci persoane, un camion şi o maşină frigorifică, pentru a verifica dacă şi altora li se întîmplă. Izoterma era cea mai mare şi cea mai grea dar a luat-o cel mai reprede la picior, exact în mijlocul rampei! Incredibil! Ne-am întors în punctul de unde începe fenomenul şi am refăcut traseul cu motorul oprit, trezind mirarea celor care ne depăşeau şi care ne semnalizau că ceva nu este în regulă cu noi. Dar asta o ştiam prea bine! Am verificat singurul drum lateral ce dă în şoseaua cu pricina , nimic. Era ca şi cînd "s-a tăiat curentul". Fenomenul înceta brusc. Cam la un kilometru de deal... Din interior senzaţia este perceptibiă doar dacă eşti avertizat : nu te împinge, nu te trage, nu te ridică nimic. Doar că ceva există la nivelul mororului, deci în zona principală a maşinii, de acolo "lucrează" auzi chiar un zgomot de parcă motorul ar funcţiona...dar nu ştiu dacă un motor nepornit urcînd un deal cu 20 km/oră nu ar scoate un asemenea zgomot obijnuit (a se vedea maşinile tractate). Dar acel zgomot creşte pe măsură ce viteza creşte! Şi mai este ceva., de fiecare dată am simţit o mare presiune asupra inimii şi că începe să mi se facă rău. Dar cum ne îndepărtam de zonă totul trecea şi era pus pe seama oboselii. Şi acum lucrul cel mai straniu: dacă frîna de mînă este trasă , sau dacă maşina este parcată cu două roţi pe acostament , fenomenul nu se petrece! Astfe l că cei opriţi în parcarea de unde începe să se manifeste "fluidul teluric", cum l-am numit eu, s-ar putea să nu sesizeze nimic. Desigur şi şoferii au poveştile lor, la fel cu vînătorii şi pescarii. Mulţi dintre cei care fac regulat acest drum ştiu despre fenomen dar,

cum le inspiră teamă nu prea vorbesc despre el. Mai ales că într-una din curbe se petrec mereu accidente...

Am promis să revenim în zonă pentru măsurători, atît cît se poate omenește, astăzi, măsura. Dar ...Ce credeți că vom măsura!?

Aici se tremină relatarea noi vă așteptăm impresiile spunindu-va ca un fenomen asemanator nu se mai petrece decît in EGIPT PE UN DRUM CE DUCE SPRE PIRAMIDE ,simple coincidente , nu ?!

Cunoscuta revistă"Planete" înfățișa cu cîțiva ani în urmă, sub semnătura Reginei Vivier halucinantul caz descris de un celebru psihanalist american dr. Linder în "Ora de cincizeci de minute". Este povestea unuia dintre pacienții doctorului un anume Kirk Allen, fizician atomist, coautor la fabricare primei bombe atomice, care își imagina că duce o dublă existență, trăind concomitent pe Terra și pe altă planetă, numită de el Seraneb.

Tînărul savant incredințat psihanalistului de către camarazii săi de la o bază secretă unde se realiza faimosul "Manhattan Projet" , avea o aparentă normală, afectată însă acut de un delir științific, din momentul în care disocierea eului dedublat îl făcea pe pacient să evadeze pe planeta imaginară, unde trăia printre "Crystopezi", studiindu-le limba, obiceiurile, hărțile seranebiene, arhitectura, geologia și istoria, elaborînd astfel o lucrare de 12000 de pagini. Linder a avut atunci o idee năstrușnică. Pentru al face pe pacientul său să se smulgă din ghearele nebuniei s-a aruncat el însuși în Seraneb, studiind cu asiduitate întregul opus al savantului cu o doagă în plus, aprofundîndu-l în așa măsură, încît a ajuns să-l facă autorului observații de detaliu, semnalîndu-l incompatibilități de logică și unele greșeli de calcul. Lecuirea pacientului său prin această metodă era cît pe-a ci să-l îmbolnăvească pe doctor, care încetul cu încetul a început să creadă el însuși în existența planetei Seraneb, pe unde mai evada din cînd în cînd să stea de vorbă cu crystopezii. Dar asupra lui Kirk Allen efectul scondat s-a produs. Nemaivăzîndu-se unicul pământean în contact cu Seranebul, singurul posesor al unui suprasecret, tînărul savant atomist a început să se îndoiască de existența planetei sale. Cît despre Linder, din fericire, rătăcirea pe melagurile planetei de 12000 de

paguini n-a fost decît temporară, terminîndu-se cu succes printr-o "aterizare" temeinică pe Terra. Cam aşa se întîmplă uneori cu observatorii de OZN-uri...

Cîtă vreme privesc fenomenul cu luciditate ştiinţifică sunt în stare să ne comunice lucruri interesante, ba, pe măsura talentului, să ne ofere chiar lecturi palpitante. Dar atunci cînd ei înşişi încep să se vadă în maşinile plăsmuirilor lor, se pomenesc că bat cămpii pe pămînt şi nu în spaţiu extraterestru, speriind de moarte lumea cu supra -distrugeri şi para-nimicuri! Dar oare aşa să fie!?

Cercetătorul italian Luciano Bokkone posedă un laborator înzestrat cu cea mai modernă aparatură de înregistrare (filmare, fotografiere în diferite segnente ale spectrului). În laborator el ţine cîini, pisici, animale cu o mare sensibilitate la cele mai mici vibraţii (modificări) ale mediului înconjurător. Cînd aparatele indică modificări de la normal sau animalele devin neliniştite , încep filămările în porţiunile spectrului invizibil pentru ochi. După trei ani echipa de cercetători al lui Bokkone a ajuns la concluzia că noi suntem înconjuraţi de obiecte vii, nevăzute, de o altă organizare, care trăiesc într-un sistem spaţio-temporal paralel cu noi...

Uneori se vorbeşte de răpiri de persoane de către OZN-uri şi despre pierderea memoriei de către acestea, după asemene contacte. Se cunoaşte o întîmplare cu turişti care se aflau la odihnă într-una din ţările baltice. Un bărbat şi o femeie şedeau lângă foc într-o seară de vară şi alcultau la radio un cîntec de Alla Pugaciova, deodată tot ce văzuseră în jurul lor a dispărut şi s-au trezit într-o încăpere, stînd în fotolii. Nu puteau să se mişte, parcă erau paralizaţi. Cineva le comanda muşchii, iar ei făceau împotriva voinţei lor, diferite mişcări cu mîinile şi picioarele. Peste o jumătate de oră, s-au trezit din nopu lîngă foc.Aprecierea perioadei de timp cit a durat fenomenul este relativa si subiectiva sub impactul evenimentului insolit produs.

La întoarcere ei au auzit din nou cântecul Allei Pugaciova exact de la cuvântul de la care fusese întrerupt, în momentul răpirii lor...

SPIONAJ ELECTRONIC ŞI OZN-URI

N.S.A. se ocupă, în deosebi, de înregistrarea comunicaţiilor militare ale altor ţării, utilizînd în acest scop, dispozitive electronice sofisticate de ascultare şi de decodare a cifrurilor. Un agent al N.S.A. care se afla în 1967 la Boca Chica Naval Air Station, în Florida, cea mai apropiată staţie de înregistrate a emisiilor radioelectronice cubaneze, a făcut o dezvăluire de senzaţie.

Într-o zi, comandamentul cubanez al apărării antiaeriene a fost informat că un obiect neidentificat se îndreaptă spre Cuba, venind dinspre nord-est, la o altitudine de 9000 de metri cu o viteză de cca. 1500 kilometri pe oră. Două avioane de vînătoare-interceptare de tipul MIG-21 au decolat şi au fost dirijate spre straniul obiect. Ele s-au apropiat de OZN şi l -au cerut prin radio să părăsească spaţiul aerian cubanez. Piloţii au raportat la sol că era vorba de o sferă metalică strălucitoare, fără detalii sau semne vizibile care îşi urma ruta, fără să dea curs avertismentelor.

Cînd OZN-ul a ajuns deasupra Cubei, li s-a ordonat piloţilor să-l doboare, şeful patrulei a armat rachetele şi a fixat radarul de bord asupra ţintei. Pe neaşteptate pilotul celuilalt avion a strigat în microfon că aparatul şefului s-a dezintegrat. OZN-ul instantateu a urcat la înălţimea de 30 de km după care urmărit de reţeaua radar cubaneză a dispărut în abisurile cosmosului. Cînd baza Boca Chica a raportat conţinutul interceptării şi cele întîmplate a primit un ordin neobişnuit să consemneze că pierderea avionului s-a datorat unei proaste funcţionării a aparatului şi să trimită banda cu înregistrarea originală Cartierului General al N.S.A.

Specialiştii de la Boca Chica trebuie să fie buni cunoscători ai limbilor spanoilă şi rusă. Analiza amănunţită ulterioară a incidentului a relevat faptul că în momentul în care a fost pus în funcţiune radarul de bord OZN-ul a reacţionat cu "ceva", iar acel ceva a dezintegrat pur şi simplu avionul cap de formaţie.

Un alt incident s-a produs în dimineaţa zilei de 14 mai 1988 cînd tînărul portorican Amaury Rivera a fotografiat un mare disc zburător -OZN-urmărit îndeaproape de către trei avioane TOMCAT F-14. Avioanele militare păreau că supraveghează întreaga zonă. Am reuşit să prind unul pe peliculă, dar erau trei, s-ar putea ca în prima fotografie să apară unul, iar în următoarele al doilea şi al treilea, pentru că nu zburau în formaţie. Virau la mare distanţă şi cînd un avion se întorcea , un altul vira de cealaltă parte aşa că unul dintre ele se afla mereu în apropierea OZN-ului va declara Rivera mal tirziu.

Ufologul american Wendelle Stevens, fost colonel în Air Force, a cercetat evenimentele petrecute în Porto Rico, printre care şi cazul Rivera. Iată ce a afirmat el, în legătură cu fotografiile la care m-am referit:

"L-am analizat într-un laborator din Scottsdale, care colaborează cu NASA. A fost utilizată aparatură computerizată de avangardă, constatîndu-se că atît obiectul discoidal cît şi avionul se aflau la o distanţă considerabilă faţă de obiectivul aparatului de fotografiat, între cinci şi opt kilometri. Avionul se deplasa rapid, în vreme ce discul se mişca foarte încet dacă nu cumva era imobil.Am exclus posibilitatea unui montaj, a unei reflexii sau trucaj , sunt forografii autentice, care coincid cu descrierile martorului.

Interesul pentru aceste fotografi unice pare să nu fie doar ştiinţific. La cîtva timp după incident, trei bărbaţi l-au făcut o vizită lui Amaury Rivera. I-au spus că sunt agenţi CIA şi l –au cerut să le dea fotopgrafiile şi negativele, fără să precizeze despre ce fotografi este vorba. Rivera le-a răspuns că nu ştie la ce se referă. Vizitatorii aveau un mandat şi au percheziţionat toată casa, dar n-au găsit ceea ce căutau, pentru că tînărul încredinţase fotografiile unui prieten.

Insula Porto Rico se bucură de o atenţie deosebită din partea OZN-urilor, care apar deseori deasupra zonei dens populate din

sud. La 28 decembrie 1988, la orele 19:35 locuitorii din Cabo Rojo Au văzut o lumină albastră zburînd peste munții Sierra Bermeja. Lumina și-a schimbat culoarea, devenind o mingie de foc gălbuie, care făcea parte de fapt dintr-un enorm obiect triunghiular, lumina era emisă de pe suprafața inferioară. Avioanele au încercat să intercepteze obiectul, care și-a schimbat de trei ori traiectoria și direcția. Apoi aproape s-a imobilizat în văzduh și unul dintre avioane se afla pe o rută de ciocnire cu partea lui posterioară. Martorii au început să țipe așteptîndu-se la o explozie și la o prăbușire, dar avionul a dispărut brusc, în vreme ce se afla aproape de obiect. Celălalt avion a continuat să zboare în dreapta OZN-ului și a dispărut și el .

Triunghiul zburător s-a întors și a survolat lacul Sman , un ochi de apă înconjurat de palmieri. Aflat cam la 30 de metri deasupra acestor arbori , OZN ul s-a divizat în două obiecte disticte, cu o explozie de lumini absolut tăcută. Unul dintre aceste obiecte s-a îndreptat cu o foarte mare viteză spre nord, celălalt spre est, apoi au dispărut. Cei peste o sută de martori au relatat că un al treilea avion a asistat la această scenă de departe și cănd pilotul a înțeles ce se întîmplă a plecat fiind urmărit de trei luminițe roșii lansate de OZN.

Soarta lui nu este cunoscută. Ancheta efectuată a arătat că avioanele trebuiau să aparțină Statelor Unite, întrucît în ziua aceea Garda Națională portoricană nu avea programate exerciții în zonă și nici unul dintre aparatele sale nu părăsise solul. În schimb o importantă bază militară din Caraibe, desfășura exerciții de luptă fapt confirmat de Oficiul Federal pentru Aviație din capitala insului San Juan.

UN RAPORT DE RUTINĂ

La orele 10:34 cursa 302 executa zbor în zona aeroportului. În aşteptarea intrării pe culoarul de aterizare a semnalat turnului de control iminenta coleziune cu o altă aeronavă necunoscută, cerînd explicaţii şi ajutor celor de la sol, echipajul a primit imediat aprobarea de aterizare precizîndu-l-se că în zona respectivă nu mai evoluează nici o altă aeronavă.

Deşi controlorii de trafic aerian au avut permanent contact radar cu cursa 302, aceştia nu au mai semnalat-descoperit- în zonă nici o altă aeronavă, dar după deschiderea trenului de aterizare, aeronava necunoscută a întretăiat din nou traiectoria cursei 302 şi piloţii, în ultimul moment au evitat catastrofa ratînd aterizarea. De data aceasta şi cei din turn au observat vizual un imens bolid dispărînd spre vest cu o viteză ameţitoare. După încă un tur cursa a aterizat cu bine, urmărită cu emoţii de întregul personal al aeroportului. Staţia radar Vega 7 de mai bine de două ore semnalase că urmărea cu insistenţă un vehicul aerian care sfida prin evoluţia sa toate legile aerodinamicii.

După ce descrisese cele mau fascinante traiectorii, aeronava necunoscută se stabilise la înălţimea de 7000 de metri, rămînînd nemişcată.

Staţia Vega 7 semnalase şi altor centre de urmărire inoportuna apariţie astfel că acum misterioasa aeronavă era continuu supravegheată determinîndu-l-se continuu parametri de zbor.

Navelor aflate în zbor din zona amintită li s-au cerut date suplimentare despre ea. Toate au confirmat apariţia atît vizual cît şi prin mijloace radioelectronice de bord. Rapoartele obţinute cu acest prilej relevau o luminoasă sferă argintie înconjurată de strălucitoare halouri multicolore.

La centrul de supraveghere al spaţiului aerian se vehiculau cele mai incredibile ipoteze. Se făceau diferite presupuneri de acţiune,trebuia luată o hotărîre imediată. De la aerodromul SERENA au decolat două supersonice pentru interceptarea aeronavei necunoscute. Între timp aceasta se mişca lin pe o traiectorie neregulată în direcţia munţilor. Cele două echipaje formate din piloţi de elită, pregătiţi să zboare în orice condiţii, ţineau permanent legătura radio cu solul, descriind toate manevrele aeronavei necunoscute. La sol calculatoare de mare capacitate transmiteau piloţilor date despre evoluţia bolidului. S-a hotărît ca unul dintre supersonice să intercepteze bolidul, celălalt stînd în aşteptare, urmărind ce se întîmplă în imediata apropiere. Legătura radio cu interceptorul slăbea din ce în ce mai mult, fiind acoperită de paraziţi. Pilotul a acţionat instalaţia de identificare dar nu a prinit nici un răspuns. La scurt timp legătura radio cu solul dispăruse şi operatorii radar au fost martorii contopirii interceptorului cu bolidul, care continua deliranta-l deplasare. Deşi situaţia era dramatică , cu calm şi sînge rece echipajul celui de-al doilea interceptor a cerut instrucţiuni de acţiune. A primit aprobarea ca, de la distanţa de siguranţă să atace bolidul cu tot armamentul de la bord. Era ziua surprizelor. Rachetele după ce părăseau lansatoarele se autodistrugeau. Proiectilele se loveau ca de un zid transformîndu-se în mii de schije. Bolidul nu se mai lăsa urmărit de interceptor şi făcînd o incredibilă întoarcere în unghi drept, căzu în spatele interceptorului, devenind din vănat,vănator. Distanţa scădea vertiginos. Bolidul şi avionul s-au contopit dispărînd cu o viteză fantastică în neant. Totul fusese înregistrat, filmat, forografiat. Cîteva rachete sol-aer lansate asupra bolidului îşi dovediseră ineficienţa, autodistrugîndu-se. Bolidul şi două avioane erau pierdute, fără a lăsa cea mai mică urmă materială în schimbul unor întrebări la care nu pute răspunde nimeni.

Amănuntele cu privire la incident nu fuseseră date publicităţii fiind cunoscute unui grup restrîns de specialişti.

După exact 48 de ore s-a produs incredibilul. Interceptoarele dispărute, cu echipajele intacte, au aterizat ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat...Autonomia de zbor a aparatului era de maxim 130 de

minute. Aterizarea se produsese după aproximativ 48 de ore , raportul piloţilor fusese unul foarte concis. Au interceptat bolidul, au fost în pericol de inevitabilă coleziune, au manevrat şi ne mai descoperind bolidul au ...aterizat.

Un raport de ...rutină?! Sa intimplat cu adevarat...unde? A NU VA AMINTITI.....

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

OZN-UL CARE URMĂREȘTE SATELIȚI

În țara noastră au fost semnalate fenomene aeriene neidentificate încă din cele mai vechi timpuri. Mai aproape de zilele noastre o ciudată observație OZN a fost semnalată în luna mai 1944 la Pîncota. Atunci doi martori considerați de încredere au înaintat autorităților timpului o declarație scrisă în care aceștia descriau o ciudată aeronavă. Descrisă ca fiind: " un avion german"sau "un avion anglo-american" obiectul zbura extrem de repede și în cîteva rînduri se susținuse imobil timp de două trei minute în diverse puncte pe cer. Evoluția a avut loc în totală liniște și fără urme de fum, ea a durat aproximativ zece minute dar nu s-a găsit nici o explicație plauzibilă pentru strania aeronavă.Raportul a fost gasit in arhiva Sigurantei Statului prin 1970.

În anul 1990 ingineul Valentin Fuirnică (36 de ani) cercetător geofizician în domeniul cîmpului electromagnetic, a avut șansa ca împreună cu șoferul său Radu Lăcătuș (45 de ani) ce-l însoțea în calitate de colaborator să fie martori oculari ai observării în perioada 23 iunie –26 august 1990 în zona Tîrgu Ocna-Miercurea Ciuc a evoluțiilor mai multor OZN-uri. Specificul muncii l-a permis întotdeauna o observare amănunțită a bolții cerești și a împrejurimilor punctului de stație atăt ziua cît și noaptea. Evenimentele s-au suscedat uniform în timpul celor două luni, primul avînd loc la 23 iunie celelalte în perioada 23 iunie-26 august. Fenomenele au fost urmărite de patru stații geofizice separate aflate în zone relativ depărtate de așezările omenești. La observațiile efectuate s-au constatat traiectorii care aveau înălțimi cuprinse de la cîțiva zeci de metri la sute de ...kilometri!

În seara zilei de 26 august, s-a semnalat un OZN care însoţea îndeaproape evoluţia pe orbită a unui satelit artificial al Pămîntului, OZN-ul emitea la intervaluri de timp regulate flash-uri spre satelit.

OZN-urile au survolat localităţile Tuşnad-sat, Sîntsimion, Sîntimbru, Sîncăieni şi Miercurea Ciuc. Vitezele au variat de la zeci de sute de kilometri pe oră, culoarea OZN-urilor era argintiu-albastră însoţită permanent de flash-uri şi benzi colorate în diferite nuanţe de culori stridente. Razele de lumină aveau intensitate mare în direcţia de zbor, dar nu au fost semnalate jeturi de propulsie. A fost observată şi o aterizare după ce s-a încercat un schimb de semnale luminoase cu unul dintre OZN-uri. Observaţiile au durat de la zeci de secunde la căteva zeci de minute.

Autorul deţine un jurnal de observaţii executate cu o mare rigurozitate ştiinţifică, folosind un bogat set de aparatură de cercetare. Rezultatele sînt originale şi aduc multe elemente noi în vastul dosar al fenomenului OZN. O observaţie intersantă o constituie faptul că pe timpul evoluţiei OZN-urilor au fost semnalate mari variaţii ale cîmpului electromagnetic, iar măsurătorile geodezice nu au mai putut fi efectuate , acele indicatoare ale aparetelor de măsură fiind date peste cap. Evoluţiile OZN-urilor au fost urmărite vizual prin lunete, telemetre, teodolite şi binocluri măsurîndu-se precis vitezele, unghiurile de înălţime, azimuturile şi înălţimile de evoluţie pe toată durata cît acestea s-au aflat în cîmpul de observaţie, cît şi coordonatele punctelor de staţie şi de aterizare.

Domnul Valentin Furnică se afirmă ca un observator avizat, desfăşurând cercetări cu un profund caracter ştiinţific. Observaţiile sale au fost studiate instituţii specializate în domeniul geodeziei şi astronomiei.

ÎNTIMPLĂRI DIN (I)REALITATEA IMEDIATĂ

Dacă cu prilejul Congresului mondial al ufologilor ce a avut loc la Zurich, în Elveţia s-a stabilit în unanimitate că extratereştri sunt creştini pe nimeni nu mai miră că revista americană " SUN " publică un interviu cu crecetătorul Donald Feerick care susţine că ar fi posibilă chiar şi clonarea lui Iisus Christos. Dar pînă atunci ,de cînd savantul Stephen Hawking ce a afirmat că în curînd va veni o zi în care călătoria în timp va deveni posibilă, cititorii ziarului The Times se întrec în imaginaţie pentru a vedea ce personaj istoric ar fi cel mai interesant de suprimat: Nero, Attila, Stalin, Hitler, Adam şi Eva sau poate chiar şarpele ? Toată lista personajelor istorice ce ar putea fi suprimate nu a iscat controverse cît imensele discuţii provocate de apărătorii drepturilor animalelor ce se opun cu îndîrjire suprimării şarpelui. Au fost primite zilnic sute de scrisori, faxuri şi conumicări pe internet de la fanii şarpelui biblic.Pînă ce maşina timpului va fi inventată rămîn de rezolvat dilemele provocate de suprimarea unuia sau altuia din personajele istorice invocate pentru experiment.

La sfîrşitul anilor '60, s-a ajuns să se efectueze primele experienţe de congelare şi readucere la viaţă a unor mamnifere mici. Animalele erau răcite treptat, în timp ce li se injecta în sînge un coagulant.Pe la -8 grade C sîngele era înlocuit cu o substanţă specială, care permitea scăderea temperaturii pînă la -190 de grade C, după care corpul era cufundat în azot lichid. Vieţuitoarele erau readuse după un timp la temperatura normală printr-o procedură inversă, constatîndu-se că suportă bine experienţa.Ceea ce era

valabil pentru nişte fiinţe mărunte,nu rămîne însă valabil şi pentru om. Din păcate, ţesuturile diferite necesită viteze de coagulare diferite,pentru a suferi cît mai puţine stricăciuni. Omul nu poate fi desfăcut în bucăţi pentru a fi congelat şi apoi asamblat în timpul decongelării.Trecând sub tăcere aceste dificultăţi,firme precum " Cronic's " au pornit să propună unor amatori, contra sumei de 200 de mii de dolari, congelarea cu şanse de revenire la viaţă peste un mileniu.Atunci urmau să petreacă un an de viaţă, să se recongeleze din nou pentru un mileniu,din nou să trăiască un an şi aşa mai departe. S-au găsit mai multe zeci de amatori. Congelarea trebuia să înceapă la 15 secunde după constatarea decesului persoanei respective, iar decongelarea nu înainte ca ştiinţa medicală să fi progresat suficient pentru a-l putea şi vindeca de boala care l-a fost fatală. Nu au fost congelaţi prin urmare, decît oameni declaraţi decedaţi.Prevederea s-a dovedit a fi bună, deoarece în 1980 a izbucnit un mare scandal , cînd s-a descoperit că cei de la Cronic's au uitat să complecteze la timp azotul lichid evaporat,drept care în lăcaşurile călătorilor peste milenii s-au găsit resturilr unor...cadavre descompuse.Firma a fost obligată doar la plata unor despăgubiri băneşti substanţiale.

Experienţe de conservare a ţesuturilor vii prin criogenie au avut loc şi în ţara noastră, sub conducerea profesorului C. I. Parhon.Ar fi foarte interesant de ştiut care au fost rezultatele experimentelor de criogenie desfăşurate în ţara noastră pînă în prezent ele fiind ascunse de vălul secretului.

Amatorilor de îmbogăţire rapidă le comunicăm că Marc Guzman, o doamnă de naţionalitate franceză, a lăsat în anul 1908 ,Academiei de Ştiinţe Franceze o sumă de 100 de mii de franci, destinată să recompenseze pe prima persoană care va intra în comunicaţie cu locuitorii unui corp ceresc,altul în afară de planeta Marte.

După cum ştim acest eveniment încă nu s-a petrecut.Cînd va avea loc şi cine va avea fericita ocazie să stabilească această epocală legătură este greu de spus.Este o problemă de viitor,însă nu lipsită de surprize.

În Franţa,prin anii '80, numele lui Golden Dawn provoca frisoane societăţii pariziene. Numeroşi artişti suprarealişti

pretindeau că sunt în contact cu cîţiva membri ai ordinului secret.Acest ordin de iniţiere secretă al lui Golden Dawn era destinat să reintroducă practicile magice în Occident. Ritualurile sale se practică în costume egiptene, colorate,seducătoare.În Franţa, acest ordin este format din sute de persoane.Sarcina ordinului secret al lui Golden Dawn este de a insufla un ezoterism de calitate în mişcarea " New Age ". Acest ordin a fost creat în 1888 de dr. William Wynn Wescott, pornind de la misterioasele documente cifrate din codurile de alchimie ce datau din secolul XVI. Membrii acestui ordin se consideră depozitarii celor mai puternice forţe oculte din Occident.

Pentagonul a recurs timp de mai multe decenii la serviciile unor persoane înzestrate cu facultăţi paranormale, servicii care, potrivit unui raport secret al CIA s-au dovedit a fi suficient de relevante.Parapsihologii cazaţi la baza militară Fort Meade (Maryland) au trebuit să răspundă la diferite întrebări puse de militari, ca de exemplu: localizarea ostaticilor americani răpiţi de tereorişti în străinătate,reperarea depozitelor de arme ale unor formaţiuni extremist teroriste,identificarea navelor şi autovehiculelor care transportau droguri în Florida şi California, descoperirea unor laboratoare unde erau fabricate bombe, arme artizanale şi droguri.

Parapsihologii au permis dezvăluirea unui important program sovietic de construcţie de submarine şi localizarea unor servicii secrete care acţionau la adăpostul unor clădiri obişnuite pe teritoriul american sau în mai multe ţări străine.Li s-a cerut de asemenea parapsihologilor să dezvăluie scopul instalării unui radar de mare putere de către ruşi la Duşanbe (în Tadjikistan) operaţiune reuşită.

CIA I-a folosit pe parapsihologi pentru a afla rezultatele obţinute în experienţele nucleare în centre de cercetare atomică din China şi fosta URSS.Prin aceste metode au fost descoperit un angajat al său ce era folosit de KGB în Africa de Sud.

Potrivit studiului realizat pentru CIA, de Institutul American de Cercetare în domeniul parapsihologiei (organism independent) rezultatele obţinute prin viziunea la distanţă au demonstrat că se merită continuarea cercetărilor în acest sens. Dovezile confirmînd valoarea operaţională a viziuni la distanţă au impus dezvoltarea acestora în viitor.

De curînd Jenet şi Stewart Farrar au publicat în Irlanda cartea "Drumul Vrăjitoarilor", în care autorii afirmă că vrăjitoria a căpătat astăzi proporţiile unei epidemii, numărul adepţilor crescând cu zecile de mii, în special în Europa şi America, printe adepţi numărîndu-se bancheri,militari, politicieni, doctori, avocaţi, femei casnice. Iată ce putem afla parcurgînd filele ei:

Vrăjitorii complet goi,mînuind pumnale sacre,fac tot felul de farmece ori proferează blesteme sub razele Lunii pline, în toiul nopţii. Cei care fac vrăji trebuie să posede cel puţin un pumnal de capricorn, un cazan , o coadă de mătură, efigii de ceară şi diferite formule magice. Pentru ca farmecele să devină mai puternice se folosesc nuditatea şi sexul.

" Sabaturile satanice " sunt serbări pentru atragerea de noi membri.Autorii afirmă: " relaţiile sexuale sunt cale cea mai eficientă pentru a stăpîni forţele psihicului." Dar nu numai sexualitatea şi nuditatea sunt singurele atribute ale vrăjitoriei ci şi durerea şi autoflagelarea.Acestea îl ajută pe cel ce practică vrăjitoria să se concentreze.

Vrăjitorii sînt răzbunători dacă se simt lezaţi sau ofensaţi. Duşmani vrăjitorilor sînt vampirii psihici,deoarece aceştia au posibilitatea să le stoarcă toată energia. Oricine este suspectat de a fi vampir este blestemat şi, pentru ca aceste blesteme să se realizeze, se confecţionează din ceară o efigie cu chipul vampirului respectiv, căreia i se dă foc pe malul unei ape curgătoare. În tot timpul în care această ceară arde sunt rostite tot felul de formule magice.

NASA are date certe că în ultimile două decenii pe spaţiul fostei URSS au căzut mai multe corpuri cosmice ce nu erau de origine naturală sau rămăşiţe de echipamente ale unor obiecte lansate de om pentru cercetarea Universului. De fiecare dată locul de impact a fost înconjurat de trupe şi " epavele " recuperate au fost transportate la un laborator ultrasecret de lîngă Moscova, pentru studiu. După SUA şi China, există probabilitatea ca şi Rusia să fi fost capturat cel puţin un OZN dacă nu chiar conform speculaţiilor din presa internaţională o fiinţă de origine extraterestră.

Amatorilor de senzaţi tari nişte indivizi destul de ciudaţi le vînd inlegal în mai multe locuri din Bucureşti şi din ţară Biblia Satanică

de Anton Szandor La Vey la un preț de cîteva sute de mii de lei . Biblia Satanică avînd titul original " The Satanic Bible " a apărut în 1969 sub egida editurii Avon Books din New York. Anton Szandor La Vey autorul acestei cărți este denumit de discipoli săi The Black Pope (Papa cel negru) .Volumul are 272 de pagini și este structurat pe patru cărți: Focul- Cartea lui Satan; Aer- Cartea lui Lucifer; Pământ- Cartea lui Belial; Apa – Cartea lui Leviathan. Această lucrare mai are o introducere, o prefață semnată de Burton H.Wolfe ,urmată de un Prolog și de cele Nouă declarați satanice.

În 1972, Jean Toroval, corespondent de presă aflat în Vietnam, comunica că baterii de rachete și artilerie antiaeriană au deschis focul împotriva unui imens OZN roșu-portocaliu. Rachetele și proiectilele explodau înainte de a reuși să atingă OZN-ul .O situație similară este descrisă într-un document NATO, dat publicității în 1976.Astfel un OZN în aparență metalic, discoidal, cu un diametru de aproximativ 100 de metri, s-a apropiat de o baterie de rachete antiaeriene dispuse pe litoralul Coreei de Sud . Nerăspunzînd la semnalele de identificare, împotriva OZN –ului s-a lansat o rachetă antiaeriană Hawk. Racheta a fost abătută de la traiectoria spre OZN de o puternică rază luminoasă după care s-a autodistrus în scurt timp deși nu primise o astfel de comandă de la cei ce o lansaseră. O altă rază de lumină a fost îndreptată spre complexul de rachete ce a redus instalațiile de dirijare și rampele de lansare la o masă inertă de fier mort, pînă ce OZN-ul a ieșit din raza de acțiune a acestora.

Oare noi ce am fi spus dacă am fi fost la fel întîmpinați cînd am debarcat pe Lună?! Errare humanum est, perseverare diabolicum...

Presa din 24 martie 2000 ne informează cum un elev nigerian ar fi fost transformat în ignamă (o legumă cu tuberculi bogați în amidon și comestibilă) după ce a acceptat o bomboană de la un vrăjitor local. Păcăleală sau nu o să vă ținem la curent.

VIITORUL A ÎNCEPUT IERI

În literatura de specialitate sunt descrise numeroase teleportări de obiecte şi vietăţi.În toate situaţiile, acestea au apărut ca din senin. Pe 25 noiembrie 1961, la White Oak Flats (Tennessee, SUA), coastele munţilor au fost acoperite de o imensă peliculă transparentă din polietilenă picată din ...cer. Întîmplarea a rămas neclarificată. Pe 19 februarie 1965, la Bloomsburg (Pennsylvania, SUA) a "plouat" cu .... mici paştile de plastic, care au acoperit într-un strat apreciabil o suprafaţă de cîteva mii de metri pătraţi. Vremea era frumoasă, fără pic de vînt, nu s-a găsit nici un avion, nici un păgubaş care să revendice pastilele de plastic.

Au mai fost semnalate averse de peşti, broaşte, şerpi, şi salamandre, iar uneori de carne şi sînge. Ele sunt asociate cu urmări funeste, constituind avertismente cereşti. Astfel, în august 1968, lîngă Sao Paolo (Brazilia), carnea şi sîngele a acoperit o suprafaţă de cîţiva kilometri pătraţi. Iată o descriere din Flying Saucer Review:

"*Bucăţelele de carne erau distanţate cam cu o jumătate de metru între ele, fiind de 5-20 cm lungime. Cerul era senin. Nici un avion nu fusese văzut înaite, în timpul sau după eveniment şi pe cer nu se zăreau păsări.*" Conform mărturiilor, multe din creaturile picate din cer rămîneau suficient timp în viaţă pentru a fi studiate. Aspectul lor, deşi părea normal, prezenta deseori o ciudăţenie: vietăţiile erau aproape incolore. "*Puteam privi prin ele, de parcă ar fi fost din sticlă*", comenta un martor ocular.

Pe scurt, mai muţi săteni din comuna, Poienile de sub Munte, localitate izolată situată în Munţii Maramureşului, la graniţa cu Ucraina, au sesizat Poliţia în legătură cu unele zgomote ciudate care se aud noapte de noapte undeva în adîncul pămîntului pe care se

află casele şi acareturile lor. Zgomotele sunt asemănătoare celor făcute de utilaje folosite în activitatea de extracţie şi prospectări minere.

Problema care se pune cine desfăşoară aceste activităţi? În zonă nu este cunoscută nici o mină sau altă unitate cu specific minier.

În 1967, o tînără absolventă care lucra pentru o teză de doctorat, Jocelyn Bell, efectua o plicticoasă analiză a semnelor înregistrate de un nou radiotelescop. La un moment dat, ea a remarcat o ciudăţenie: un impuls ordonat, foarte scurt, care se repeta la intervale ceva mai lungi de o secundă. Regularitatea aproape incredibilă a semnalelor- diferenţele nu depăşeau o sutime de milioane de secundă!- precum şi faptul că ele se dovedeau a avea originea într-o sursă de dimensiuni foarte mici, l-a condus pe cercetători spre ipoteza unei origini artificiale. În primele ore de euforie care au urmat descoperirii, radioastronomii de la Cambrige au botezat sursa L.G.M.-1, L.G.M. înseamnă Little Green Men, adică Micii Omuleţi Verzi, cu alte cuvinte, extratereştrii!

Entuziasmul s-a stins destul de repede, după ce şi alte radioobservatoare astronomice au intrat în acţiune. S-a renunţat la apelativul L.G.M. şi s-a aflat, cu timpul, că asemenea surse de semnal sînt de fapt obiectele cosmice numite pulsari.

La Valea Călugărească un grup de oameni de afaceri şi karatişti, români şi americani, s-au hotărît să pună bazele unui centru educaţional autonom, în care o sută dintre cei mai dotaţi copii orfani vor fi transformaţi în samurai(la propriu). În următorii treizeci de ani cîteva mii de copii vor beneficia de o educaţie de excepţie, transformîndu-se în adevăraţi supra-oameni, urmînd ca ei să facă parte din elita societăţii româneşti viitoare.Preşedintele Federaţiei Române de Kyokushin îi va antrena pe copii.În proiect sînt angajate persoane foarte influente din mediul politic.

Vitia Mereanu are 30 de ani şi domiciliează în Arad. Este singurul român acceptat de călugării Shaolin să pătrundă în comunitatea lor şi să descopere adevăratele tehnici inventate de ei. În prezent acesta este subofiţer în cadrul trupelor de jandarmi.

Cercetătorii germani au descoperit că,stresul la locul de muncă se poate împărţi în două categorii distincte: stresul negativ, distres, şi stresul pozitiv, eustres.

Distresul apare în momentele în care o persoană pierde controlul asupra situaţiei, sau este depăşită de acesta. Eustresul, în schimb, stimulează producerea hormonului fericirii, endorfina. În acele momente, persoana cuprinsă de eustres este plină de entuziasm şi forţă de muncă, chiar dacă are foarte multe lucrări de rezolvat. Werner Hubner, expert în probleme legate de comportament, afirmă că stresul negativ se poate transforma în stres pozitiv: persoanele care primesc critici din partea şefilor trebuie să reacţioneze obiectiv şi să nu se lase dominate de latura emoţională. Pe termen lung această metodă conduce la o creştere a randamentului la serviciu.

În ultimul timp contrabandiştii dau lovituri grase în peşterile României. Ei caută fosile, insecte, stalactite şi stalacmite, oase de urşi dispăruţi cu mii de ani în urmă, flori de mină pe care le vînd colecţionarilor bogaţi.Cele mai căutate trofee sunt oasele ursului de cavernă. Un craniu de urs ajunge şi la 2000 de mărci germane.

Conform spuselor mai multor ocultişti, în Bucureşti ,se găsesc mai multe porţi de ieşire din universul terestru.Ele s-ar afla în anumite puncte bine delimitate ce sînt accesibile în condiţii speciale. Iată cîteva din acestea: Parcul Herăstrău, Biserica Chiajna (azi părăsită), Biserica unde se presupune că este îngropat Vlad Ţepeş(pe insula din lacul Snagov), Calea Moşilor, Curtea Domnească, Strada Polonă, Parcul Libertăţii, Kilometrul Zero, Biserica Sfîntul Gheorghe, Piaţa Universităţii, Zona Lipscani (interesant este că lipseşte strada Mîntuleasa, făcută celebră de Mircea Eliade). În zonele citate pot fi văzute din cînd în cînd ziua sau noaptea diverse persoane "înarmate" cu pendule, anse şi cristale efectuînd diverse măsurători.

S-a determinat statistic de către ufologi că zonele cu activitate vulcanică şi seismică intensă sînt vizitate mai des de către OZN-uri, iar cu cîteva ore înainte declanşării seismelor pe cer sînt foarte vizibili nori sub formă de panglică ce staţionează deasupra zonelor respective ore în şir dispărînd după declanşare mişcărilor telurice.Înclinarea acestor nori indică, de regulă epicentru cutremurului.Asemenea nori au fost identificaţi deasupra localităţilor din ţara noastră înaintea cutremurelor. !

Robert Whymant într-un articol din The Times ne spune că : "La două din cele mai importante centre de cercetări ştiinţifice din

Japonia, gîndacii de bucătărie sunt "instruiţi" în vederea pregătirii lor pentru misiuni umanitare de spionaj.(...) Cercetătorii japonezi(...) intenţionează să trimită gîndacii- dotaţi cu microcamere de luat vederi şi senzori- să pătrundă în zone în care omul nu poate accede.(...) Aripile şi antenele insectelor sunt îndepărtate şi înlocuite cu un dispozitiv electronic. Înarmaţi cu o telecomandă, cercetătorii trimit semnale care stimulează electrozii şi direcţionează gîndacul către dreapta sau către stînga, înainte şi înapoi.(...) "Robogîndacul", care poate supravieţui cîteva luni, devine treptat imun la impilsurile electronice, ceea ce îi limitează durata activă de viaţă."

Un colectiv de specialişti români studiează lansarea cu forţe proprii a unui microsatelit de producţie românescă sută la sută. Se caută vectorul purtător studiindu-se două posibilităţi: utilizarea unei rachete balistice dezafectate de la armată sau un avion de luptă supersonic programat să zboare pe un traiect calculat sub un anumit unghi şi cu o anumită viteză care să permită înscrierea pe orbită a microsatelitului.

Richard Deacon în lucrarea The Israeli Secret Service afirmă că : "În Cehoslovacia, Polonia, România şi Bulgaria există de asemeni centre pentru dezvoltarea spionajului şi contra-spionajului psihotronic. Contactele noastre în aceste ţări sunt excelente, pentru bunul motiv că evreii au fost lideri în acest domeniu de cercetare înaintea celui de-al doilea război mondial, cu precădere în Cehoslovacia şi Polonia. În unele cazuri, informaţiile referitoare la lagărele de concentrare au fost obţinute prin intermediul telepatiei şi clarviziunii. Cehii au folosit PSI cu mult înaintea războiului, iar cel care a colaborat la realizarea Manualului Armatei Cehe despre ESP- Clarviziunea, Hipnotismul şi Magnetismul- editat în 1942, a fost un evreu".

Infernul există dar nu este chiar atât de înfricoşător cum îl arată reprezentările tradiţionale din evul mediu, a asigurat Biserica anglicană într-un raport cu privire la "misterul salvării sufletului", dat publicităţii la Londra.

Viziunile ilustrînd chinurile veşnice în mijlocul flăcărilor au fost "înfăţişate cu sadism" şi "au lăsat impresii dureroase multora" , a

apreciat Biserica anglicană care a regretat faptul că "unii creştini au profesat o teologie înspăimîntătoare care l-au transformat pe Dumnezeu într-un monstru sadic".

"Infernul nu este tortură veşnică, ci obţiunea finală şi irevocabilă a tot ceea ce se opune lui Dumnezeu în mod complementar şi absolut, astfel încît singurul sfîrşit este neantul total", se arată în acest raport întocmit de Comisia de doctrină a Bisericii anglicane.

Creştinii nu trebuie să ignore relaţiile pe care le constituie damnaţiunea şi judecata de apoi, se arată în text. Pradisul există şi el, de asemenea, dar raiul nu înseamnă "perfecţionarea veşnică şi statică" , cum cred unii, " ci o participare veşnică la viaţa Domnului". Raportul a fost bine primit de evanghelişti anglicani, aripa modernistă a Bisericii, care şi-au exprimat satisfacţia faţă de această " puternică şi tradiţională componentă a teologiei anglicane."

Statele Unite au îngenunchiat Japonia cu ajutorul ... Germaniei? Proiectul Manhattan nu ar fi putut fi realizat fără uraniul capturat de la Hitler.Iată o revelaţie!

"Un fost ofiţer al serviciilor secrete americane, care s-a ocupat în timpul războiului de protecţia programului de înarmare atomică al SUA, a declarat că uraniul folosit la prima bombă nucleară provenea de la bordul unui submarin german. Submarinul U- 234, care se îndrepta spre Japonia, a fost capturat în Atlantic în mai 1945. La bordul lui s-au găsit , în zece recipiente, 540 kilograme de oxid de uraniu"..

IMPOSIBILUL DE LÂNGĂ NOI

Sir John Evelyne- memorialist englez din secolul al XII- povestește undeva, în memoriile sale că, într-o zi, a întîlnit pe străzile Londrei un om care voia să-i vîndă un inel. Inelul avea ca piatră un punct de foc orbitor, de la care și-a aprins pipa. Suma pe care omul a pretins-o fiind prea mare, Sir John Evelyne a renunțat să cumpere inelul. După ce s-a despărțit de străin, Sir John și-a dat seama că de fapt, inelul era foarte ciudat și s-a întors să-l caute pe străin ca să cumpere inelul. Dar nu la m-ai găsit și nici nu la m-ai revăzut vreodată.

Dacă relatarea memorialistului englez este reală, atunci faptul este foarte straniu pentru că și în prezent realizarea unui asemenea dispozitiv ar fi dacă nu imposibil, extrem de greu de realizat.

Radiodifuziuni române I se consideră începutul la data de 22 decembrie 1927, cînd s-a înființat Societatea de Difuziune Radiofonică din România, transformată apoi în Societatea Română de Radiodifuziune. Acest început venea tîrziu pentru România, în Europa existau în acea vreme 28 de posturi de radiodifuziune. Dar introducerea radiofoniei la noi fusese împiedicată cu îndîrjire de către miniștri de război de pînă atunci care socoteau aparatul de recepție " mijloc eficace și absolut de spionaj " sau o " adevărată primejdie pentru stat ". Internet-ul nu cu mult timp a pătruns cu greu în România cam din aceleași...motive!

În anul 1766, filozoful idealist Immanuel Kant (1724-1804), întemeietorul filozofiei clasice germane, relata în " Traume eines Geisterschers ", un caz tulburător. S-a întîmplat la Goteborg în ziua de 19 iulie 1759. Emanuel Swedenborg (1638-1772), naturalist și filozof mistic suedez, se afla în anturajul prietenilor săi.Pe seară către ora 20.00, brusc, a fost cuprins de o emoție abia stăpînită. Le-a

declarat celor prezenţi că "vede" cum un puternic incendiu mistuie Stockholmul (situat la aproximativ 400 km de Goteborg) . În faţa guvernatorului, a făcut o descriere amănunţită a catastrofei: în ce cartier a izbucnit un incendiu, la ce oră, în ce condiţii, cîte clădiri au căzut pradă flăcărilor, numărul victimelor, cînd s-a potolit pîrjolul etc. În cursul nopţii, guvernatorul ţinutului Goteborg a primit la Curte un raport special despre incendiul de la Stockholm. Descrierea făcută de E. Swedenborg s-a dovedit exactă de la primul, pînă la ultimul cuvînt.

La începutul anului 1995 în urma unei serii de experimente, un clarvăzător a comunicat un eveniment deosebit de interesant. El a descoperit pe fundul Mării Negre în zona sudică extremă a litoralului romînesc, undeva la limita apelor teritoriale, epava unui submarin. Repetînd şi adîncind investigaţiile în condiţi diferite de timp şi anotimp ziua şi noapte a putut fi relevat faptul că submarinul este de provenienţă germană şi se află pe fundul mării de la începutul anului 1944 cînd a suferit o avarie în imersiune, ne mai reuşind să se ridice la suprafaţă, întreg echipajul pierind prin înec sau asfixie.

Conform viziunilor clarvăzătorului submarinul este aproape intact după aproape şase decenii de la scufundarea sa în apele Mării Negre, avînd numeroase compartimente unde apa nu a pătruns încă. Consultînd un album cu submarine de epocă, clarvăzătorul a apreciat că submarinul descoperit de el este un prototip al unuia dintre modelele cele mai moderne şi mai mari ale acelui timp. Clarvăzătorul mai afirmă că epava ar fi fost vizitată din timp în timp de unele submarine contemporane fără a se acţiona în nici un fel asupra acestuia. Datorită compoziţiei apei sărate de mare din acea zonă şi temperaturii relativ constante epava se află într-un bun stadiu de conservare naturală. Se pare că epava submarinului atrage vizitatori datorită încărcăturii pe care aceasta ar avea-o la bord, natura căreia clarvăzătorul nu a vrut să o precizeze.

Cu aproape două sute de ani în urmă consulul american la Petrograd a negociat tratatul de cumpărare a peninsulei Alaska pentru un preţ de 7,2 milioane de dolari de la Rusia. Consulul nu era altul decît generalul american de origine română George Pomuţ,

născut în Transilvania în localitatea Giula, absolvent al Academiei Militare austriece de la Viena şi Academiei Franceze de la St. Etienne şi care va fonda în statul Iowa un oraş cu numele New Buda, dispărut între timp de pe hartă. Va muri la 12 octombrie 1882 la Petrograd unde este şi înmormîntat (16 ani a funcţionat în calitate de consul al SUA în Rusia). Se pare că ruşii nu-i vor ierta niciodată rolul avut în tranzacţia cu Alaska în perioada respectivă circulînd zvonuri conform cărora generalul american ar fi fost asasinat, averea lui se va pierde în mod misterios neajungînd la nici unul din moştenitori săi.

Directorul parcului naţional Uluru din Australia a anunţat că, în ultimii ani, mii de oameni au trimis înapoi bucăţile furate din celebrul monolit roşu, deoarece au fost urmăriţi de "blestemul Uluru". Julian Barry a afirmat că primeşte câteva pachete pe lună cu fragmente de monolit desprinse din stîncă şi luate de sutele de mii de turişti din întreaga lume. Toţi cei care au scris autorităţilor parcului australian au dat numeroase exemple pentru a demonstra ghinionul ce I-a urmărit de cînd au intrat în posesia bucăţilor de piatră: accidente grave, decese în familie, falimente şi alte numeroase nenorociri. Astfel de mărturii sosesc din întreaga lume.

România are în prezent trei apareate în funcţiune trimise în cosmos. Este vorba, în primul rînd despre un computer de bord în modulul Piramida, al staţiei spaţiale MIR, modulul scăpat cu bine din recenta coleziune şi care funcţionează la parametri normali, transmiţînd în infraroşu imagini ale Terrei. În al doile rând, există două magnetometre fixate în sateliţii internaţionali MAGION din cadrul programului de cercetare Inter Ball , aflaţi în misiune de cartare a magnetosferei. Specialiştii nu exclud posibilitatea ca, la începutul mileniului viitor, România să participe cu propriul satelit la programul de cercetare spaţială.

Itsak Zemer, un reputat specialist în interpretarea Bibliei şi astrologul Hanna Levin, ambii israelieni, susţin că Iisus ar fi fost Balanţă şi că s-ar fi născut de fapt cu doi ani şi trei luni înaintea datei cunoscute pînă acum.

După informaţiile din Biblie, puse cap la cap de Zemer, reiese că Iisus ar fi văzut lumina zilei la 29 septembrie, anul 2 î.e.n., sub

semnul Balanţei. Levin susţine, la rîndul său, că zodia se potriveşte perfect profilului lui Iisus. "Balanţele sunt pacifistele zodiacului, sunt echilibrate şi au aptitudini de lider fără a fi însă agresive. Exact cum era şi El".

Ziareul englez The Mirror ne informează că şobolanii şi şoarecii mutanţi se răspîndesc în Anglia cu o repezicuine alarmantă. Ei sînt rezistenţi la cele mai puternice otrăvuri care pot ucide foarte uşor un om. Aceste rozătoare care prezintă mutaţii genetice au scăpat din mai multe laboratoare unde se fac experienţe pe animale,ei se înmulţesc cu rapiditate şi li se dezvoltă aparatul imunitar. Ca şi cum nu ar fi suficient Institutul de Genetică a Mamniferelor Research Center din Germania ne comunică că în urma studiilor efectuate folosindu-se computere de mare viteză şi capacitate s-a ajuns la concluzia că şoarecii ar fi mamniferele cel mai bine pregătite pentru a călători în spaţiul cosmic.Asadar în ipoteza apariţiei unei "civilizaţii" a şoarecilor în perspectiva dispariţiei civilizaţiei umane şoarecii vor putea popula în voie cosmosul.

Cursa înarmărilor cunoaşte o dinamică permanent ascendentă şi cuprinde domenii din ce în ce mai diverse şi de o tot mai mare complexitate. Unul dintre aceste domenii este cel biologic, în care unele state puternic înarmate desfăşoară cercetări de anvergură. A început să se utilizeze tot mai mult combinarea genelor pentru a studia şi pregăti capacităţi de luptă cu agenţi biologici şi toxici extrem de periculoşi .Proiectele utilizînd tehnologia recombinări A.D.N au crescut în mod îngrijorător. Se argumentează că proiectele respective vizează apărarea împotriva unor atacuri cu diverşi microbi şi viruşi periculoşi care pot provoca boili endemice. Oameni de ştiinţă critică cu severitate respectivele programe afirmînd şi argumentînd că dezvoltarea aprării medicale înpotriva unor agenţi de luptă bilogici nu este de nici un folos deoarece este practic imposibil de a vaccina trupele şi populaţia unei ţări întregi împotriva tuturor agenţilor patologici din lume. De altfel, pe lîngă aceasta, s-ar putea ca prin tehnologia recombinării A.D.N. să se creeze o varietate, practic nelimitată, de noi agenţi patogeni împotriva cărora ar fi imposibil să se creeze vacinuri dinainte. Cercetările întreprinse în aşa zisele scopuri defensive pot fi inerent

folosite în domeniul creării de noi arme biologice ofensive.S-a mers mai departe creîndu-se animale şi insecte prin mutaţii genetice ce vor putea fi folosite într-un viitor război apocaliptic, în care ne vom putea confrunta cu şoareci de mărimea unui purcel şi insecte comparabile cu păsările mari de pradă. Un adevărat iad pe pămînt.

În timp ce savanţii caută să ne convingă că în căteva decenii vom locui curent pe Lună, iar din anul 2050 turismul în spaţiu va fi în plină ascensiune spre coloniile de pe Marte, sîntem informaţi că astronauţii americani au făcut sex pe navetele spaţiale cu deplina binecuvîntare a NASA şi a autorităţilor. Echipajele navetelor americane au testat diferite poziţii în timpul misiunilor aşa cum ne dezvăluie un studiu ultrasecret al NASA. Doctorul Wolfang Berner directorul clinicii universitare din Hamburg şi expert în sexologie afirmă că nu era necesar ca NASA să cheltuiască atîţia bani pentru ca doi oameni să facă sex în spaţiu, " cei care au făcut pînă acum sex sub apă s-au confruntat cu aceleaşi probleme pe care le au astronauţii. La fiecare mişcare cei doi se depărtează involuntar unul de altul", a spus savantul. "Picioarele şi coapsele partenerilor trebuie fixate cu curele flexibile", a mai adăugat el. Se pare că ruşii experimentaseră mai de mult problema sexului în spaţiu fiind mai evoluaţi în aceste cercetări.Normal, ei au trimis prima femeie si primul cuplu in spatiu.

Pînă una alta revista canadiană Weekly- World-News ne anunţă de iminenţa unui atac din partea unei flote formată din nave extraterestre. Atacul ar urma să aibă loc spre sfîrşitul anului pînă atunci navele interstelare extraterestre executînd o cunoaştere amănunţită a Terrei , Deşi nu ne spune de unde vin şi ce vor invadatorii este evident că materialul este inspirat de sindromul iscat de filmul "Ziua Independenţei" care a reuşit să impresioneze milioane de spectatori. Convinşi că şi această bombă de presă se va desumfla curînd subscriem cu cei ce aşteaptă nişte extratereştri mai prietenoşi şi pacifişti.

OZN-UL BUCLUCAŞ

Domnul Lăzeanu Ion din Bucureşti,str.Oteşani sector 2 , fost operator radar la Institutul Meteorologic (în prezent pensionar)ne trimite un raport radar vizual - OZN pe care-l prezentăm cititorilor fără a modifica cu nimic limbajul folosit de acesta în descrierea faptelor.

"Timp de aproape 25 de ani am funcţionat ca meteorolog principal în cadrul unui colectiv de observaţii meteorologice prin aparatură radar. Aceste observaţii se executau(şi se execută) 24 de ore din 24, la fiecare oră. Instalaţia a fost de tip MRL-2, fabricată în fosta URSS. Performanţele erau remarcabile.

Astfel de aparate se aflau în exploatare în mai multe zone din ţară, dintre care una era litoralul Mării Negre. Pe acest aparat,imaginea unui vapor detectat la cca. 30-40 de km în larg, apare pe ecran asemeni unei linii trasă cu un creion ascuţit şi avînd o lungime de 1cm.Urmăreirea deplasării acestuia se face cu uşurinţă prin mijloace specifice radar.

În timpul unei ture de noapte, în jurul orelor 2-3 ,la efectuarea observaţiei de rutină,la un moment dat am constatat pe ecran imagine unei linii asemănătoare cu cea descrisă mai înainte.La început nu am dat importanţă acestui fapt,dar la observaţiile din următoarele două ore,constatînd persistenţa fenomenului,am început să mă oprescmai mult asupra lui.În consecinţă am trecut de la observaţia automată la cea manuală, oprind antena pe acea " ţintă ". Se afla la distanţa de cca. 260-280 km SSV,în zona capitalei Bulgariei,la o înălţime de 30 000 de metri, fără nici o deplasare, "punct fix". În turele de noapte care au urmat "obiectul" se afla la locul său, în aceeaşi poziţie.La una din observaţiile care a urmat,după aproximativ trei-patreu minute de la detectarea

obiectului a dispărut cu o viteză foarte mare.L-am găsit din nou mai jos la cca.3000 de metri mai jos.În momentul detectării a dispărut din nou fiind regăsit de această dată cu trei- patru mii de metri mai sus,la verticala locului.Un timp nu a mai apărut,iar toate insistențele de al localiza au fost zadarnice.

După două- trei luni,în aceași poziție și la ore matinale,a apărutdin nou.Deplasările lui pe verticală și "găsirea" lui ,au început să mă distreze,dacă pot spune așa.O numeam "joacă", deoarece în lipsa fenomenelor meteorologice la observațiile orare,constituia ceva deosebit de neexplicabil ca fenomen pentru mine.Întîmplarea a durat mai multă vreme,cu unele pauze cînd " amicul" de joacă dispărea pentru un timp.Au fost însă și situați în care detectarea lui se putea observa și în timpul zilei,la diverse ore.

Toate acestea s-au petrecut timp de mai bine de trei luni de zile.Dar la una din observațiile matinale a intervenit un fapt nou:deplasările în plan vertical au continuat în același mod dar, la un moment dat, am observat o deplasare în plan orizontal, cu o viteză foarte mare, fiind din nou detectat la cca.250 km est,în zona orașului Varna și la o înălțime de 30 000 m .În această nouă poziție,deplasările în plan vertical au reînceput.După cîteva astfel de mișcări,cu un zgomot ca o bufnitură surdă,instalația a ieșit din funcțiune."Individul" se supărase probabil de insistența observațiilor mele.Recunosc sincer că m-am speriat și din acel moment nu am mai căutat niciodată acea țintă.

După cca. 10 minute,prin manevrele curente,instalația a fost pusă în funcțiune,lucrînd în parametri normali.

Se pot pune cîteva întrebări: ce dimensiuni avea acel obiect ,comparat cu imaginea descrisă la început,a unui vapor aflat la o distanță de 30 -40 km ,nu la peste 250 km ,iar la această foarte mare dimensiune cu ce mijloace de propulsie era dotat pentru a se deplasa cu acea viteză uimitoare, în toate direcțiile?

O altă întrebare este cum de a fost capabil să observe fascicolul emis radar,reacționînd în felul descris mai sus.Acestea sunt faptele.Concluziile să le tragă fiecare. "

Pentru analiza cazului prezentat trebuie avut în vedere că raportorul (domnul Lăzeanu Ion) este un specialist de radiolocație

specializat în observarea fenomenelor meteorologice. Experienţa sa este de zeci de ani în acest domeniuşi de aceea observaţia trebuie studiată cu foarte multă atenţie aşteptăm părerile cititorilor cît şi alte cazuri de observare a fenomenelor OZN în vederea publicării.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

SINGURI PRINTRE EXTRATEREȘTRI

La 9 martie 2000, omul numit Iuri Gagarin ar fi împlinit pe planeta lui natală, Terra, vîrsta de 66 de ani. Dar primul dintre cutezătorii ce au înfruntat Cosmosul, va pieri într-un stupid (?!) accident la bordul unui avion MIG-15 dublă comandă la 27 martie 1968. Dosarul catastrofei conținînd mii de pagini nu este închis nici astăzi...

La 20 aprilie 1989, la manșa unui MIG-21 dublă comandă, se va prăbușii și cel ce a fost scriitorul și pilotul de excepție Doru Davidovici(autorul celebrului best-seller Lumi galactice).

Rememorînd și întîmplări mai vesele trebuie să spunem că pînă în 1966 rușii recunoscuseră oficial existența o două cosmodroame: Tiuratan în Kazahstan, construit în 1956 și Kapustin Yar lîngă Volgograd, operațional din 1962. În 1976, un grup de liceeni englezi, astronomi amatori, care sub conducerea profesorului lor observau sateliții artificiali, reușesc să descopere o nouă bază de lansare a sateliților sovietici, ceea ce nu reușiseră pînă atunci serviciile secrete de informații. Pe baza semnalelor recepționate ei au reușit să reconstruiască orbitele sateliților sovietici cu ajutorul unui mic calculator și să determine noul punct de lansare a sateliților care funcționau de mai mult timp la Pleseț̆k, la 170 de kilometri sud de portul Arhanghelsk, în apropiere de cercul polar. Ulterior specialiștii au confirmat descoperirea micilor astronomi, serviciile secrete specializate ale NATO fiind devansate de nepoții lui Sherlock Holmes... Ulterior americanii au identificat cu ajutorul sateliților artificiali de spionaj și alte baze cosmice de lansare ale

ruşilor, bine camuflate printre care şi cosmodromul Svobodnîi din Siberia.

La 20 iulie 1969, un Columb pe nume Neil Armstrong va păşi primul în numele întregii umanităţi pe Selena.Un sfert din populaţia Terrei de atunci (este vorba de poporul chinez) va afla de acest eveniment epocal numai după moartea lui Mao Dze Dong, în ... 1976!! Totul fusese ascuns de promotorii celebrei revolutii culturale.

La un an de la lansare primului satelit artificial în jurul Terrei s-a satelizat o navă misterioasă, pe care astronomii au numit-o Cavalerul negru. După ieşirea omului în cosmos începînd cu anul 1963, a dispărut pentru un timp după care a început un program de ciudate inspecţii periodice orbitale. Chiar dacă pare o ciudăţenie unele publicaţii din occident vorbesc de o rachetă rusească lansată în 1961, avînd la bord 5 bărbaţi şi o femeie care ar fi fost pierdută în spaţiu. Mai multe cărţi apărute în SUA, susţin că au avut loc lansări de sateliţi înainte de 1957 şi de nave cosmice pilotate ce ar evolua în spaţiu cu mult timp înainte de datele recunoscute oficial.De altfel un document secret al US. Air Force întocmit la începutul anilor cincizeci, tratează cu minuţiozitate modul de ducere a acţiunilor militare în spaţiul circumterestru, pe Lună, pe Marte, în zona Cosmosului apropiat (Sistemul nostru Solar).Qui prodest?!

Renumitul astronom,dr. Clyde Tombaugh a făcut cunoscut încă din 1952 că a condus un program guvernamental, subvenţionat de U.S.Army care avea ca obiectiv principal să studieze doi sateliţi ciudaţi detectaţi în mai multe rînduri ce veneau şi plecau din cînd în cînd de pe orbite circumterestre. Această declaraţie este bine să amintim avea loc cu cinci ani înainte ca primul satelit artificial al Pămîntului să fie plasat pe orbită de către ruşi.

Cunoscutul astronom şi fizician rus Serghei Petrovici Bojici susţine că la 18 decembrie 1955 o navă spaţială venind de pe o altă planetă intenţiona să viziteze pămîntul .Acesta afirmă că o avarie produsă la bord a provocat o explozie în momentul în care aceasta încerca să se satelizeze în jurul Terrei, în urma exploziei nava s-a rupt în două ducăţi mari măsurate prin telescop ca avînd

aproximativ 30 de metri lungime înconjurate de alte opt fragmente vizibile şi de alte părţi mai mici observabile cu telescopul. Sesizaţi de către ruşi,savanţii americani şi englezi ar fi confirmat descoperirea. În secret firma Hughs Corporation ar fi finanţat un program comun al NASA şi US Air Force pentru studierea ipoteticei epave cosmice. Profesorul Vladimir Kazanţev specialist în domeniul spaţiului cosmic ar fi afirmat că presupusa navă extraterestră era pilotată şi echipajul mort s-ar găsi la bord. Periodic sateliţi şi nave cosmice terestre investighează acest mesager al infinitului cosmic.

La începutul Erei cosmice pămîntene al doilea satelit terestru denumit Sputnik-2 (rusesc) care avea la bord ca pasager cîinele Laika a fost inspectat în nenumărate rânduri de către un OZN, pe când evolua pe orbită. Există fotografii ale tandemului cosmic. Începînd cu 1975, an ce corespunde recunoaşterii oficiale a "orbirii" unor sateliţi militari ultrasofisticaţi de alertă timpurie plasaţi la 36 mii de kilometri altitudine, s-a admis că războiul cosmic este în plină desfăşurare. În 1961, John F. Kenndy afirma că cel ce va stăpîni cosmosul va fi stăpîn şi pe pămînt, acum în anul 2000 nu putem spune decât că "Quod erat demonstrandum".

Într-o cronologie care poate să conţină şi unele erori, dat fiind caracterul ultrasecret, 1959 este indicat ca an în care a fost experimentată arma antisatelit, primele două sisteme americane fiind operaţionale din 1963. Bineînţeles că cealaltă parte era evident că va acţiona cel puţin pentru a obţine echilibrul dar, chiar luîndu-se în calcul succesele în cucerirea cosmosului realizate pînă în prezent o întrebare revine obsedant: De ce s-a renunţat la explorarea şi colonizarea Lunii? De ce se amînă meru expediţia spre planeta Marte? Sigur că pot fi enumerate suficiente motive pentru a convinge. Cu tehnologia din 1969 am putut ajunge pe Selena ,după 30 de ani de evoluţie nu mai sîntem în stare decît să lansăm nişte sateliţi şi nişte sonde spaţiale anemice şi să facem călătorii de plăcere cu navetele spaţiale în jurul Terrei?!

Răspunsurile sunt ambigue, tehnologia evident a progresat. Nu mai sunt resurse? Inexact, SDI, STAR WAR (Războiul Stelelor-iniţiativa de apărare strategică) a înghiţit sume mult mai mari decît

programul Apollo sau eventuala misiune de terraformare a planetei Marte. Sunt voci care susţin atît în est cît şi în vest că programul SDI nu era pregătit pentru o confruntare SUA –URSS ci , cele două super puteri îşi dăduseră mîna în realizarea unui sistem de apărare împotriva unei invazii extraterestre, acord semnat de George Bush şi Mihail Gorbaciov. Cineva, mai puternic decît noi pămîntenii se pare că ne-a trimes înapoi acasă să mai ... creştem! Probabil că nu îndeplinim condiţiile pentru a fi primiţi încă în clubul galactic sau poate suntem singuri în Univers?! Sau poate...

Singuri se pare că nu sîntem în Univers pentru că încă din anul 1962, Gazeta de Bialystok (Polonia) publica o întîmplare stranie astfel, un localnic recepţionase accidental la vremea respectivă programele televiziunii franceze şi suedeze. Sesizat de acest fapt neobişnuit (avînd în vedere tehnica de televiziune a acelor ani) , personalul radiotelescopului Forty (din apropierea oraşului) a apreciat că printre semnalele captate de radiotelescop ar pute fi şi eventuale emisiuni (mesaje) de televiziune transmise din spaţiul cosmic de posibile civilizaţii extraterestre. Ideea la atras şi pe doctor Janusz Niec, conducătorul grupului de astronomi.În scurt timp, el solicită Institutului de cercetări în televiziune de la Srodbrow să colaboreze la experimentarea în sistem telerecording (transpunerea pe ecrane TV) a benzilor pe care erau înregistrări captate de la radiotelescop, venite din cosmos.

În acest scop, la institut au fost aduse benzile obţinute de la urmărirea prin radiotelescop a constelaţiei Orion. Spre marea surpriză a specialiştilor printre semnalele multiple recepţionate ce nu arătau nimic deosebit din punctul de vedere al experimentului, la un moment dat pe ecran au apărut nişte imagini mobile care se repetau. Cele mai stranii dintre aceste imagini reprezentau un gen de miră compusă din nişte semne asemănătoare unui alfabet şi ... un vehicul anfibiu. Erau toate acestea doar suprapuneri de o rară coincidenţă a diferitelor radiaţii electromagnetice venite din spaţiu, sau o simplă întîmplare? Repetarea semnalelor similare şi a punctelor, regularitatea conturilor şi a distenţelor dintre semne , elementul central decorativ (?!) toate păreau să demonstreze că nu putea fi vorba doar de o simplă coincidenţă. Nu s-a putut afla

niciodată dacă aceste imagini soseau din constelația Orion sau de la o eventuală astronavă aflată pe traseu sau în jurul Terrei. Desigur, nu se poate afirma nimic sigur în acest sens. Un lucru este cert și anume că nici un post de pe Terra nu emisese semnalele respective. De ce , dacă dr. Frank Drake conducătorul programului OSMA de ascultare a civilizațiilor extraterestre în SUA care dispunea de cele mai sofisticate mijloace tehnice ale momentului nu reușise să obțină nimic asemănător acest fapt nu poate fi folosit ca argument și nici generalizat. În schimb, fotografiile prezentate de dr. Janusz Niec lumii întregi prin intermedeiul revistei Swiat (reluate pe tot globul) sunt de o valoare documentară deosebită și mai dau și astăzi de gîndit oamenilor de știință din diferite domenii de activitate. Sau aceasta constituie o scăpare din celebra conspirație a tăcerii ?

Unii înclină să creadă acest lucru avînd în vedere un incident produs în Statele Unite și care are un înalt grad de stranietate. Astfel, timp de trei zile începînd de la 14 septembrie 1963 și continînd pînă la 17 septembrie același an numeroși telespectatori din Marea Britanie au avut surpriza de a vedea pe ceranele lor de televiziune indicativul stației de emisie KLEE. Semnalul era atît de puternic încît a depășit emițătoarele locale la care televizoarele erau reglate pentru o bună recepție. După cîteva minute, în general trei sau patru imaginea dispărea iar semnalul local devenea din nou vizibil. Toate bune dar, KLEE era un emițător obscur (mic și neînsemnat) din Houston statul Texas (SUA) !! Mulți telespectatori au avut ideea de a fotografia imaginea în momentul în care au recepționat-o pe televizoarele proprii. Dar atunci cînd au încercat să ia contact cu stația KLEE pentru elucidarea fenomenului și să-l felicite pentru performanța transmisiei / recepției la foarte mare distanță ei se treziră față în față cu un mister inexplicabil ce-i trimitea în starea de perplexitate și anume că stația de televiziune KLEE nu mai exista. Încetase să mai emită de peste trei ani!

Cînd BBC- ul a început anchetarea acestui caz extraordinar li s-a adus la cunoștință decătre sucesorul lui KLEE că nici o miră, de nici un fel, cu atît mai mult cu inițialele KLEE n-a mai fost emisă din urmă cu peste trei ani cînd această stație și-a încheiat

activitatea. Specialişti au declarat ziariştilor că cel ce ar fi dorit să producă un astfel de incident, ar fi întîmpinat greutăţi insurmontabile: cheltuirea unor sume astronomice, plus cunoştinţe tehnice care depăşeau tehnologia momentului, implicit folosirea unor turnuri şi a echipamentului de televiziune ce nu pute fi tăinuit şi care, defapt, ar fi fost şi greu de asigurat. Autorităţile britanice şi americane îndepărtează în întregime ipoteza unei păcăleli, aducînd aceasta la cunoştinţa publicului totul rămînînd până astăzi o enigmă totală.

Un fapt care pledează că nu putem face chiar ce vrem pe Terra îl constituie şi relatarea lui Michael Kahn directorul institutului Hudson, ce relata că unul din foşti săi angajaţi realizase proiectul funcţional al unei maşini infernale care, plasată la 600 de metri sub nivelul solului ar fi pulverizat întreaga planetă. Proiectul perfect realizabil confirmat decătre savanţi dar ale cărui amănunte nu le cunoştea decăt realizatorul său a dispărut o dată cu acesta în timp ce inventatorul îşi căuta un sponsor pentru a-şi realiza în practică invenţia ce ar fi permis binefăcătorului său să devină stăpînul absolut al lumii.

Chiar şi o concluzie parţială se poate desprinde: Colegiul interstelar ne supraveghează.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

TANGENTĂ LA INFINIT SAU AVENTURA IN CARTIERUL URANUS ERA PRIN MAI 198.....

Profesorul era mulțumit de activitatea mea. Respectasem termenul de predare cerut pentru lucrare și satisfăcusem din plin exigențele beneficiarului. Eforturile deosebite depuse fuseseră încununate de succes. Reușita era deplină.

"Uite ce este...-îmi zise profesorul- ai trei zile libere, de-te la aer curat la munte, deconectează-te și de luni dimineață din nou la treabă!". Atât și nimic mai mult; apoi mă expedie fără drept la replică, strîngîndu-mi prietenește mîna. Nesuferitul de asistent îmi zîmbea complice."Hai, dă-I drumul băftosule! Pînă ni-ți găsești de lucru iar și adio munte!"părea a-mi spune.

Era o zi frumoasă de primăvară care mă convinsese să plec pe jos, fără a-mi impune o țintă anume, sorbind din plin frumusețile orașului scăldat în natura renăscută. Nu aveam nici un program pentru acest prilej binemeritat de relaxare.Totul fusese prea repede, neașteptat și mai aveam de rezolvat și marea mea problemă. Absent la tot ceea ce se petrecea în jurul meu, iarăși și iarăși repetam. De cîtva timp (cît oare?!)aveam o obsesie ciudată.Mă sîcîia din ce în ce mai des și agresant imaginea unei tinere. La început a fost ca o părere, ca apoi să nu-mi mai pot lua gîndul de la ea. Zadarnic mi-am scormonit memoria căutînd-o printre amintiri, rude, cunoștințe sau artiste preferate, neputînd să o găsesc nicăieri. O simțeam aproape. Mă învățasem cu ea, făcea practic parte din existența mea cotidiană. Da, cred că profesorul a avut dreptate; de luni de zile am rezolvat teme de cercetare foarte complicate, suprasolicitîndu-mă și

aveam nevoie neapărat de o schimbare. Singurul refugiu mi-l găseam în muncă, pentru ca apoi să continui şi mai febril căutările. Dar ce legătură să existe între munca mea de informatician (abstractă şi aridă?!) şi fiinţa aceea stranie care cumulează toate dorinţele şi pretenţiile mele în materie de frumos şi feminitate?

Mergeam ca un robot, programat să nu-mi scape nici o stradă cît de mică a oraşului. Căutînd să scap de această himeră, de fapt alergam după ea să o găsesc. O clipă am tresărit. Dar nu era decît o florăreasă care -mi zîmbea cumva ironic observînd dezorientarea mea. Eram absent, parcă îmi ieşisem din propria mea piele. Luasem cîteva apostrofări de la agenţii de circulaţie, un vatman şi un şofer făcuseră referinţe la părinţi. Nu-mi era foame, nu-mi era sete, nu aneam nevoie de nimic.Ba da! Aveam nevoie de ceva anume, de Ea! Dar unde să o găsesc?

Începuse să se însereze. Oboseala îşi spunea şi ea cuvântul. Ajuns în parcul oraşului, ceva mă atrăgea inrezistibil spre o bancă aşezată sub un castan imens. Nu era nimeni în tot parcul. Am rămas aici o oră, două poate numai cîteva clipe. Florăreasa trecea spre casă. Îmi oferea pe alese din ultimile ei buchete de flori. Plictisit de insistenţele ei, absent, îi spun că nu am cui să ofer flori. Sare ca arsă: "Cum conaşule, să n-ai cui!?... Dă mîna la baba să-ţi ghicească! Trebuie să ai pe cineva..." Devenise agasantă, am repezit-o să plece. Probabil aveam o privire foarte rătăcită , pentru că florăreasa renunţă şi se depărtă. După numai cîţiva paşi se opri parcă amintindu-şi ceva. Îmi strigă dispărînd în întuneric: "Ai s-o găseşti curând şi ea te caută! Şi dacă nu pe ea, pe alta!". Dar de ce alta?! Eu de Ea aveam nevoie! Am rămas buimac în noaptea aceea cu lună şi stele. Doream în acelaşi timp să plec şi să rămîn. Şi atunci s-a întîmplat incredibilul. La început am crezut că visez. Pe bancă lîngă mine fremătînd de viaţă, privindu.mă tandru, era EA! Voiam să fug să strig, dar nu mai aveam glas. Nu ştiu ce aşi fi putut spune. Mi-a acoperit gura cu degetele ei subţiri şi mi-a şoptit: "Să nu spui nimic! Te-am găsi în sfîrşit, te-am găsit!" În razele lunii , printre sărutări şi îmbrăţişări o priveam...Da! Era EA! Dar, de fapt cine era!Puneam în îmbrăţişările acestea toate energiile cosmosului. Ne-am ridicat şi am alergat ca doi adolescenţi în pragul primei sărutări.

Nu îndrăzneam să întreb nimic, nici cine este nici de unde vine, nici ce vrea de la mine, de ce m-a următit atît în gîndurile mele ...Dacă se rupea visul sau vraja? Îmi cere să o urmez. Cred că o pot urma pînă la capătul lumii, dacă acesta există undeva. Nu mă pot sătura privind-o. Are o costumație cam ciudată, ceva în genul actrițelor din perioada antebelică. Totul alb și o pălărie cu boruri imense. Ochii îi iradiează ca doi cărbuni aprinși. Pare învăluită într-o lumină siderală. Ne plimbăm prin orașul adormit. Tăcem amîndoi. Conversația noastră se rezumă la simple atingeri și tandre mîngîieri. N e oprim în fața unui imobil. Mă strînge în brațe treăgîndu-mă lîngă un perete. "Stai" îmi spune, trecea cineva. Fac și desfac tot felul de analogii... Cine ne urmărește? De ce? Și de fapt unde mergem? Îmi dau seama că sîntem undeva la marginea orasului, zonă pe care nu o cunosc prea bine. Umbra trece pe lîngă mine. Nu știu ceași fi în stare sa fac în caz de...Umbra vine spre noi. Ce are îm mînă? În ultima clipă îmi dau seama că este florăreasa. "Vezi conașule că ai găsit-o? Cumpără-I flori!" Cumpăr toate florile rămase și I le ofer Ei. Îmi prinde una la rever. Nici nu-mi dau seama cînd florăreasa dispare în bezna nopții. Ținîndu-mă de mînă ma conduce in imobil. Este rece, umed, scara scîrție îngrozitor și pare nesfîrșită. Întunericul crează tot felul de fantome. Aud sunetul cheii răsucite în broască, ușa se deschide și pătrundem în apartament. Camerele mobilate fastuos și decorate abundent par rupte din ireal. Ne oprim într-un salon inundat de flori, dar ciudat nici o fereastră nicăieri. Draperii grele de pluș acoperă pereții. Încăperea pare dominată de pianul ce se află așezat lăngă un imens gramofon. Décor? Poate .Renunț să mai iscodesc încăperea. O privesc pe Ea. Abia acum îmi dau seama ceea ce reprezintă. Îi spun că nu vreau să o mai părăsese; rămîn cu ea pentru totdeauna; nu mă mai interesează nimic altceva.

Totul pare un vis. O întreb dacă se teme de cineva. Îmi spune să tac, știe că o iubesc și nu este nevoie să I-o mai repet. La pian cînta o melodie ce mă copleșește prin bogata încărcătură emoțională. Nu știu cît a durat totul, o pendulă bate undeva într-o altă încăpere. Mă sărută și-mi cere să plec, să nu o mai întreb nimic, să nu o mai caut. E ca o poveste cu sfărșit nefast. Ea mă va căuta. Nu vreau și nici nu

pot să accept! În faţa implorărilor mele devine o stană de piatră, mă prinde de mînă şi-mi cere să fugim, altfel totul va deveni îngrozitor. Fugim coborînd scările în trombă. Jos mă îmbrăţişează, o sărut ca un apucat; dispare în imobil nu înainte de a-mi lega la gît o eşarfă. Rămîn năucit. Îmi trebuie timp ca să-mi revin. Orice insistenţă nu avea rost, memorez poziţia imobilului şi plec direct spre casă. Acasă adorm ca doborît de fulger.

Mă trezesc razele soarelui, mîngîindu-mă prin geam. Pentru o clipă am convingerea că am visat şi intru în panică, totul părîndumise pierdut inremediabil. Zăresc floarea de la reverul hainei şi eşarfa şi îmi recapăt certitudinea revederii. Nu voi aştepta, o voi căuta! Voi face orice pentru a o păstra. Nu- mi poate sta nimic în cale. Mă îmbrac în fugă ţi caut să reconstitui din memorie drumul pînă la locuinţa Ei. Iau un taxi, drumul mi se pare un calvar. Cobor, merg cît se poate de repede, alerg, dar am impresia că stau pe loc. Iatămă ajuns!Aceasta este strada. La colţ este casa Ei. Aproape că fug. Sînt aproape. Nu, nu se poate! Pe colţ este un parc plin de copii zgomotoşi şi de părinţi grijulii. Mai verific o dată, şi încă o dată, de şapte ori de zece ori. Nu este nici o greşeală. Simt că-mi plesnesc arterele. Doi bătrîni joacă table. Le explic ceea ce caut. Cei doi se privesc semnificativ. Amîndoi zîmbesc persiflăndu-mă. "Ascultă, tinere- îmi zice unul- casa despre care vorbeşti nu mai este de cîteva decenii, din timpul războiului de la bombardament!" Şi mormăi celălalt: "Cînd eram ca el parcă eram cu picioarele pe pămînt; ce întrebare?! Să-şi bată joc obraznicul!".

Simt că nu mai am aer. Am senzaţia că-mi pierd minţile. Nu se poate doar aseară am fost aici, şi ea a rămas aici! Plec ...şi nici nu ştiu unde merg...sau încotro... nimic nu mai are sens!

Cineva se apropie de mine, mă strigă. Este uriciosul de asistent. "Hai repede la metrou altfel începem cu întîrziatul de lunea şi profesorull are să se supere. "Ai petrecut bine, se vede!" Petrecut? A, da... Îl urmez aproape mecanic. Luni?! Cum luni, cînd ieri era joi? Din staţia de metrou florăreasa mă strigă : "Ce faci conaşule, unde ti-e artista?"

De o săptămînă un am ieşit din institut. Toată povestea pare o nebunie. Deşi am floarea şi eşarfa nu am curaj să o istoricesc nimănui. Unde ai dispărut? De ce nu te-am ascultat?

Asistentul intră si îmi comunică să merg la profesor, cu lucrarea, dacă este gata. Profesorul era mulțumit de activitatea mea. Respectasem termenul cerut pentru lucrare şi satisfăcusem din plin exigențele beneficiarului. Eforturile deosebite depuse fuseseră încununate de succes. Reuşita era deplină.

"Uite, ce este- îmi zise profesorul- ai trei zile libere, du-te la...".

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PARANORMALUL DE LINGA NOI

Lucrurile şi întîmplările stranii au insuflat dintotdeauna un sentiment duplicitar de teamă şi atracţie. Zona bizarului a ciudăţeniilor a făcut parte din totdeauna din cultura (folclorul şi mitologia) popoarelor. Sau licitînd, din bagajul infprmaţional al civilizaţiilor ce s-au succedat de-a lungul timpului pe Terra. Arealul istorico-geografic al ţării noastre, (carpato-danubiano-pontic) este bogat în astfel de dovezi ce ţin de interacţiunea locuitorilor acestei zone cu misterul. Întrebarea care revine iritant este, de ce în ultima perioadă (obsesivul ultim deceniu) numărul manifestărilor insolite a crescut de zeci (sau poate de sute de ori) faţă de alte perioade anterioare.

Problema (falsă sau reală) fiind pusă, aşteaptă un răspuns. Dar în asemenea cazuri regulile se supun logicii universale. De aceea pentru analiza fenomenului în cauză trebuiesc luate în calcul un număr foarte mare de variabile tocmai de aceea ne-am gîndit că este bine să ne ancorăm în realitate, încercînd să argumentăm un punct de vedere asupra problemei.

De ce această adevărată inflaţie de persoane mai mult sau mai puţin pregătite profesional (de regulă în medicină sau domenii adiacente) susţinînd că posedă capacităţi benefice (sau oricum i-am spune străbunului har) atrag oameni de niveluri de cultură discrepantă, disperaţi, dezorientaţi gata să se arunce în braţele necunoscutului aşteptrînd salvarea ca pe o minune venind de oriunde sau de nicăieri. Trecînd peste afirmaţia celebrului de acum Andree Maurois potrivit căruia "secolul XXI va fi religios sau nu va fi deloc" realităţile trebuiesc văzute mult mai în profunzime.

Oare într-adevăr peste noapte ne-am pomenit cu o pleiadă de binefăcători?! Am intrat în zona falşilor proroci? (Apropo de

textele sfinte creştine) O mînă de oameni mai mult sau mai puţin binevoitori vor neapărat să ne salveze? În această categorie incluzînd toată gama de biovindecători (oricare tehnică ar folosi), clarvăzători, prevestitori şi psihokinetezişti.Unii vor răspunde "posibil", doar intrăm într-o nouă eră şi să nu uităm NEW AGE este în vogă şi deocamdată (bine sau rău) este cunoscută doar de elite, simandicoşi, mizantropi, snobi sau de adevăraţii iniţiaţi.

Este recunoscut că ştiinţa face eforturi de conciliere cu religia şi probabil într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat în momentul în care ambele vor renunţa le supremaţie vom avea într-adevăr adevărata cunoaştere. Nu ne-am propus să ne ocupăm de filozofia ştiinţei sau cu atît mai puţin de sferele care ţin de fundamentul cunoaşterii. Şi totuşi ce se întîmplă? Vom putea răspunde totuşi măcar la cîteva din întrebări? La care? Sau poate numai la unele?

Un fost profesor scăldat cîteva decenii prin Occident mă persifla de cîte ori îi puneam această problemă. Respectîndu-l în mod deosebit, l-am întrebat de ce de fiecare dată evită răspunsul. Omul nostru cu vreo trei patru licenţe nu are importanţă în ce domenii (strălicitor de altfel) şi inatacabil ştiinţific (cît poate fi cineva astăzi contestat) mi-a zîmbit părinteşte (are undeva peste 80 de ani) şi mi-a spus: "băiete prima boală a democraţiei este libertatea. Şi să nu uiţi că cea mai dură dictatură este a democraţiei." Cîte ceva mai ştiam şi eu (de la un dascăl de filozofie unic şi nonconformist de altfel-poreclit Platon) dar licitînd am insistat. Bătrînul meu profesor nu a mai zis nimic, s-a dus la bibliotecă a scos o carte şi mi-a dat să citesc un pasaj subliniat îl redau întocmai în traducere.

"Cei presaţi de nevoi sînt obligaţi să vrea, ceea ce cei care sînt mai puternici sînt liberi să l-o impună. Secolul al XIX-lea- pentru a nu urca mai sus în istorie- a arătat la ce stadiu de mizerie şi de exploatare poate conduce libertatea". Umor negru, nu?! Este un citat din Boris Starck, Droit Civil, Obligations. Contrat, Editions Litec, Paris, 1989, p.8.

Mai pe înţelesul tuturor povestea de mai sus s-ar traduce la contextul nostru prin faptul că ineficienţa unui sistem sanitar şi de asigurare psihosocială este pseudo înlocuit şi completat de tot felul

de nechemaţi şi aventurieri ai economiei de piaţă. Ca să ne explicăm vom spune că necazurile, bolile, însingurarea şi înstrăinarea datorate inadaptabilităţii inerente la noua societate (la schimbări în general) sînt exploatate de tot felul de oportunişti, paraziţi şi profitori ai dezorientării.

Susţinem cu tărie existenţa unor persoane cu capacităţi psihice deosebite dar nu generalizăm şi nici nu vrem să facem din acest lucru încă un motiv de subestimare şi înjosire a celorlalţi, a noastră a majorităţii.Tot felul de publicaţii, asociaţii, cercuri şi grupări mai mult sau mai puţin dirijate (care de regulă au în fruntea lor un mic/mare învăţător-un fel de guru local) de centre de putere şi interese (interne sau externe) vor să ne dovedească cu orice preţ că sîntem nişte mici animăluţe (un fel de cobai) la îndemîna unor supraoameni care ne privesc ca pe nişte neajutoraţi dispunînd de noi după bunul lor plac.

Starea de paranormal, normal, anormal, extranormal, subnormal, etc, (dacă mai e ceva de spus o vor spune lingviştii) este mişcarea societăţii actuale în devenire ce-şi caută identitatea sub forma unor căutări atipice fostei societăţi totalitare. Transformările acesteia aduc suferinţe enorme unei întregi pleiade de nepregătiţi pentru schimbare.

Nivelul eterogen de cunoştinţe, spargerea mitului poporului dispus să accepte comenzi centrale şi nu democratice, exploatarea sentimentelor naţionaliste, religioase, etnice, rasiale, reactivarea unor elemente ce ţin de decadenţa fiinţei umane sînt un teren propice de manifestare al acestor escroci ai spiritului, speculanţi josnici ai nevoilor fiinţei umane .Oprindu-ne aici ,dorind ca într-adevăr măcar în parte să vă convingem vă vom demonstra cu fapte, nu de la noi, unde ne-ar fi fost foarte simplu, ci de acolo de unde principiile democraţiei sînt foarte bine puse la punct şi ca să nu fim răi vom începe cu un domeniu introdus forţat în zona paranormalului şi care icel puţin pînă acum pare să nu streseze pe nimeni: este vorba de fenomenul OZN.

Astfel aflăm că în SUA au fost constituite primele asociaţii de apărare şi într-ajutorare a victimelor OZN. La ora cînd scriem aceste lucruri in America există deja câteva zeci de astfel de

asociații. Cei care sînt stresați sau agresați de OZN-uri (și atenție) de imaginea atît de convingător acreditată de mass-media privind realitatea lor imediată)au dreptul la o legitimă apărare socială.

"Acești oameni n-au pe nimeni care să-I înțeleagă" – ne confirmă Eileen Edwards, cercetătoare științifică în domeniul consecințelor OZN, care conduce un grup de ajutor în orașul Seattle, statul Washington ("Revista mea",nr.1394,din1990). "Rudele – scrie în continuare E. Edwards- I-ar izola oricînd în spitale de alienați mintali, căci bieți oameni nu pot să nu persiste în relatările lor privind experiențele teribile prin care au trecut, în contactele lor cu extratereștrii...Este convingerea lor! Este credința lor că existența "extratereștrilor" trebuie desconspirată! De ce să-I ostracizăm? (Și cu același temei: de ce să-I ridiculizăm pe cei care declară că au trăit experiențe paranormale?)

Și unde am ajunge, ne întrebăm și noi, dacă nu-I vom apăra îndeajuns pe cei care persistă în convingeri (sau în idealurile lor), mai ales atunci cînd ignoranța (ori suficiența) ar fi tentantă să-I ridiculizeze? Iar, la limită, o dată ignoranța transformată în dogmă, să-I ardă chiar pe rug... Să fi devenit și lupta cu intoleranța , de orice fel ar fi , o simplă bizarerie? Nu am plătit destul o astfel de eroare?

În cartea sa Paranormal 2000 un scriitor de excepție, și observator fin al realității cotidiene precum este domnul Dorel Dorian care și-a închis opera între două parabole și anume: Misterul care ne precede – Uimirea care ne învăluie , referitor la subiectul în cauză relatează trei să le spunem seturi de observații care oricum ne vor da de gîndit.

Astfel la paginile 110-111 dînsul ne pune în fața unor mărturii impresionante să-I ascultăm:

Dr. Jean Mundy, un psiholog din New York, declară și mai ferm: "Înainte de a cunoaște personal asemenea situații, eram convins că e vorba de tulburări psiho-emoționale, consecință a unor stresări colective sau a unor psiho- fixații, într-un perimetru evenimențial discutabil, dar absolut riguros și real, pentru cei care trăiesc cu o astfel de convingere în interiorul acelui perimetru. Dar oameni aceștia-atenție!- se dovedesc, de regulă, perfect sănătoși...La fel ca

mine şi ca dumneavoastră (cei aflaţi într-un alt perimetru, majotitar, eventual, dar nu mai puţin subiectiv-n.a.). Atunci cum să nu-l cred?"

Consultarea medicală a tuturor acestor persoane (alienaţi din unghiul celor care refuză să accepte relatările lor) s-a făcut, deseori, sub hipnoză. S-au exclus astfel exagerările emoţionale, tentaţia de a adăuga elemente suplimentare, parazite deformatoare. Desigur explică dr. Mundy, "atitudinea societăţii moderne este, în cazul dat total negativă. Nimeni nu crede în existenţa unor fiinţe venite din alte lumi (de regulă, extraterestre), ceea ce contribuie în mare măsură la traumatizarea celor care afirmă că au trăit asemenea expeienţe". Ceea ce şi face practic imposibilă vindecarea traumei (a nedreptăţii, din unghiul lor), la care sunt condamnaţi. Viaţa lor devine insuportabilă. Ei nu se pot apăra decît asociindu-se, organizîndu-se, pînă cînd "simţul comun" nu va urla- faţă de primul extraterestru "palpabil"- "nu vreau să cred, dar...ESTE!".

"Fiecare individ- susţine Evelyne Sanchez, din oraşul Tours, Franţa- poate avea "viziuni"...Eu le numesc "fire conducătoare"...Alţi le numesc "premoniţii"...".

Evelyne Sanchez, prezintă şi ea, stăruitor, în cele mai diverse "cronici ale bizarului", e contestată, fireşte, şi ridiculizată agresiv pentru paranormalul trăirilor sale. Faptul că "viziunile" ei se confirmă, că "transele" ei anticipează desfăşurări ulterioare, iniţial incredibilr- absolut tot şi orice e declarată reclamă. Chiar şi atunci cînd specialişti de prestigiu exclud categoric acuzaţia de calcul afacerist, scepticismul comun ricanează: "Toţi au fost cumpăraţi..." Chiar toţi? Să fie chiar atît de greu de admis că ştiinţa încă nu izbuteşte să explice "flash.urile" intuitive ale acestui "medium", ale acestei super-receptivităţi? Ce să facem atunci cu atîtea alte experienţe de premoniţie, de intercomunicare la distanţe uriaşe, cu tulburătoarele confirmări privind receptarea unor imagini "prin zid"? Oare numai scriitori de geniu şi pictorii fără egal "văd" dincolo şi înlăuntru? Numai muzicienii nemuritori "aud" ceea ce noi nu auzim? În cazul lor, percepţia extrasenzorială le angajează însăşi profesia...Harul şi geniul şi charisma nu-s oare, deopotrivă, confirmări ale unor neînţelese psiho-înzestrări?

Controversata problemă a "citirii în palmă" a stării de sănătate a unui individ şi, mai ales, evaluarea " liniei vieţii", (timpul cît amintitul subiect ar putea trăi) a fost înscrisă şi ea, deseori, în diversele rubrici şi cronici ale ridiculizării grăbite a tot ceea ce nu înţelegem , ori refuzăm, şi mai simplu, să învăţăm să ştim .

Medicii patologi de la Spitalul Regal din Bristol, Anglia, au studiat, însă, "desenul palmelor" la circa 1000 de decedaţi, din diferite motive, la diferite vîrste, oameni ale căror fişe medicale indicau riguros afecţiunile de care au suferit de-a lungul vieţii lor. "La început nu aveam încredere în cititul în palmă- declarî profesor John Bardfild. După cercetările întreprinse, însă, de noi, trebuie să admitem , totuşi, că există un anumit adevăr în rezultatele şi afirmaţiile "cititorilor în palmă". Aşa-numita "linie a vieţii", mai uşor sesizabilă în palma stîngă, poate deveni un indicator important pentru anumiţi subiecţi, sugerînd, cel puţin, existenţa unor abateri de la igena normală de viaţă şi respectiv, o cotă superioară de risc. O linie a vieţii mai scurtă ne-ar putea îndemna spre unele investigări medicale, absolut salutare, intersectînd, în momentul interpretării lor, realitatea unei constituţii fizice deficitare cu probabilitatea sporită a unei sensibilităţi şi stări maladive". Putem contesta "hărţile liniilor de viaţă" care ar prestabili "indubitabil" longevitatea diferiţilor indivizi...Dar cercetarea liniilor palmare nu intră în bizar; denotă doar că bizarul şi substratul său de intoleranţă se pot aştepta la o linie îndeajuns de scurtă de viaţă.

INTREBARI FARA RASPUNS

Renee Waters, din California, susţinea într-o emisiune televizată, următoarele: "Întotdeauna colegele mele de cameră m-au caracterizat drept un pericol viu pentru singurătate..." De ce o astfel de afirmaţie? Siguranţele se ardeau în prezenţa ei, atunci cînd se afla într-o stare de agitaţie, de obicei după o călătorie într-un metrou aglomerat. Cînd ajungea acasă primul bec pe care-l aprindea făcea explozie, iar aparatele din casă refuzau pur şi simplu, să funcţionze, pocnind însă dacă altcineva încerca să le pună în funcţiune...

Anne De Vore, din Colorado, este convinsă că poate perturba sistemele electrice instalate pe maşinile perfecţionate, cele mai multe dintre instalaţiile electrice de bord. De asemenea ea susţine că poate induce efectele electrice asupra aparatelor de zbor: "Îmi dau seama că, de fiecare dată cînd zbor cu avionul, pilotul anunţă că a intervenit o problemă la circuitele electrice şi că vom decola cu întîrziere, după ce se va face o verificare a instalaţiilor.. Am remarcat faptul că dacă mă concentrez puternic şi creez în jurul meu un scut de protecţie, în decurs de-două minute, pilotul anunţă că nu a fost vorba de nici un fel de defecţiune electrică la bord."

Emisiunea transmisă de televiziunea americană Questions prezenta numeroase declaraţii ale celor care afirmă că pot perturba funcţionarea aparatelor radio aflate în proximitate, în sensul că acestea îşi pierd acordul sau sar de pe post. Oricum – s-a concluzionat de către specialiştii prezenţi la emisiunea transmisă- majoritatea oamenilor au aceeaşi influenţă asupra televizoarelor portabile, fie apropiindu-se de ele, fie atingîndu-le antena, dacă este vorba despre o antenă de cameră. Antenele de exterior nu sunt

afectate de biocîmp. Impresionantă a fost mărturia unui subiect, Mike Manahan, din Toledo, Ohio, care susţinea că " pot întrerupe curentul electric într-un magazin timp de 15 secunde" Întîmplări similare s-au petrecut pe stadioane şi în alte momente, deşi ar putea fi la fel de bine vorba de...coincidenţe!

Dacă nu am fost suficient de convingători în continuare vă mai prezentăm cîteva din năzbîtiile "femeilor electrice" ale căror manifestări paranormale se materializează în numeroase trăznituri, bubuituri şi explozii.

Natalie Thomason (31ani), din Northamptonshire, Anglia, a distrus în doar cîteva luni 12 aspiratoare, 5 televizoare, 10 fiare de călcat, 2 cuptoare cu microunde şi 3 maşini de spălat. "Adesea, cînd apăs butonul de pornire al unui aparat electric , se aude o bubuitură , iese fum şi acel lucru e mort pentru totdeauna", spune Natalie.

Pauline Show, în vîrstă de 27 de ani, este un alt caz şocant. De cîte ori atinge o maşină de spălat, siguranţa se arde, iar uşa sare în lături, baia fiind inundată de apă şi spumă. "Odată am fiert de vii nişte peşti tropicali doar atingînd dintr-o greşeală termostatul acvariului", povesteştea ea tristă. Becurile electrice explodează cînd Pauline încearcă să le schimbe, ea a calculat că de-a lungul anilor a distrus aparatură electrică în valoare de 15 000 de dolari. Chiar şi a da mîna cu ea poate fi o experienţă "fierbinte". Acest veritabil dinam uman poartă în corp o încărcătură electrică suficientă pentru a neutraliza un om cu greutatea de 100 de kilograme.

"Gîndiţi-vă că un cuptor cu microunde găteşte cu aproximativ 700 de volţi", spune un cercetător de la Universitatea din Cambridge (Anglia). "Corpul Paulinei degajă însă o încărcătură electrică de 80 000 de volţi!". În consecinţă , Pauline nu are nici telefon , nici televizor ori aparat de radio. Găteşte cu gaz metan, foloseşte o maşină de scris manuală şi ...aprinde seara o lumînare în loc de bec. Nici un doctor nu a putut afla ce anume provoacă periculoasa încărcătură de electricitate a Paulinei ori a altor femei "electrice". Există însă un cercetător care afirmă că metabolismul ar fi cauza. "Electricitatea se acumulează datorită metabolismului ce funcţionează anormal în cazul anumitor alimente", afirmă expertul

în electricitate Michael Shallis de la Universitatea Oxford. "Ca rezultat, puternice cîmpuri electrice se formează pe suprafaţa pielii." Simplu dar ce supărător poate fi un asemenea "dar " al naturii... Şi acestea nu sunt singurele manifestări de acest tip, vom mai reveni şi cu alte exemple.

Dacă e să dăm crezare cotidianului Izvestia în timpul războiului rece ruşii au folosit delfinii în scopuri militare. Acest fapt deosebit ,nerecunoscut pînă în prezent nu surprinde. Mii de delfini au murit din cauza experimentelor la care au fost supuşi, după ce au fost capturaţi. Conform sursei menţionate experienţele au început la data de 23 februarie 1966 pe ţărmul golfului Kazak din Sevastopol de la malul Mării Negre cînd a început construirea primului mare acvariu cu destinaţie militară. Aici şi-a început activitatea un institut de cercetării biomarine ce era dotat cu mai multe bazine acoperite hidrocanale de comunicaţie cu marea şi laboratoare complexe de cercetări. Iniţial construcţia era destinată unui număr de 50 de delfini , dar numărul acestora au depăşit 80-100 pe serie. La începutul cercetărilor aproximativ 80 la sută din delfini mureau neputîndu-se acomoda în captivitate şi experierntelor la care erau supuşi.Practic delfinilor li se implantau electrozi în creier studiindu-se reacţiile organismului la diverşi stimuli exteriori şi la comenzile făcute de cercetători. Pe unii dintre ei s-a studiat decompresia prin introducere în barocamere speciale, au fost ţinuţi în incinte cu apă infestată cu diferite bacterii, microbi şi ţiţei. Le-au fost studiate reacţiile la diferite preparate medicamentoase chimice cît şi la substanţe psihotrope. Au fost chiar paraşutaţi în lacuri de munte plimbaţi cu avionul dincolo de cercul polar sau în Extremul Orient pentru a li se studia eventualele capacităţi de orientare. Oficial acest tip de experienţe ar fi fost oprite la mijlocul anilor 80 dar se pare că experienţele au continuat în secret. Mii de delfini au murit în aceast vast experiment. Cei care scăpau rezistînd durului program de instruire au fost folosiţi în perioada 1975-1988 pentru paza golfului Sevastopol pe post de sonolocatoare vii – adică delfini capabili să facă diferenţa între diferite tipuri de materiale, nave, să aprecieze dimensiunea unor obiecte, etc. Permanent cit şi în timpul manevrelor militare aceşti delfini santinelă au păzit

golfurile Balaklavskaia, Donuzlavskaia ,porturile militare si bazele de submarine sovietice. Ei au descoperit şi recuperat de pe fundul mării peste 50 de torpile pierdute, identificau diferite categorii de mine şi alte arme marine.Dotaţi cu camere video şi senzori speciali au găsit carcase de nave, aparate subacvatice autopropulsate, avioane căzute în mare şi au descoperit tezaure arheologice. Unii dintre delfini înarmaţi cu torpile speciale erau antrenaţi în misiuni sinucigaşe împotriva navelor si submarinelor NATO. Conform unor dezvăluiri din presa românească experienţe asemănătoare dar la scară mult mai mică s-au desfăşurat şi la un centru de cercetării românesc de pe malul Mării Negre.

Eminentul arhitect Cristofi Cerchez, a publicat cu jumătate de secol în urmă o broşură intitulată "Cea dintîi icoană creştină" scrisă într-un stil predominant mistic, exaltat. Broşura ne dezvăluie faptul că cea dintîi icoană a lui Iisus Christos s-ar găsi gravată pe unul din registrele Columnei lui Traian, mai precis pe cel numerotat cu numărul XVII de către Cichorias în lucrarea sa monumentală asupra operei lui Apolodor din Damasc. Deşi icoane creştine au existat şi înainte de Christos semnalarea este mai mult decît importantă pentru istoriografia creştină românească.

În revista "Weekly World News" (un fel de revistă Dracula de la noi dar în stil american) George Sanford publică unul din cele mai fulminante articole din ultimul timp ce a fost găzduit de această puiblicaţie. Un presupus document ţinut în cel mai strict secret de Papa Ioan Paul al-II-lea, destinat succesorului său a fost publicat zilele acestea la Roma, ar fi vorba nici mai mult nici mai puţin decît de testamentul suveranului pontif redactat conform tradiţiei ca o scrisoare exclusivă către cel ce va urma pe scaunul Sfîntului Petru.

Conform publicaţiei menţionate în acest document pot fi regăsite aspecte din anumite cărţi considerate interzise de Vatican şi la care numai suveranul pontif avea acces. Acestora li se adaugă mesaje personale destinate succesorului său şi revelaţiile divine ale sactităţii sale . Un publicist italian pe nume Dino Bacini care a tipărit această scrisoare mult controversată ne spune că " aceste profeţii avertismente şi îngrijorări trebuie tratate cu cea mai mare atenţie deoarece vin din partea celui mai mare lider religios din

lume aflat la sfîrşitul misiunii sale". Şi că " surse din interiorul Vaticanului afirmă că trecerea in nefiinţă a papei este o chestiune de cîteva luni. Cardinalii au pregătit deja o listă de succesori. Aşa cum este obiceiul sanctitatea sa a scris ultima scrisoare către succesor .In mod normal această scrisoare nu trebuia să fie niciodată accesibilă marelui public, dar un înalt demnitar al Vaticanului a conştientizat împlicaţile sale extraordinare şi ne-a încredinţat-o spre publicare " , mai spune Bacini. Vaticanul a respins oficial scrisoarea ca fiind o " transparentă mistificare ", dar experţii susţin că stilul redactării modul de alegere al cuvintelor, topica, toate acestea pledează în favoarea scrierii sale de către Papă. Adresîndu-se succesorului său cu sintagma "fratelui meu întru Hristos" Papa ar spune celui cei va urma: " Cît timp am fost Papă a existat o perioadă de creştere, deschidere şi toleranţă a Sfintei Biserici Mamă , dar presimt mari schimbări. Forţele întunericului te vor învălui treptat şi va trebui să lupţi din toate puterile şi cu toată credinţa ta pentru a salva Sfînta noastră Biserică. Referindu-se la o conspiraţie a uciderii ,Papa I-ar cere succesorului său: "Fi prevăzător! Un asasinat va fi pus la cale împotriva ta înainte de sfîrşitul anului 2000 . Se va spune că autorul este un alienat mintal , dar nu este adevărat. Va fi doar o fărîmă din conspiraţia mondială împotriva bisericii. Se va încerca conrupţia şi distrugerea sa din interior asemenea unui cancer. Te vor sfătui să modernizez biserica permiţînd femeilor să intre în altar şi să aprobi fecundările artificiale. Nu asculta cuvintele lor diavoleşti. Antichristul va veni de undeva din Est . Milioane de oameni vor urma acest "om sfînt" crezînd că este un nou Iisus, dar se va dovedi un profet mincinos şi mult, mult mai rău decît atît. Datorită lui, China va deveni o mare putere şi armele sale vor pustii Asia şi Europa într-o campanie de cruzime şi teroare cum nu s-a mai văzut de pe vremea hoardelor lui Gingis Han. În toată lumea va exploda preţul petrolului şi chiar şi în America maşinile vor zăcea abandonate pe marginea drumului.Si haosul va domni ,stele vor pali si totul va fi noapte.Este scris că la sfîrşitul lumii moartea va înflorii peste tot. Oamenii de ştiinţă vor încerca în zadar să scoată omenirea din haos. Un virus al morţii negre va bîntui din computer în computer paralizîd orice activitate a omului. O rebeliune va

izbucni în interiorul marelui imperiu al Antichristului şi războiul mondial de aici va porni. Multe ţării ce ţin în secret arme atomice, nu numai Israelul şi Africa de Sud , le vor scoate la iveală. Iadul nuclear va cădea ca o ploaie asupra oamenilor. O treime din suprafaţa pământului va fi distrusă şi o treime din vieţuitoarele oceanului va pieri. Supravieţuitorii vor continua să se lupte cu bîte şi pietre, pentru că alte arme nu vor mai avea.

După cum ţi-am spus, fratele meu, trebuie să te pregăteşti- tu şi fraţii noştri întru Hristos- pentru vremuri cumplite. Pot să-ţi promit un singur lucru: păstrează-ţi credinţa şi vei izbîndi. Cei care îşi vor păstra credinţa în Mîntuirea divină – şi nu vor fi mai mulţi de 44000- vor supravieţui pentru a-l sluji pe Dumnezeu atunci cînd Prinţul Păcii se va întoarce triumfal pentru a-şi face Împărăpţia pe pămînt. Dumnezeu fie cu tine, Ioan Paul al II- lea".Asta ar fi epistola, bizara ,ciudata ,stranie... Este cineva interesat în compromiterea sau / şi eliminarea Papei Ioan Paul al II-lea?! No coment...

Pentru că ciudăţeniile şi straniul au făcut totdeauna casă bună cu Vaticanul vă prezentăm în continuare cum a murit Papa Ioan Paul I . Albino- Luciani, mai tîrziu Papa Ioan Paul I , a fost sfinţit cardinal în martie 1973, de către Papa Paul al VI-lea. Între 1972- 1975, a fost vice- preşedinte al conferinţei episcopale italiene. Ca urmare a morţii lui Paul VI , la 26 august 1978, în decurs de o singură zi , colocviul cardinalilor l-a ales Papă. Timp de 33 de zile s-a dovedit un Papă deosebit de capabil şi dinamic.

În seara zilei de 28 septembrie , în jurul orei 23 , a fost descoperit mort. La 4 octombrie a fost aşezat întru odihnă veşnică . Ceaţa care învăluie motivul morţii lui nu s-a ridicat încă, ci continuă să fie tot mai densă ...

Procuratura de stat din Roma, sub conducerea judecătorului Rosario Priore, a reînceput de curînd investigaţia , ca să descopere dacă nu cumva înaltul prelat catolic a fost victima unei crime? Încă la vremea respectivă , faptul că Sfîntul Scaun a interzis autopsia a ridicat numeroase dubii. Cu toate acestea medicul personal al Papei, Dr. Antonio Daros, a declarat că Papa era perfect sănătos şi se îndoia de faptul că moartea lui ar fi fost cauza unui infarct. Acest

lucru este susţinut în versiunea oficială a Vaticanului, care a adăugat că trupul Papei aflat în pat , a fost găsit de părintele Magee. În schimb, preotul a anunţat-o pe nepoata lui Ioan Paul I , că unchiul ei era căzut pe birou. S-a descoperit că nu preotul Magee l-a descoperit primul pe Sfîntul Părinte, ci o maică, Vincenza Taffarel, lucru pe care purtătorul de cuvînt al Vaticanului la recunoscut 10 ani mai tîrziu. Cadavrul nu prezenta semnele doveditoare ale unui infarct. Eduardo Luciani, fratele Papei, care a fost pe acolo , cu cîteva ore înainte de instalarea morţii, a declarat că nu crede în versiunea aşa- numitului infarct.

Ziarul Gazzetino di Venezia a lăsat să "transpire" motivul reluiării anchetei. Versiunea crimei, s-a datorat faptului că , s-a descoperit că : o maică a găsit o sticluţă goală în camera Sfăntului Părinte, sticluţă de medicament, pe care , mai tîrziu a dăruit-o capului ordinului. Sticluţa păstrată ca relicvă, a ajuns la New York , unde specialiştii au descoperit că ea a conţinut Spartein, un medicament pentru cord, deosebit de puternic. Sticluţa I-a fost predată lui Franco Ferracuti, renumitul criminalist, care a lucrat timp de cîţiva ani la cazul privind decesul Papei Ioan Paul I . În 1992, Ferracuti a murit în condiţii misterioase iar notiţele lui au apărut abia acum.

Deocamdată, nu e dovedit că Sfîntul Părinte ar fi fost injectat. Se poate presupune că a vrut să utilizeze Spartein-ul , ca reacţie la urmările infactului, dar e posibil ca tocmai asta să-I fi fost fatal. Pe coridoarele procuraturii de stat romane, se şuşoteşte despre o a treia posibilitate: Criminalul n-a tras în ac numai lichidul ci şi mult aer, ca mai tîrziu, luînd în consideraţie semnele, totul să conducă la imaginea unui infarct fatal. Autopsia ar fi putut da un răspuns privind faptul că Papa a primit injecţia înainte sau după moarte. Dar cine putea fi "omul de bine", dacă, Papa a fost tratat exclusiv de medicul personal, nu de cel al Vaticanului?

La Roma nu e un secret că moartea Papei Ioan Paul I era în interesul mai multor grupuri oculte atit din est cit si din vest. După cum s-a descoperit mai tîrziu, în 1978, mafia a început o acţiune de falsificare de deviză, prin intermediul bancherilor Michele Sidona şi Roberto Calvi, lucru de care era interesat şi episcopul Paul

Marcinkus, şeful Băncii Vaticanului (IOR). Mai tîrziu , Vaticanul a recunoscut participarea băncii la afacerea ilegală şi a plătit despăgubiri în valoare de 120 milioane de dolari. Împotriva lui Marcinkus, oficialităţile au emis mandat de arestare.

Între timp cei doi bancheri au trecut în lumea umbrelor, în mod ciudat: unul din ei a fost lichidat cu o cafea otrăvită, în penitenciar, iar celălalt a fost găsit spînzurat de podul Blackfriars din Londra. Ca şi cînd toate persoanele care au avut legătură cu cazul ar fi trebuit să moară.

Oare şi Papa Ioan Paul I, a trebuit să "primească" un "infarct", pentru că a descoperit faptele infracţionale ale episcopului Marcinkus?No comment ...

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PANOPLIA ZEULUI MARTE SAU CÎND SATAN COBOARĂ PRINTRE NOI

În istoria militara universală sunt multe exemple cînd soarta unei înfruntări militare decisive a fost hotărâta de introducerea pe cîmpul de luptă a noi arme ce au creat panică în rîndul adversarilor. Din cele mai vechi timpuri, marii comandanţi şi-au păstrat în rezerva strategică arme secrete ce nu erau utilizate decît în cazuri extreme...

În timpul primului război mondial, înaintea unei înfruntări hotărîtoare în apropiere de Le Mons, în Franţa, germanii şi francezii se aflau faţă în faţă. În zorii zilei în care trebuia să aibe loc atacul, la un moment dat, dintr-un nor luminos, pe cer apare un cavaler în armură, pe un cal alb, ambii de o statură gigantică. Cu părul fluturînd în bătaia vîntului, ridică spada ameţitor către trupele germane. Acestea îngrozite de spaimă, bat în retragere fugind în derută. Părăsindu-şi poziţiile şi armamentul. În timp ce comandanţi germani se chinuiau să -şi adune trupele din subordine risipite de frică, francezii vor ocupa fără luptă liniile germane capturînd şi o mare cantitate de armament...

Ulterior în Prusia orientală în apropierea locului Maner trupele ţariste se pregăteau să dea o ripostă zdrobitoare forţelor germane. Dar cu puţin timp înaintea atacului, pe cer, dintre nori, apare o imagine uriaşă reprezentînd chipul Maici Domnului ţinîndu-l în braţe pe Iisus, totul înconjurat de o feerie de lumini colorate. După ce binecuvîntează trupele ţarului, Maica Domnului le-a indicat drumul spre victorie.Reculeşi în genunchi, în faţa straniei apariţii,

mînați de credința creștină , supușii țarului vor urma întocmai direcția indicată de minunata apariție dumnezeiască. Calea indicată spre victorie îi va duce iremediabil la o zdrobitoae înfrîngere, deoarece pe direcția respectivă se afla pregătită din timp o ambuscadă a trupelor germane.

Ce se întîmplase? Era una din formele cele mai moderne de război psihologic ale acelui timp. Aceste apariții prorocitoare nu erau altceva decît niște mistificări grosiere rezultate în urma aplicării în practică a unor procedee tehnice. Imaginile respective se realizau prin proiecția pe fundalul norilor a diferitelor imagini sau pelicule cinematografice, folosindu-se o tehnică specială. Astfel de reprezentări au avut loc în numeroase rînduri de fiecare dată cu un efect dezastruos pentru tabăra adversă. După război se preconiza chiar folosirea unor astfel de metode pentru proiecția conținutului unor publicații pe cerul înourat. Dar invenția o dată intrată în arsenalul mijloacelor de război nu a mai putut fi recuperată pentru scopuri civile. Metoda a rămas și astăzi în panoplia zeului Marte cu diferența că se folosesc proiecțiile holografice realizate cu ajutorul laserului. Se pot crea atacuri fantomă cu mii și mii de avioane, sau pot fi materializate pe cer escadrile întregi de ...OZN-uri! Această tehnică a fost folosită cu succes în timpul războiului din Golf de către trupele speciale americane. Bineînțeles pe cer erau proiectate scene din Coran unde protagonistul principal erau Allah și ....Mahomed. Și exemplele ar putea continua....

Redescoperite întîmplător de către profesorul francez V. Gavreau, conducătorul laboratorului de electroacustică al unui institut de cercetări din Marsilia, în 1964, efectele ucigătoare ale infrasunetelor rivalizează cu cele produse de bomba cu neutroni!

Ele au fost sesizate de colaboratorii săi atunci cînd s-au mutat într-o clădire nouă. Sufereau cu toții de dese și îngrozitoare dureri de cap, amețeli senzații de vomă, etc. În paralel s-a constatat că un ventilator uriaș al instalației de climatizare, cu turație foarte mică, împingea aerul în conducte cu interminențe, generînd infrasunete cu frecvența de 20 de herți. Aceste fenomene au trezit curiozitatea savantului care a început să facă experimente cu sunete extrem de joase, construind în final un tun cu infrasuinete pe care l-a botezat Tunul bas. Cu primul tun bas construit, format dintr-un ansamblu

de tuburi de orgă, combinate, de dimensiuni diferite prin care se sufla aer comprimat s-au obţinut sunete în bandă de 18 de herţi, la limita audibilului care a avut efecte nedorite asupra cercetătorilor, începînd să le vibreze organele interne, producîndu-le dureri insuportabile. Vibraţiile au ţinut mult încă după ce dispozitivul a fost oprit. La o putere de 100 de waţi s-au produs crăpături mari în pereţii clădirii apreciindu-se că dacă s-ar fi furnizat o mie de waţi s-ar fi dărîmat întreaga clădire. Experimentele au continuat cu studierea efectului propagării acestor unde în spaţiu şi cu protecţia personalui ce lucrează cu astfel de unde. S-au creat unde complementare, egale cu jumătate din frcvenţa undei principale care se formează într-un tub lung de 25 de matri, din beton. Prin acţionarea unui turbopropulsor în axul tubului s-a putut coborî pînă la frecvenţa de 3,5 herţi. Cele mai periculoase s-au dovedit undele cu frecvenţa de 6-7 herţi care se emit cu o putere de un kilowat au o bătaie (raza de acţiune) de peste zece kilometri. A fost creată o instalaţie mobilă ce poate acţiona pînă la opt kilometri dispusă pe platforma unui autocamion. Deşi s-a căutat să se păstreze secretul cu străjnicie cu timpul au început să se afle tot mai multe amănunte despre tunul bas. S-au experimentat o serie de generatoare cu infrasunete ce produc oscilaţii deosebit de puternice, cu frecvenţa egală ci frecvenţa bătăilor inimilor luptătorilor. După ce se realizează intrarea în rezonanţă cu frecvenţa cordului combatanţilor, frecvenţa generatorului sonic se micşorează lent către zero, pînă la oprire, antrenînd nemijlocit stopul cardiac şi implicit moartea tuturor persoanelor din raza de acţiune a instalaţiei. De precizat că efectele se produc chiar asupra oamenilor adăpostiţi în cazemate subterane, în autovehicule sau în apă! Tehnica de luptă oricît de sofisticată ar fi este scoasă din funcţiune pe raza de acţiune a tunuli bas, devenind o simplă grămadă de fier mort, dacă este neprotejată special împotriva acestor efecte. Efectele sunt letale pentru om şi instantanee, producîndu-se spargerea vaselor de sînge, ruperea organelor interne şi fărîmarea oaselor.

Invenţia a trecut ulterior oceanul în SUA unde pe plajele posibile desantului maritim s-au construit astfel de instalaţii încă din timp de pace. Cînd ziariştii au întrebat la ce folosesc uriaşele

tuburi de beton de pe plajă, li sa răspuns că sunt ţevi de canalizare şi irigaţii. Aceasta în mijlocul vestului fierbinte şi arid al Americii?! Şi dacă nu v-am uimit destul vă putem spune că românii au descoperit cu mult înainte aceste efecte prin persoana savantului Gogu Constantinescu. El a realizat cu foarte mult timp înaintea experienţelor descrise, instalaţii asemănătoare, astfel că pe coperta revistei Energia ce apărea la Bucureşti în februarie 1921 este prezentată imaginea unui...tun sonic!!

În memoriile sale generalul Alexandru Korjakov fost şef al gărzii preşedintelui rus Boris Elţîn, povestea că în timpul rebeliuni din 1993 de la Moscova, Burbulis şi Filatov doi dintre colaboratorii apropiaţi ai preşedintelui I-ar fi propus acestuia din urmă folosirea unei arme secrete realizată pe bază de microunde care ar fi putut anihila instantaneu mase mari de oameni. Nenorocirea era că în urma folosirii acestei arme, victimele rămîneau fără vedere şi surde, definitiv! Nefolosirea acesteia s-a datorat numai faptului că nu a putut fi adusă în timp util de la locul secret unde era stocată.

În laboratoarele morţii s-au creat otrăvuri de natură proteică, cu efectul fulgerător ce produc instantaneu congestii cerebrale sau infarcturi miocardice, fără a lăsa urme, la analizele ulterioare decesului (necropsii)moartea reazultă ca avînd cauze naturale. Perfecţionarea acestora a dus la realizarea unor toxine cu adresă personală, astfel că aceeaşi otravă, din acelaşi recipient, fiind administrată mai multor subiecţi, nu va ucide decît subiectul ţintă, deşi ceilalţi nu au luat nici un antidot şi nu erau la curent cu acţiunea ăn cauză. Acest lucru este posibil prin prelucrarea toxinei, funcţie de caracteristicile biologice ale subiectului ţintă.

Recent se pare că a fost realizat cel mai înspăimîntător virus pentru calculatoare, care poate fi activat de la distanţă şi care produce moartea instantanee a operatorului ce se află în faţa calculatorului, efectul putînd fi comandat de oriunde de pe glob sau chiar din cosmos. Principiul de funcţionare se bazează pe transmiterea de mesaje subliminale, care comandă creierului oprirea funcţiilor vitale ale organismului, tot procesul fiind dirijat prin subconştient.

Un grup se specialişti americani în domeniul psihiatriei a pus la punct în urma unor cerceări laborioase, un dispozitiv electronic ce

poate imita undele emise de creierul uman. Pe baza acestei invenţii se pot transmite semnale, muzică sau îndemnuri unor subiecţi aflaţi la o distanţă ce este direct proporţională cu puterea emiţătorului. Emisia poate fi continuă, în impulsuri sau poate avea loc după un anumit program. Nu există nici un material care să ecraneze aceste semnale, pe raza de acţiune a aparatului. Creierul uman poate recepţiona aceste semnale, chiar şi în starea de somn profund, dacă subiecţii se găsesc în raza de acţiune a emiţătorului. Pasibili de a fi recompensaţi cu premiul Nobel inventatorii au trebuit să se mulţumească numai cu recompensele materiale primite şi cu anonimatul, deoarece realizarea a fost trecută la regimul de strict secret şi preluată spre folosire şi perfecţionare de Pentagon şi CIA. S-a constatat că această realizare poate fi folosită pentru influenţarea unor mase mari de oameni. Se pot crea stări de euforie, panică disperare sau indiferenţă la grupuri foarte mari de persoane, cazuri în care se pot produce stări de isterie generalizată pe suprafeţe ce pot cuprinde aşezări urbane cu zeci de milioane de locuitori sau părţi ale unor întzregi zone de operaţii militare. Singura deficienţă este aceea că dispozitivul nu face deosebirea dintre inamicul ţintă şi trupele proprii, nefiind găsit pînă în prezent nici un mijloc de contracarare a efectelor acestei arme. O tactică de folosire a acestei arme presuopune transminteara de semnale în mod regulat, la ore fixe, semnale care, iniţial, sînt recepţionate de subiecţi cu mirare sau curiozitate, dar pe parcurs, continuînd şi variind amplitudinea semnalelor transmise se ajunge la stări de insuportabilitate, isterie şi în cel din urmă la leziuni iremediabile ale creierului. În cazul utilizării după un grafic orar precis, numai apropierea orei de primire a semnalului produce stări depresive ce pot duce la sinucideri în masă, comportament aberant, stări de alienare ce conduc la executarea orbească,a comanzilor induse de utilizator.Existenţa acestui dispozitiv a fost confirmată de mai multe publicaţii de prestigiu de şi-au manifestat îngrijorarea de posibila sa folosire.

Multe dintre arme îşi prezintă adevărata faţă distrugătoare în timpul conflictelor armate, cînd efectul distrugător sau chiar ucigător este verificat pe ţinte reale. SUA şi aliaţii săi euroatlantici au experimentat în timpul ultimelor conflicte din Somalia, Irak,

Haiti şi spaţiul iugoslav noi generaţii de arme pe care cu bunăvoinţă le-au numit "tehnologii neletale de scoatere din luptă" (NDT-Not Lethal Disabling Tehnologies). Una din ultimile arme experimentate (dar nu ultima realizare)este aşa numita bombă cu grafit, al cărei principal rol este scoaterea din funcţiune a reţelelor electrice a centalelor şi a liniilor de transport a energiei electrice, paralizarea sistemelor de transmisiuni, de cercetare prin radiolocaţie şi de conducere a apărării antiaeriene.

Principiul de funcţionare este foarte simplu constînd dintr-un vector purtător (avion fără pilot, bombă sau rachete croazieră) şi încărcătura formată din fibre de grafit (carbon) prelucrate pentru a avea aderenţă şi a forma în zona de utilizare un aerosol ce poate pluti mult în aer. Ulterior pătrunzînd în aparatura electronică şi electrică produce scurtcircuite prin modificarea caracteristicilor electrice şi magnetice ale mediului agresat. Efectele sunt deosebit de distrugătoare necesitînd intervenţii ample şi minuţioase ale specialiştilor, marea majotitate a echipamentelor fiind distruse definitiv prin scurtcircuitare , urmată de cele mai multe ori de incendiere. În conflictul din Balcani au fost folosite de către avioanele A-10 Thunderbold muniţie cu componenţă de uraniu 237, pentru tunurile GAU-8A de la bord, bombe tip Durandal pentru distrugerea pistelor şi a adăposturilor din beton armat cît şi muniţie Cluster cu dispersie la sol destinată în prioncipal ,atentie ,forţei vii.

Panoplia aşa ziselor arme neletale este fosrte amplă, asupra cîtorva tipuri ne vom referi în continuare insistînd asupra efectelor pe care acestea le produc asupra omului ele neruşind să facă disticţia dintre un militar şi un civil. Astfel în dotarea forţelor speciale ale SUA se află armele cu laser de joasă energie (low energy laser) ce utilizază lasere multicolore deoarece ochiul uman este mai sensibil la această gamă cromatică şi mai uşor de vătămat. Scopul urmărit prin utilizarea acestui tip de armă este orbirea temporară iar în unele cazuri definitivă,a celui vizat.

Au fost construite emiţătoare de radiaţii izotrope ce reprezintă muniţii de iluminare specială deosebit de puternică. Efectul asupra vederii persoanei vizate este acelaşi ca în cazul trecerii bruşte dintr-

o cameră întunecoasă la privirea directă a soarelui, urmată de încercarea de a privi imediat alte obiecte. Acest tip de armă a fost folosită în Afganistan în operaţiuni de comando împotriva taberelor talibane. Urmarea utilizării acestor arme este orbirea parţială temporară sau totală şi definitivă a adversarului. Armele cu microunde de mare putere reprezintă sisteme de armamente destinate pentru a topi şi scoate din funcţiune sistemele electronice neprotejate. Aceste arme sunt de mult timp operaţionale.

Printre cele mai periculoase categorii de arme sînt şi cele bazate pe produse chimice. Aceste au compoziţii spumogene adezive cu priză ultrarapidă, inhibitori pentru reacţiile de oxidare şi agenţi psihotropi sau cu acţiune psihogenă . Ele provoacă paralizarea luptătorilor din arealu infectat, încleierea părţilor rulante ale maşinilor pe roţi sau pe şenile cu o spumă aderentă. Au ca efect înţepenirea şi oprirea tuturor tipurilor de tehnică, neutralizarea muniţiilor , deteriorarea structurilor aliajelor metalice, dizolvarea produselor pe bază de cauciuc (polimeri) şi nu în ultim rînd produc depresiuni psihice ce duc la sinucidere sau la predare necondiţionată de inamic.

Alte arme ce au la bază folosirea impulsurilor electromagnetice nenucleare produc radiaţii dirijate deosebit de puternice care direcţionate spre luptători produc perturbarea funcţiilor encefalului şi a sistemului nervos central ducînd la nebunie stări de isterie şi instabilitate emoţională pe fondul unei inrascibilităţi extreme. Prin intermediul microorganismelor manipulate genetic s-a realizat o enzimă care solidifică orice produs pe bază de petrol. Altele distrug într-un interval deosebit de mic de timp orice aliaj pe bază de fier sau compiusi ai acestuia, realizînd oprirea oricărui tip de tehnică militară şi transformarea anvelopelor într-o masă cleioasă, iar a unsorilor şi uleiurilor în compuşi ce dustrug angrenajele şi conductele.

Aceste mijloace de luptă vor fi transportate la ţintă cu ajutorul rachetelor de croazieră Tomahawk dirijate prin sistemul GPS (Global,Positioning, System), bombelor de aviaţie GBU-12 (SUA) şi Merlin (Marea Britanie) sau trase cu tunuri de mare precizie de calibrul 155 milimetri ori cu proiectile Copperhead-2. Pentru

dezorientarea luptătorilor în cîmpul tactic se folosesc lumini stroboscopice de mare putere şi intensitate ce clipesc cu aceeaşi frecvenţă sau valori apropiate de lungimea de undă a creierului uman (efect Bucha).

Conform publicaţieio Washington Time, un ofiţer rus din serviciile secrete a dezertat şi a dus în occident o probă dintr-un gaz toxic de luptă. Dacă un om ajunge în contact , fie şi cu cantităţi infime din acest gaz, moare instantaneu. Conform informaţiilor furnizate de ofiţerul rus, gazul are proprietatea de a se volatiliza într-un timp deosebit de scurt, astfel încît detectarea sa devine imposibilă. Avînd numele de cod A-232, gazul a fost experimentat în timpul luptelor din Cecenia. El constă într-un amestec de substanţe chimice "domestice" folosite în industrie şi agricultură. Conform datelor existente pînă în prezent despre el, efectul letal apare , ca la mijloacele de luptă binare , abia după amestecul a două trei substanţe inofensive.

La cererea Pentagonului, cercetătorii din SUA lucrează la dezvoltarea de roboţi foarte mici, modelaţi după insecte. Denumiţi roboţi biominetici, aceştia au apărut în ideea de a se crea roboţi mici care imită insectele adevărate ca structură şi comportare. Cercetătorii cred că astfel de roboţi mici pot fi uşor de construit într-un număr mare de exemplare şi vor fi considerabil mai flexibili şi mai stabili decît roboţii mari. Astfel de roboţi mici pot fi construiţi folosind dezvoltările recente din producţia cipurilor de siliciu şi a sistemelor microelectromagnetice, pe bază de siliciu MEMS (Micro-Electro-Mechanical-Systems). Această cercetare în domeniul roboţilor biomimetici este finanţată de către Biroul de cercetări navale al SUA şi vizează aplicaţii militare evidente.

Insectele zburătoare foarte mici, robotizate, ar putea fi utilizate pentru culegerea informaţiilor de pe cîmpul de luptă, dar există, de asemenea, multe subproduse în domeniul detecţiei şi monitorizării mediului. La programul de roboţi biomimetici lucrează un colectiv de cercetători de la universitatile Berkeley, Stanford, Harvard şi Johns Hopkins.

În anul 1973, la congresul de la Praga, doctorul Zdenek Rjdak a botezat parapsihologia, spunîndu-I psihotronică, denumire ce a avut

darul să-I nuanţeze sfera preocupărilor şi să-I sublinieze tendinţa prioritară de fundamentare a parapsihologiei prin metode şi teorii preluate din mecanica cuantică şi fizica relativistă. Bineînţeles că specialiştii militari nu au omis acest domeniu din sfera preocupărilor lor curente şi de perspectivă. Este momentul de la care au început să se afle lucruri foarte ciudate ce au făcut ca subiectul în cauză să umple de foarte multe ori pagina întîi a publicaţiilor din întreaga lume.

Astfel în SUA un telepat a stîrnit panică în rîndurile membrilor Comandamentului U.S.Navy amplasînd pe hărţi fără nici un fel de cunoştinţe anterioare, toate poziţiile submarinelor nucleare americane, ruseşti şi a altor naţiuni. Tot printr-o simplă concentrarea a unui alt telepat ruşii au aflat unde se găsesc bazele de rachete balistice ale americanilor, ceea ce a determinat la acea dată Pentagolul să propună ca rachetele balistice tip MX cu focoase nucleare să fie amplasate într-un sistem de baze situate permanent în mişcare.Ulterior rusii si au instalat unele complexe de rachete balistice pe garnituri de trenuri ,secial echipate si camuflate aflindu se permanebt in miscare,de unde se putea executa focul ,schimbind pozitiile de tragere in cel mai scurt timp.

Americanii au studiat posibilitatea ca diferite tipuri de armament să fie comandate prin acţiuni psihotronice, ceea ce ar fi condus la sîtuaţii de dominare a materiei de către spirit, sfidîndu-se legea conservării energiei.O simplă bombă psihotronică prin care spiritul comandă materiei autodistrugerea sau dezagregarea ar avea ca efect dispariţia în neant a armate întregi sau crearea unor cataclisme inimaginabile. Aceasta ar însemna că cineva stă într-un fotoliu, se gîndeşte cum l-ar ucide pe un individ aflat peste mări şi ţări, se concentrează şi victima moare la mii de kilometri distanţă. Povestea spune că metoda s-ar fi perfecţionat realizîndu-se maşini psihotronice în care se introduce numai fotografia victimei şi datele acesteia de identificare, se dă comanda psihotronică creierului acestuia, ordinul de eliminare fizică realizîndu-se instantaneu.

Cît de adevărat este acest lucru nu putem ştii cu precizie, dar unii experţi se pare că ar fi realizat controlul unor adevătare armate cu ajutorul spiritelor celor dispăruţi sporindu-şi efectivele de combatanţi cu adevărate superforţe armate ale întunericului.

Un astfel de aşa zis experiment este descris în lucrarea "Soldaţii porţii întunericului" de Richard Blums.Experimentul ar fi avut loc în anii optzeci în SUA şi a fost urmat de evenimente dramatice, fapt pentru care oficialităţile nici unei din ţările implicate nu au recunoscut niciodată nimic.

Cu toate măsurile draconice de păstrare a secretului, au existat martori ai întîmplărilor pe care nici frica de autorităţi , nici sarcasmul ignoranţilor nu l-au putut opri, astfel că relatările lor au făcut deliciul presei. Iata pe scurt , foarte concis respectiva întîmplare.

Totul a pornit de la o legendă chinezească care relata că acum 1500 de ani, pe teritoriul Chinei îşi ducea viaţa unul dintre cei mai temuţi magicieni.Acesta trăia într-o peşteră lugubră din munţii Wugangshan, în regiunea Chasgshau. Magicianul stăpînea arta folosirii în interes propriu atît a forţelor benefice cît şi a celor malefice din natură. Era cunoscut şi ca luptător invicibil , excelind în practica artelor marţiale. Conform legendei magicianul trăia numai trei luni pe an în peştera sa din munţi, restul timpului colindînd întreaga Chină şi adăpostindu-se în locuri părăsite dormind prin cimitire, în sicrie, alături de morţi, putîndu-se transforma astfel încît părea un cadavru în descompunere. Despre acest vrăjitor pe numele lui Wang Chen cel mai înspăimîntător lucru care se povesteşte este faptul că la nevoie îşi putea subordona o întragă armată formată din zombi (morţi vii) pe care cu ajutorul magiei lui îi manipula după dorinţă. Deşi în nenumărate rînduri trupele imperiale chineze au vrut să-l prindă şi să-l predea împăratului, tot de atîtea ori soldaţii au fost învinşi de armatele de fantome ale lui Wang Chen. Ulterior soldaţii imperiali trimişi, morţi pe cîmpul de luptă, deveneau la rîndul lor zombii supuşi permanenţi ai lui Wang Chen.

Această legendă mai spune că acest temut vrăjitor a fost învins de un călugăr taoist care a reuşit să-l ucidă şi să-l zidească într-un mormînt secret pentru că oricine ar fi putut căpăta puterile lui Chen dacă ar fi avut acces la rămăţiţele lui pămînteşti. Totul ar fi rămas o simplă legendă dacă un asistent de la o catedră de arheologie de la Facultatea de istorie din Beijing nu ar fi hotărît ca pe baza

legendei şi a altor izvoare să găsească mormîntul celebrului vrăjitor. Luat în rîs de colegi, dar ajutat de profesorul său, un expert în istoria veche, asistentul nostru după cîţiva ani de cercetări asidue a descoperit locul căutat. Subit cariera asistentului a început să fie într-o teribilă ascensiune, iar cei ce l se opuneau aveau în mod ciudat parte de morţi groaznice sau de boli incurabile. Dar nimeni nu l-a putut acuza în mod direct pentru că nu se putea face o asociere precisă între moartea acestora şi ascensiunea sa profesională.

Ciudăţeniile au început în 1980 cînd deja celebru, asistentul Shi Chang acum profesor, participînd la un congres internaţional de istorie în SUA a cerut azil politic şi ca prin minune lucrurile s-au aranjat foarte repede în scurtă vreme. Shi Chang, deşi avea specialitate de profesor de arheologie a fost acceptat să lucreze în laboratoarele ultrasecrete ale armatei americane de la Livermore.

Ani de zile nimeni nu a mai ştiut nimic despre el, intrînd parcă în pămînt. Mai mult decît atît celor care au încercat să ia legătura cu el le-a fost interzis acest lucru, la insistenţe fiind eliminaţi. Astăzi se presupune că angajarea lui în laboratoarele armatei americane s-ar fi datorat exclusiv faptului că era autorul unui proiect ultrasecret numit "luptătorii de dincolo de negură"

Dar în 1984, numele lui Shi Chang supranumit acum "părintele" groazei a reapărut pe firmament datorită unor întîmplări de-a dreptul înspăimîntătoare, ce nu au mai putut fi muşamalizate de autorităţi . Numele lui Shi Chang a fost legat de scandalul izbucnit de raderea efectivă de pe faţa pămîntului a două mici localităţi din statul Nebraska de către nişte soldaţi speciali evadaţi din laboratoarele secrete ale armatei americane.

Totul a început în diminaeaţa zilei de 12 martie 1984 cînd în zori localitatea Thomasville şi Tuks au fost atacate de nişte militari stranii. Chemată de urgenţă poliţia locală a intervenit imediat dar spre surprinderea ei atacatorii nu erau afectaţi de gloanţele primite. În prima zi au fost ucişi peste douăzeci de soldaţi atacatori. Martori oculari au povestit că aceştia aveau un aspect ciudat, mai precis păreau a fi morţi de foarte mult timp. Hidoşenia surprizei a constituito faptul că în noaptea aceleaşi zile soldaţii ucişi de poliţie

s-au trezit din morţi şi au început din nou confruntarea cu forţele de poliţie. Ziua şi noaptea următoare s-au repetat identic, localităţile respective fiind transformate într-un adevărat iad, de către soldaţii atacatori. Cine a putut să fugă din aceste două localităţi au putut considera că s-au născut din nou.

Dar după două zile în care din cele două localităţi se alesese praful şi pulberea au apărut ca din senin nişte trupe speciale aeroportuate înarmate cu arme ciudate ce trimiteau fascicule laser distrugătoare. Sub comanda unui chinez mic de statură trupele abia sosite au reuşit ca prin farmec să-l extermine pe toţi atacatorii într-un timp record de doar cîteva ore. Autorităţile americane au dorit muşamalizarea în mod ciudat a acestor fapte, punînd distrugerea celor două localităţi pe seama unei tornade, în rapoartele oficiale nepomenindu-se nimic despre ceea ce s-a întîmplat în realitate.

Mai tîrziu s-a putut afla că întîmplarea s-a datorat unui experiment militar secret menit să creeze soldaţi zombii, adică obţinuţi din indivizi morţi sau dispăruţi, experiment condus de profesorul chinez Shi Chang . Deşi autorităţile americane au prezentat presei un raport oficial cum că profesorul Shi Chang ar fi mort de peste un an indicînd chiar şi locul unde este îngropat, unii specialişti militari şi reprezentanţi ai mass-media consideră că experimentul a fost real fiind foarte posibil, ca acesta să continue!

Cît adevăr conţine cartea lui Richard Blums nu putem şti cu exactitate, cert este că americanii au experimentat antena SADDOR denumire venită de la iniţialele în limba engleză a cuvintelor " baghetă magică de vrăjitorie acţionată prin satelit" .

Un expert telepat se concentrază transmiţînd impulsuri psihotronice antenei SADDOR care va amplifica şi va dirija fluxul psihotronic ucigător al telepatului spre aeronavele inamice distrugîndu-le.

Se pare că singura mare problemă cu care se confruntă savanţii care experimentează astfel de arme psihotronice nu ar fi realizarea şi efecacitatea lor ci slaba capacitate de control în timp a acestopr fenomne controversate.

Dar nimic nu trebuie să ne mai mire cînd încă din timpurile zborurilor Apollo astronautul american Edgard Mitchel a efectuat

cu succes mai multe experimente de transmisie telepatică. U.S.Navy foloseşte aceeaşi metodă pentru comunicări cu unele din submarinele sale nucleare sau că celebrul Institut tehnologic din Massashuttes studiează foarte serios fotografiile spiritelor şi mesele rotitoare.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ÎNTÂLNIRE DE GRADUL TREI

Scrisoare primita de la un cititor al colectiei DOSARE MISTERIOASE, Iata contibutul epistolei celui ce semneaza cu pseudonimul Appian Orassius si a carui dorinta de anonimat o vom respecta.

Pasiunea mea de cînd mă ştiu a fost şi este muntele. Îmi aduc aminte că în vara anului 1997, în luna iunie ziua 13, am ajuns cu trenul în Poiana Ţapului în jur de ora zece dimineaţa. Eram cu cortul în spate şi cu bunul meu prieten "Sad" cîinele meu, m-am oprit la o cofetărie şi după ce am comandat o cafea mare am scos harata şi am analizat ce trasee îmi mai scăpaseră şi mi-am dat seama că nu mai aveam de făcut decît două trasee Poiana Ţapului-Cascada Urlătoare- Buşteni şi Poiana Ţapului- Poiana Stînii-Sinaia.

Vremea era superbă şi cum la munte în acea zona vremea era rea mai tot timpul ploioasă m-am gîndit să profit şi să abordez cel de al doilea traseu fiind mai lung şi mai anevoios şi am pornit la drum. Mi-a luat ceva timp pînă am dat de marcajele care indicau traseul, dar multe dintre ele erau aproape şterse şi făceau ca traseul să fie şi mai interesant, am mers aşa cam vreo trei ore şi ceva Ascensiunea mi se părea o joacă de copil. Din cînd în cînd mai făceam căte o poză imortalizînd peisajul, întotdeauna mi-a plăcut să descopăr lucrurile inedite. La un moment dat am întîlnit un versant mai abrupt şi am început să mă caţăr ţinîndu-mă de rădăcinile pomilor. Am urcat aşa preţ cam de douăzeci de minute şi obosisem. Dar spre fericirea mea terenul şi-a revenit şi în faţa mea a apărut o privelişte superbă. Brazi erau la o distanţă de 7-8 metri unul de celălalt, pe pămînt era totul verde. În acest loc creşteau nişte flori de munte

care semăneau foarte mult cu lăcrămioarele, erau aproape identice dar erau mult mai mari şi nu miroseau. La un moment dat Sad a început să latre şi să scelălăie, devenise foarte agitat şi îşi zbîrlise blana pe el. M-am uitat prin toate părţile prin pomi dar nu vedeam nimic, crezînd că este vorba de vreun urs să-l văd şi să plec să nu îl enervez, dar nu vedeam nimic. Prima dată l-am vorbit frumos lui Sad încercînd să-l calmez, dar eforturile mele erau în zadar. Atunci am început să mă enervez pe el şi să mă apropii de el , dar "surpriză" a început să latre şi să mîrîie la mine de parcă nu ma r fi cunoscut. Am început să mă gîndesc că poate a turbat sau presiunea aerului nu îi pria sau poate simţea o primejdie de care eu nu puteam să îmi dau seama. Trecuseră deja vreo cinci zece minute şi aproape că nu ştiam ce să fac, nu puteam să-l las acolo. Tineam la el dar dintr-o dată am început să simt frisoane şi parcă s-ar fi suit pe mine mii de furnici. M-am uitat în jur şi parcă întraga natură încremenise. Atunci Sad a început să urle şi să schelălăie îngrozitor încercînd să sape în ţărînă o groapă. Pe el au început să apară nişte scîntei şi după aceea s-au transformat în mii şi mii de luminiţe, acelaşi lucru s-a întîmplat cu întraga vegetaţie şi bineînţeles cu mine. Spre marea mea mirare, care încet încet s-a transformat în panică, încercam să mă calmez spunîndu-mi că nu e altceva decît un amărît de fenomen natural şi că va trece. Nu mă gîndeam decît la acest lucru şi totuşi cu greu puteam să îmi stăpînesc panica. Mă uitam în jur, îmi era frică, dar nu ştiam de ce să mă apăr că nu vedeam nimic. Aveam busola agăţată de găt şi m-am uitat la ea dar acul indicator se învîrtea haotic şi am renunţat . Dar în faţa mea mi-sa părut că văd ceva. Simţeam că acel ceva mă atrage şi am început sî mă apropii cu teamă şi cu o oarecare curiozitate. Făcusem cred că vreo nouă –zece paşi şi atunci mi-am dat seama că îfaţa mea era un cilindru triunghiular aproape invizibil. Aveai senzaţia că vezi prin el, dar imediat mi-am dat seama că de fapt brazii,cerul şi întreaga natură se oglindeau în el . Datorită acestui fapt nu putea să-l sesizez de la distanţă. Era dispus în plan orizontal, fiecare latură avea în lăţime cam 15-16 paşi şi lungimea avea cam cît un bloc cu zece etaje.

Dar ce era curios era că era suspendat în are la vreun metru şi jumătate. Plutea şi se învîrtea uşor în jur în sensul invers acelor de

ceasornic. Am vrut să mă întorc şi să plec, dar mi-am dat seama că nu pot eram împietrit.

În acelalşi timp am simţit un aer cald care în momentul cînd am luat contact cu el m-am liniştit pe loc şi în acelaşi moment am auzit o voce parcă din depărtări. Era ca un ecou care vorbea:

" Ascultă tu omule nu-ţi fie teamă că nu vrem să îţi facem nici un rău. Noi sîntem dintr-o altă civilizaţie şi nu sîntem decît în trecere. Pentru noi planeta voastră nu este importantă, dar o altă civilizaţie are grijă ca voi să nu evoluaţi şi să nu vă puneţi întrebări reducîndu-vă la tăcere, lucreu care nu le este foarte greu. Ei vă controlează subconţtientul şi au anumite aparaturi care nu permit creierului vostru să îşi schimbe frecvenţa şi din această cauză nu veţi evolua. Biocurenţii din jurul planetei voastre vă blochează mecanismele de evoluţie. Atunci cînd ve-ţi înţelege că nu există imposibilul şi ve-ţi fi uniţi neexistînd posibilitatea ca forţele nevăzute de voi să nu mai poată intervenii ve-ţi deveni indistructibili şi ve-ţi deveni întradevăr un pericol pentru ei care trăiesc pe aceaşi planetă cu voi."

EU: Dacă trăiesc pe aceaşi planetă cu noi de ce nu I-am găsit pînă acum ?

" Nu I-aţi găsit pînă acum pentru că nu aţi trecut de partea cealaltă a planetei voastre unde este tot timpul întuneric. Planeta voastră are o parte luminoasă şi o parte întunecată la despărţirea dintre lumea lor şi lumea voastră, există un cerc magnetic care are rolul de scut şi dacă mă uit mai bine la tine seamămă cu ce ai tu în cap. Planeta voastră e asemănătoare numai că este perfect rotundă şi gravitează.

EU: De ce ei nu vor să evoluăm?

" E cunoscut faptul că pămîntenii dacă s-ar simţii ameninţaţi de o forţă externă, s-ar uni şi ar deveni o forţă gata să lupte pînă la ultimul chiar dacă ar dispărea specia sau ar învinge. Cum spuneţi voi "totul sau nimic" atunci ei se mulţimes să intervină din umbră dezbinîndu-vă înlocuindu-vă teama de neprevăzut şi frica fată de ei."

EU: Dacă ei ne sînt superiori de ce nu intră în contact cu noi?

" Oamenii sînt invidioşi şi atunci , veţi dori să dispuneţi de ceea ce ei cunosc şi asta ar însemna sfîrşitul lor din punct de vedere

organic. Voi le sînteţi superiori şi aveţi o putere de adaptare mult mai mare decît a lor. Să nu uitaţi că voi sunţeti expuşi iar ei nu."

EU: Dar vindecările miraculoase şi toate minunile ce rol au ?

" Nu există minuni sau vinvecări miraculoase totul are o explicaţie dar voi nu o înţelegeţi nu încercaţi să găsiţi răspunsuri, sînteţi atît de mediocrii încît credeţi că totul s-a întîmplat din senin, dar adevărul se află în subconstientul vostru. Tot ce aţi realizat pînă acum se datorează evoluţiei creierului vostru care nu funcţionează decît la putere minimă, dar pentru a evolua trebuie să faceţi ruptura cea ce ar însemna că într-o bună zi a evoluţiei voastre să vă perfecţionaţi un mecanism care să vă apre împotriva energiilor parazite şi să permite evoluţia, lucru care nu cred că se va întîmpla prea curînd datorită circumstanţelor. În ziua în care ve-ţi căuta unde trebuie să căutaţi. Ei sînt pe planetă cu voi şi voi îi căutaţi pe Marte. Răspunsul la întrebările voastre se afă în mintea voastră şi voi le căutati în altă parte. În momentul în care veţi şti că ceea ce trebuie să explorati este chiar mintea voastră de la care veţi dispune de puteri şi energii nelimitate atunci veţi deveni veşnici ca şi Universul. Întrebarea este cine va evoula ei sau voi? Ei au ce voi aţi putea avea dacă ei v-ar lăsa în schimb ei nu vor putea avea nici o dată ce aveţi voi şi ei ştiu lucrul acesta de aceea le este teamă de voi."

EU: De ce nu ne ajutaţi voi?

" Există o lege nescrisă a Universului în care nu putem interveni. Dacă nu o să vă distrugeţi singuri lucru în care ei speră. atunci voi mai devreme sau mai tîrziu veţi ajunge la perfecţiune şi atunci vă veţi da seama că e loc pentru toată lumea în Univers, şi atunci veţi vedea că nu sînteţi singuri. "

EU: De ce nu ne distrug ei pe noi, că sînt mult mai evoluaţi?

" Ei ştiu că dacă ar încerca să vă distrugă pe voi. ar trbui ca forţele să devină egale şi în situaţia asta ar pierde, dacă ar încerca acum cînd voi nu aveţi putere să vă apăraţi atunci am interveni noi şi am face ca situaţia fă fie egală şi tot acolo s-ar ajunge aşa că am căzut de comun acord şi I-am lăsat să vă încetinească evoluţia în speranţa că voi veţi lupta pentru evoluţie nu pentru distrugere dar asta nu se ştie."

EU: Ce va făcut să îmi spuneţui mie toate astea?

" Este de atoria noastră ca să mai dăm din cînd în cînd cîte un impuls şi să vedem ce efect are asupra voastră."

EU: Şi dacă nu voi spune nimic? Dacă tot ce mi s-a întîmplat nu este decît o himeră?

" Dacă nu vei spune nimic atunci urmaşi tăi vor pierde şi există un loc unde toţi dăm socoteală de ce facem şi îţi faci iluzii dacă crezi că moartea este sfîrşitul, dar asta e o altă problemă pe care nu pot să o explic acum. Experienţa asta e o etapă pe care o vei trăi şi atunci vei înţelege, şi vei înţelege că e mai bine că nu ai ştiut. Atît cît sîntem noi aici încearcă să te gîndeşti să vezi cum poţi să îţi foloseşti creierul dacă toată planeta ar fi ca şi aici."

Nu credeam că pot face ceva dar atunci m-am gîndit că vreau să mă ridic de la sol şi să iau un con dintr-zun brad de lîngă mine, în momentul următor mă ridicam de la sol. Pluteam nu mi-a venit să cred şi atunci a auzit din nou vocea:

" Nu este o minune cum credeţi voi, ci este cît se poate de logic, creierul tău a funcţionat şi a adunat întreaga energie de care avea nevoie corpul tău pentru a pluti. Atunci cînd vă veţi descoperi această latură şi vă veţi pune în mişcare toate mecanismele veţi deveni demni de a hotărî cu noi destinele Uiniversului şi veţi învăţa lucruri peste putinţa gîndirii voastre."

În acest moment s-a aprins în capătul cilindrului o flacără şi fără nici un zgomot s-a înălţat încet şi dintr-o dată cu o viteză uimitoare a şi dispărut spre înaltul cerului. Stătream şi mă uitam în înaltul cerului ca un idiot şi în momentul cînd am simţit prima adiere de vînt mi-au dat lacrimile. Îmi părea rău că plecaseră; în momentul ăla aş fi vrut să fiu cu ei. Am stat aşa minute în şir. Totul încetul cu încetul revenea la normal ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. Sad a venit la mine şi îmi lingea mîinile, lătra şi se gudura pe lîngă mine.

Cu greu m-am adunat. Întreaga mea fiinţă era devastată. Tot ce trăisem păna atunci în viaţa mea se adeverea a fi pură prostie. M-am uitat unde fuisese cilindrul şi nu era nici o urmă. În mînă strîngeam cu frenezie conul pe care îl luasem din brad. El şi Sad erau singurii mei martori că trăisem acea experienţă unică, cu care

sunt sigur că nu o să mă mai întîlnesc. Şi acum am pe birou conul. El este singurul lucru care mi-a mai rămas , că bunul meu prieten Sad ş-a stins la o săptămînă după ce am venit în Bucureşti. Am suferit îngrozitor la moartea lui şi nimic pe lumea asta n-ar putea să-l înlocuiască în sufletul meu, avea 9 ani şi 4 luni.

Din clipa aceea viaţa mea s-a schimbat. Doream din tot sufletul să spun cuiva experienţa pe care am avut-o , dar m-am abţinut. În schimb am căpătat din acest monent nu lucru pe care nu prea ştiu să-l explic în cuvinte dar am să vă spun despre ce este vorba.

Cert este că de cîte ori mă gîndesc la o persoană şi vreau să mă întîlnesc cu ea într-un loc ea vine acolo. Prima dată am crezut că este o coincidenţă dar am încercat pe puţin de zece ori şi rezultatul a fost foarte bun . Apoi am încercat să mă întîlnesc cu persoane care nu le auzisem decît numele şi nu am dat greş. Le-am întrebat cum au ajuns în locul stabilit de mine în gînd şi răspunsurile erau vagi, de genul " am trecut întîmplăror şi am intrat. Îmi era sete...."

V-am trimis aceste rînduri în speranţa că le ve-ţi citi şi chiar dacă ni vi se par realităţi cum au tendinţa oamenii să creadă măcar ve-ţi pune întrebări, iar eu am cugetul împăcat că nu am luat cu mine în mormînt acest mesaj destinat posterităţii."

"Appian Orasius"

BCU IASI / CENTRUL DE CERCETARI

EPILOG

Cartea pe care tocmai ați lecturat-o, dragi cititori, nu se vrea să fie decît o provocare a autorilor lansată în cotidianul nostru domestic, încremenit în false certitudini și idolatrii spumoase, lipsite de substanță spirituală. Realitatea noastră imediată plină din abundență cu fapte stranii, lucruri ciudate și întîmplări bizare, ne cheamă pe toți la o analiză mai profundă nonconformistă, spărgînd tiparele clasice carteziene. Așteptăm opiniile, sugestiile dumneavoastră cu privire la conținutul cărții, trimițîndu-ne pe cît posibil întîmplările deosebite pe care le-ați trăit, pe care le vom publica într-o ediție ulterioară revăzută și adăugită, respectîndu-vă la cerece anonimatul sau semnînd cu identitatea reală.

Așteptăm scrisorile dumneavoastră pe adresa: EMIL STRĂINU OP 79- CP 32 Sectorul 2 București.

3023/2000

B.C.U. „M. EMINESCU" IAȘI

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

006

DOSARE MISTERIOASE

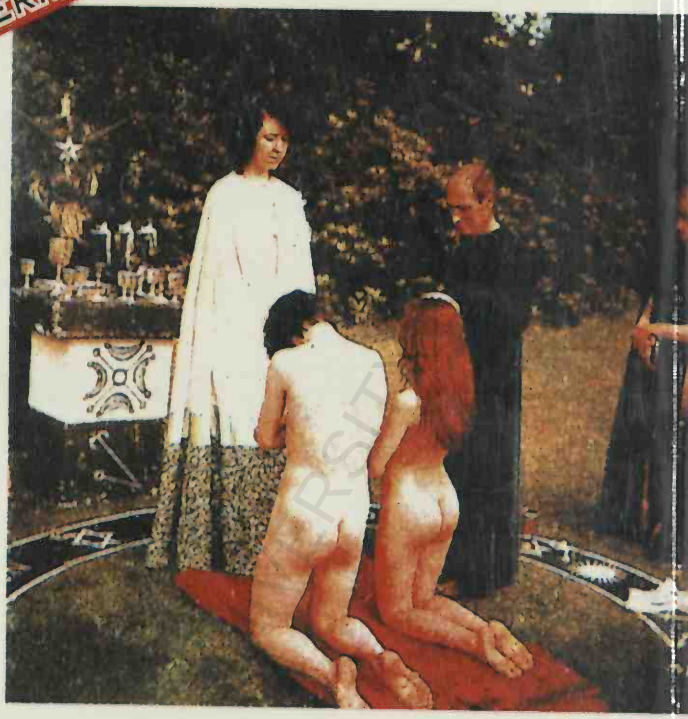

EDITURA Z 2000

ISBN 973-9127-47-5

Lei 19 900